

Gabe Dearborne
Ünnepre otthon lesznek

Regény

*Copyright © by
Gabe Dearborne
Kiryat Bialik, Israel
2001-2002*

Tartalom

1. fejezet - *Sok van, mi csodálatos (Szophoklész)*

Emese és István megismerkedése - Kara Márton hazatérése a frontról - István és Kinga

2. fejezet - *Divisi, ma sempre uniti (olasz szólás)*

Még alaposabban megismerik egymást - István nézeteltérése a főnökével - István mesélni kezd az életéről - Emese meghívja Istvánt Szolnokra

3. fejezet - *Anyám, az álmok nem hazudnak (Petőfi)*

István megérkezik Magyarországra - Emese elmeséli apjának a szerelme történetét - Beszélgetés a chaten a barátokkal - A találkozás

4. fejezet - *Az vagy nekem, mint testnek a kenyér (Shakespeare)*

Hétvége Rákóczi-falván - István gyermekkori emlékei - Eljegyzés és házassági ajánlat - István Budapesten - Emese felutazik Istvánhoz - Tervek

5. fejezet - *Már vénülő kezemmel fogom meg a kezedet (Ady)*

Emlékek a kitelepítésről - István gyermekkorra - Emese összevész az anyjával - Az 56-os forradalom - Kara Márton bebörtönzése, majd a halála - Emese intézkedik a házasságkötés ügyében

6. fejezet - *Érted haragszom, nem ellened (József Attila)*

Emese története Horváth Nikolett esetével - István hazaérkezik - Az esküvő és a nászút - Gergely Antal felkéri Istvánt, hogy térjen vissza Izraelbe

7. fejezet - *Ember, küzdj, és bízva bízzál (Madách)*

A 2001 szeptember 11.-i merényletek - Október: Rechav'am Ze'evi meggyilkolása - Emese terhessége - István Jordániába utazik - Riasztó hírek az Intifádáról - István elrablása és az első hírek

8. fejezet - *Várj reám, s én megjövök (Szimonov)*

Emese kétségbeesése - Gergely Antal infarktust kap - Spitfire intézkedik - István megszökik a fogságból - Amman - Emese új reménye - A hazatérés - Karácsony

Utószó - *Ígéretemet be kell tartanom / Hosszú az út, míg alhatom (Robert Frost)*

2002 február - A kis Brigitta születése - Emese a Jahn Ferenc kórház gyermekosztályán kap állást - István lesz Gergely Antal utóda

Vannak pillanatok, amikor az embernek el kell döntenie, haladni akar-e, vagy visszanézni.

Vannak pillanatok, amikor két szív együtt dobban.

Vannak pillanatok, amikor hirtelen kell döntenie, mert a következő pillanat már nem azé a döntése.

Két úton lehet nagyon gyorsan kapcsolatot teremteni két ember között. Az egyik a mai világ vívmánya, az Internet.

A másik a szív szava...

Rád bízom, melyik pillanatot, melyik utat választod.

A szerző.

Első fejezet

Reggel fél hétkor, a szokott időben csörgött a vekker. Emese már félálomban volt, a hirtelen támadt, kellemetlen hangra fáradtan nyújtotta ki a kezét, hogy elhallgattassa ezt a zsarnokot. Testében még ott remegett az előző este minden izgalma, a kielégítetlen, követelőző vágy a férfi után. Nehezen tudta elszánni magát arra, hogy nyitva tartsa a szemét, pedig tudta, hogy a mai nap nem lesz egy sétagalopp. A szokott időben kel fel, de még el kell mennie a szomszéd utcába, megnézni a kis Török Bélát, akihez tegnap késő délután sürgősen kihívták. A gyerek hirtelen belázasodott, és az aggódó szülők kétségbeesetten telefonáltak újra este fél nyolckor. Nem mehetett hamarabb. Megértette őket, nagyon is. A kis Béluska koraszülöttként látta meg a napvilágot, és most, majdnem háromévesen is, gyakran rémítette meg a szüleit nehéz, fuldokló lélegzésével. Problémás gyermek volt, de imádnivalóan kedves. És a szülők a szemük fényénél is jobban féltették, mert a fiatalasszony soha többé nem lehetett terhes.

Lustán, nehéz tagokkal ült fel az ágyon. Kissé kába szemekkel tekintett végig meztelen testén, és felidézte magában az előző este varázsát. Hosszú évek óta először érezte azt, hogy valakinek nagy szüksége van rá. Elyaqim, az alig egy hete megismert barátja rendkívül gyengéd és kedves embernek bizonyult. Ha hinni lehetett a leírt szavaknak, akkor páratlan szerető lehetett ez a negyvennyolc éves férfi. Emese nem emlékezett ilyen élvezetre, még abból az időből sem, amikor együtt élt elvált férjével, Lászlóval. Pedig házasságuk elején úgy érezte, ennél nagyobb boldogságban nem lehet része nőnek a világon. De kapcsolatuk viharos gyorsasággal romlott meg, és már a második év közepén úgy érezte, megfullad a férfi mellett. Lászlóról kiderült, hogy féktelen alkoholista, akinek még a hivatása sem jelent olyan kihívást, ami visszatárhathatná gyilkos szenvedélyétől. Ráadásul az eleinte gyengéd ember egyre durvábbá, egyre közönségesebbé vált az ágyban, és Emese kezdett attól rettegni, hogy vagy frigidde válik, vagy az öngyilkosságba menekül.

Egyetlen kapocs tartotta vissza ettől. A kis Tamás, a szinte lányosan hallgatag, derűs tekintetű kisfiú, akivel már a nászéjszakán terhes maradt. A gyermek őszinte odaadással imádta anyját, és most, kiskamaszként sem változott meg lényegesen. Nem volt mentes a hasonló korú fiúk néha hajmeresztő húzásaitól, okos gyermek létére is alig volt több, mint közepes tanuló, de egyszerűen nem lehetett nem imádni a csillogó szemű, sima barna hajú kisfiút. Emese számtalanszor megfogadta, hogy holnaptól szigorúbban fogja a fiát, de sosem volt benne elég erő ahhoz, hogy meg is tegye. Imádta a gyereket. Inkább elnézte a csínyjeit, semhogy a srácot is, meg önmagát is büntesse.

Kikászálódott az ágyból, és kiment a zsebkendőnyi konyhába, hogy egy kávét főzzön magának, és elkészítse a fia tízórait. Útközben bement a fürdőbe, kissé meglötykölte a szemét hideg vízzel, és kritikus szemmel nézte meg magát a tükörben. Erőteltjes, molett testét még mindig vonzónak találta, és emlékezett arra, hogy alkalmi partnerei mennyire lázba jöttek súlyos, telt kebleitől. Végére is, a maga harminchét évével, Emese még mindig kíváncsi, vonzó nő volt. Korán kezdett őszülni, eredetileg gesztenyebarna haját időnként már festenie kellett, de tudta, hogy akár az utcán, akár a körzeti rendelőben, akár a kórház folyosóján, nem hiába fordulnak meg utána a férfiak. Arca nem volt az a kimondott szép arc, de mosolygós kis

gödröcskéivel, mélyzöld szemével kellemes látványt nyújtott. Ajkai érzékiek voltak, szinte sohasem kellett rúzszt használnia, természetes piros színük pótolta azt.

Amit azonban most érzett, az semmi eddigiehez nem volt hasonlítható. Elyaqim gyengéden udvarolt neki, szavaiból vegyes érzelmeket olvasott ki. Tudta, hogy nem szabad maradéktalanul hinni a leírt szóban, hiszen számtalan példa bizonyította, hogy milyen veszélyes ingovány az Internet. Ebben a férfiban mégsem tudott kételkedni. Nem akart kételkedni benne, mert érezte, hogy a felületes bemutatkozás egy mély, érzékeny lelket takar. A valódi nevét sem ismerte még, csak annyit tudott róla, hogy valahol a Közel-Keleten dolgozik az MTI megbízásából.

A férfi gondterheltnak és nagyon szomorúnak tűnt Emese számára. Szellemes társalgása, ügyes udvarlása ellenére is ki lehetett érezni a szavaiból, hogy egy megtört, keserű ember ül a vonal másik végén, a gép előtt. Egy olyan ember, aki nagyon nehezen szánja el magát arra, hogy felfedje lelke sebeit. Ellentétben a többi férfival, akiket Emese ismert, Elyaqim nem sajnálta, és nem is sajnáltatta magát. Az asszony azt is vonzónak találta benne, hogy remek a humora, és kitűnő megfigyelő. Egy-egy elejtett szavára még napok múlva is emlékezett. Amikor Emese megkérdezte tőle, hogyan lehetséges ez, a férfi egyszerűen felelt:

- A mesterségemmel jár ez, kedves Witch. Újságíró vagyok, még a régi iskolából. Régebben nem volt magnó, diktafon, efféle szerszám, csak a jegyzetömb. De leginkább a memória. És mivel gyorsírní sohasem voltam képes megtanulni, maradt az utóbbi. Baj?

- Egyáltalán nem, kedves Elyaqim - felelte a nő. - Csak roppant furcsa, mert a mai, rohanó világban a legtöbb ember még a saját szavaira sem emlékszik, nemhogy a máséra. És én nem vagyok olyan fontos személyiség, mint amilyeneket te meg szoktál interjúvolni.

A férfi egy ideig nem felelt, és Emese már aggódni kezdett, hogy megsértette valamivel. Éppen rá akart kérdezni, amikor a monitoron megjelent Elyaqim szövege. Az a szöveg, amelytől kezdve Emese biztos volt benne, hogy ez az ember többet jelent neki, mint egyszerű internetes ismerőst, többet, mint eddig akárki más.

- Kedves Witch, sohasem tudhatod, kinek és miért vagy fontos. Nekem az vagy. Talán fontosabb is, mint szabadna, fontosabb, mint amit rövid ismeretségünk megindokol. Lehet, hogy ez neked hihetetlen, de így érzem. Majd egyszer elmagyarázom, hogy miért. És most bocsáss meg, de el kell mennem, a munkám szólít. Kézcsókom.

- Viszlát, Elyaqim - felelte Emese, és kissé csalódottan kapcsolta ki a gépet. Ezen az estén nem volt már kedve senki mással beszélgetni a Neten. Még egy kicsit elpepecselt az irataival, aztán bement Tamás szobájába, és leült az ágy szélére. A gyerek mélyen aludt. Emese szótlanul nézte a fiát, és percekig küszködött a vággal, hogy megsimogassa, mert nem akarta felriasztani álmából. Végül nem tudott ellenállni, és gyengéden megcirógatta a kisfiú homlokát. Tamás mélyet sóhajtott, a jobb oldalára fordult, és kismacsakaként összegömbölyödve, tovább aludt.

„Apa kellene ennek a gyereknek, gondos apa... - gondolta az asszony. - Nekem meg egy kedves, megértő férj... De hol találom ilyet, a harminchét évemmel?” Válasza óta egyetlen kapcsolata sem tartott fél évnél tovább, és bármennyire is óvakodott, a legtöbb csak újabb traumát okozott, újabb sebet hagyott amúgy is harctérhez hasonló lelkében.

Emlékeiből a kávéfőző kotyogása riasztotta fel. Riadtan ugrott fel a konyhaszékről, nem akarta, hogy az esetleg kifutó kávé bepiszkítsa a nehezen letisztított tűzhelyt. Kissé megégette az ujját, amint a forró kávéfőzőt lekapta a lángról, és a mosogató szélére helyezte.

„Affene...” - sziszegte mérgesen. Ilyenkor elrontottnak érezte a napját, pedig nem volt babonás.

Elzárta a gázt, kitöltötte a kávé, hogy kihűlhessen, és visszament a fürdőbe. Megeresztette a vizet, megvárta, amíg langyos nem lesz, és beállt a zuhany alá. Hosszú éveken keresztül megszokta, hogy naponta kétszer letussoljon, elsőre reggel, mert szerette, ha a teste friss és illatos. Általában nem sokat időzött a zuhany alatt, de ma reggel valami furcsa érzés ottmarasztotta a pergő vízsugár alatt. Élvezte, amint a kemény cseppek apró korbácsokként paskolják a bőrét, és hirtelen megint a férfi jutott eszébe. Ebben a pillanatban nagyon szerette volna, ha itt lehetne mellette. Bénultan tűrte a víz csapkodását, és elképzelte, mit művelne vele Elyaqim.

„Nem lesz ennek jó vége, te lány” - korholta önmagát. Túlzottnak érezte ezt a vágyat, alig egyheti ismeretség után. De nem tudott, és talán nem is akart ellenállni neki. Képzeteiben egybeötvöződtek a régi emlékek és a fantázia képei. Be kellett ismernie, hogy egyrészt nagyon régóta nem élvezte a szerelmet senkivel, másrészt, hogy simán és villámgyorsan beleszeretett a férfiba. „A végén még az örültekházában kötök ki” - gondolta keserű mosollyal. „Kellek én egyáltalán ennek az embernek?”

Elzárta a vizet, fürgén ledörgölte magát a bolyhos frottírtörülközővel, és felöltözött. Visszament a konyhába, és régi rossz szokásához híven, állva itta meg az időközben ihatóvá hűlt kávé. Aztán bement a szobájába, és még egy pillanatra elábrándozott az éjszakai beszélgetésen. Önkéntelen mozdulattal megsimogatta a computer hideg fémburkolatát, és megrázkódott. Szerette volna, ha megint este lenne, és Elyaqimmal beszélgethetne.

Minden kapkodás nélkül, de villámgyorsan öltözött föl. Sosem tartozott azok közé a nők közé, akik órákig tollázkodnak a tükör előtt, és mégis mindig csinos volt. Szeretett ízlésesen öltözködni, annak dacára, hogy a legtöbb ruhaüzletben nem éppen az ő méretére szabott ruhákkal csalogatták a vevőket. Érdekes módon, molettsége sosem zavarta, elfogadta magát olyannak, amilyen. Semmi hiúság nem volt benne. A bordó kiskosztüm remekül állt rajta, kiemelve azt, amit ki kellett emelnie. Még egy pillantást vetett a tükörképére, elégedetten nyugtázta, hogy most is ápolt a külseje.

Bement Tamás szobájába, az ágy fölé hajolt, és gyengéden megrázta a fia vállát.

- Hét óra, Kismanó, ébredj, mert elkésel a suliból! - ismételte nevetve a mindennapi szöveget. A gyerek nyújtózkodni kezdett, még csukott szemmel a hátára fordult, és előbb elvigyorodott, aztán kinyitotta a szemét.

- Szia, Anya! - mondta vidáman.

- Kelj föl, kisfiam, hét óra elmúlt. És még a táskádat sem pakoltad össze, hiába mondtam neked az este. Mikor tanulsz egy kis rendet?

- Jaj, Anya, muszáj neked kora reggel ezzel piszkálni? - kámpicsorodott el a gyerek. Emese elérzékenyült, de a világért sem mutatta volna, inkább felöltötte a szigorú anya álarcát, és mesterkélt eréllyel dörrent a fiára:

- Tamás! Kifelé az ágyból! Azonnal megmosdasz, felöltözöl, megreggelizel, és bepakolsz! Nincs mese, nekem sincs időm a végtelenségig! Mozgás!

A gyerek egy pillanat alatt teljesen éber lett, és megszeppenten ugrott ki a takaró alól. A nő megsajnálta, és hirtelen mozdulattal magához ölelte. A kisfiú lefelé görbülő szájával simult anyja melléhez.

- Te, gyerek... - suttogta Emese... - Eredj már a dolgodra...

- Megyek, Anya... - válaszolta a gyerek, és eltűnt a fürdőszobában.

Emese beágyazott, majd délben fogja kiszellőztetni az ágyneműt, gondolta. Egy pillantás az órára eszébe juttatta, hogy ma nagyon zsúfolt napja lesz. És egyetlen villanásnyira megint eszébe jutott Elyaqim. „Jó volna, ha itt lehetnél, te ismeretlen...” - gondolta mélázva, aztán megrázta barna haját, és kisietett a szobából.

Pontosan negyed nyolckor, miután megnyugodva látta, hogy Tamás felöltözve kortyolgatja a kakaót, és a táskáját pakolja közben, kilépett a lakásból.

*_*_*

István hullafáradtan dőlt hátra a széken. Sajgott a halántéka, és levette a szemüvegét. Remegő ujjakkal masszírozta meg az ornyergét, amit a Budapesten sebtében csináltatott szemüveg meglehetősen megkínzott.

Szinte minden előkészítés nélkül, máról holnapra kellett eljönnie Magyarországról, hogy újra elfoglalja alig pár hónappal azelőtt elhagyott helyét. Még arra sem maradt ideje, hogy rendes szemüveget csináltasson, a megszokott optikusa éppen szabadságon volt a Magas Tátrában, és a férfi egy másik boltba kényszerült, ahol alaposan átvágták. Drágán és kontár módon szolgálták ki, és István, aki nehezen tudott napirendre térni az efféle dolgok fölött, elhatározta, hogy nem hagyja annyiban az ügyet. Számára presztízskérdés volt, hogy a pénzéért a lehető legmagasabb minőséget, legjobb kiszolgálást kapja, akárhol is volt. Hivatása révén bejárta Európát és a világ számos más vidékét, és nem kis bosszúsággal állapította meg, mennyi kívánnivalót hagy maga után a magyar szolgáltatóipar.

Pedantériáját édesapjától, Kara Márton nyugalmazott ezredestől örökölte. A hajdani katonatiszt a második világháborúban megjárta a Don-kanyar poklát, és azon kevesek közé tartozott, akik szerencsésen megmenekültek a megalázó, a halállal egyenlő orosz fogságból. Néhány volt Ludovikás növendéktársával együtt egyszerűen lelépett a menetoszlopból, és heteken keresztül bolyongott a behavazott orosz sztyeppéken, amíg végre elérték a Kárpátokat. Kiehezve, rongyosan, átfagyva érkeztek haza a magyar 2. Hadsereg ezen túlélői, hogy hírt hozzanak a pusztulásról.

Ha arra számítottak, hogy otthon a szerencsés megmenekülőket illető fogadtatásban lesz részük, akkor nagyot kellett csalódniuk. Kara ezredest és tiszt-társait felelősségre vonták, mert el merték hagyni megvert egységeiket, és a hazatérést választották. Az elvakult hadvezetés még azt sem vette figyelembe, hogy így legalább a tisztikar jól képzett, harcedzett magva megmaradt, hogy maga köré építhesse az ország védelméhez szükséges hadsereget. Mert most már védelemre kellett gondolni, szó sem volt már dicső harcokról, jólétről. 1943-ban már csak az idioták hittek a győzelemben a Wehrmacht oldalán. A Don-kanyar és Sztálingrád mindennél meggyőzőbben beszélt. Karát és társait soron kívül nyugállományba helyezték.

Kara a magyar-német fegyverbarátságot örültségnek, a keleti hadjáratot pedig egyenesen öngyilkosságnak tartotta már a kezdettől fogva. Noha ő maga is örvendezett, amikor a csonka ország visszakapta a Felvidéket és Észak-Erdélyt, igazából sohasem hitt benne, hogy Nagy-Magyarország újjá fog születni egyszer. Tág látókörű, tanult ember lévén, világosan látta, hogy a náci Németország még csoda folytán sem nyerheti meg ezt a háborút, és azzal is tisztában volt, hogy a csatlósokra ugyanaz a sors vár majd, mint a felbújtóra: teljes legyőzetés, irgalom nélküli megaláztatás, széthullás. Jóelőre látta, hogy Horthy képtelen lesz kézben tartani az országot, de bölcsen hallgatott. Titkos félelmeit csak nejével, Lillával tudta meg-

osztani. Az okos asszony igyekezett mindenben segíteni férjének, akit őszintén szeretett, de a legtöbbször tehetetlennek érezte magát, amikor annak a keserűségét tapasztalta.

Féltette egyetlen fiát, az akkor tizenöt éves Árpádot, mert attól tartott, hogy rossz társaságba keveredik, szélsőséges elemek befolyása alá kerül. A fiú hajlamos volt a végtelen viselkedésre, szüleit nem egyszer megbotránkoztatta, és az ezredes, akit megtört a front katasztrófája, már nem érzett elég erőt magában ahhoz, hogy Árpádot kellően megfegyelmezze. Azt is tudta, hogy az egyre nyíltabban ágáló nyilasoknak pontosan az ilyen kiforratlan jellemű fiatalok a célpontjaik, ezeket akarják mindenképpen a maguk oldalára állítani, akár szép szóval, akár zsarolással, akár megfélemlítéssel.

Talán nem is igazán lepődött meg, amikor a fiú azzal állt elő, hogy önkéntesként belép az SS-be. Tudta, hogy a makacs Árpádot hat ökörrrel sem fogja tudni visszatartani, és már nem volt annyi ereje, hogy kereken megtagadja a beleegyezését. 1943 októberében a fiú elutazott, és csak Karácsonykor kaptak tőle egy lapot Mannheimből, ahol kiképzőtáborban volt. Utána megint hónapokig nem adott semmi életjelt, és csak Húsvét után írt Észak-Lengyelországból. Haza azonban nem jött többé. Csak jóval a háború vége után, 1947 februárjában tudta meg, hogy Árpád orosz fogságba esett, és minden valószínűség szerint Szibériába került.

Kara ekkor tört meg teljesen. Lilla sem tudta már a lelket tartani benne, a férfi kedélybeteg lett, inni kezdett. Többször ki sem mozdult a gödöllői házból, újságot nem olvasott, rádiót nem hallgatott. Pedig most tapasztalhatta volna, hogy minden korábbi jóslata beigazolódott. A front egyre közeledett, a németek márciusban megszállták az országot, a nyilasok arcátlansága pedig nem ismert határokat. Horthy valóban kiengedte a kezéből a gyepőt, legalábbis úgy látszott.

A telefon cincogására riadt fel. Gépiesen nyúlt az asztalon heverő mobil után, és a füléhez emelte.

- Tessék, itt Kara István beszél.

- Na ne viccelj, mintha nem tudnám! - nevetett a vonal túlsó végén Misi. - Mondd, te medve, ha én nem hívlak fel, már eszedbe se jutunk? Meglátogathatnál a hétvégén minket.

- Öregem, szívesen elmegyek, de még nem tudom, lesz-e időm. - Kara nem szeretett az utolsó pillanatban lemondani egy meghívást, ezért inkább bizonytalanra ígérte, hogy elmegy a barátaihoz. - Tudod, elég sok a munkám, az elődöm valóságos Augiász istállóját hagyott rám. Meg hát nem is szeretek a más rendszere szerint dolgozni.

- Tudom, ismerlek már legalább egy fél éve! - mondta Misi. - Ha lesz idő, eljössz, ha nem, hát nem. Nem lesz nagy vendégség, csak te, meg egy ismerős orvos. Pénteken este nyolcra várunk. Szevasz.

- Szevasz, Misi, és kösz a meghívást!

István elgondolkozva tette le a telefont. Amióta itt volt, nem nagyon mozdult ki szórakozni. Közel két hónap alatt talán háromszor ment el hétvégén itthonról. Minden idejét lekötötte a munkája, a híryananyagok beszerzése, rendszerezése, leadása. Napi tizennégy-tizenhat órát ült a computere előtt, írta a cikkeket, jelentéseket. Meghatározott időpontokban bekapcsolta a tévét, megnézte a híradókat a CNN-en, a Sky News-on, az RTL-en, vagy az izraeli 1-es adón. Ezenkívül megbeszélésekre járt, interjúkat készített politikusokkal, fontos személyiségekkel.

Szerencséjére ritka tehetséggel áldotta meg a természet, nagyon könnyen tanult nyelveket. Ittléte három éve alatt teljesen elsajátította a hébert is, ami most nagy hasznára volt. Így tolmács, közvetítő nélkül tudott alanyaival csevegni, az információkat nyersen, kozmetikálás

nélkül tudta megszerezni. Azokat feldolgozni már nem okozott gondot a tapasztalt újságírónak, és gyakran érzett valamiféle kaján elégtételt, amikor felettesei megdicsérték. Általában nem érdekelte a hírnév, nem tartozott abba a sztár-riporter kategóriába, mint annak idején Chrudinák Alajos, vagy újabban a CNN-es Peter Arnett vagy Christiane Amanpour. Sokkal jobban szeretett szürke eminenciásként a háttérben meghúzódni, de mindig azon igyekezett, hogy a hírek, amiket lead, hitelesek és megbízhatóak legyenek.

Nagyon nehezen verekedte fel magát erre a szintre. Annak idején, a hetvenes évek elején, mint egykori osztályidegen elemet, nem akarták felvenni az újságíró tanszakra. Hiába volt tökéletes minden vizsgálója, hiába utasította maga mögé a nálánál sokkal gyengébb képességű, de jobb háttérrel rendelkező társait, a vizsgabizottság mindig talált valamilyen ürügyet arra, hogy elutasítsa. „Még sok mindent meg kell tanulnia, Kara elvtárs” - mondta lekezelően Demeter Imre adjunktus. „Leginkább azt, hogy egy olyan ember, mint maga, nem alkalmas arra, hogy a széles tömegeket tájékoztassa. Lehet maga Pulitzer-díjas külföldön, itthon nem sokra fogja vinni.”

Demeter jóslata nagyon is valószínűnek tetszett. István mégsem hagyta magát, és hogy ne távolodjon el választott hivatásától, egy időre otthagyta Budapestet, és egyszerű alkalmazottként az Alföldi Nyomdánál helyezkedett el. Eleinte nehezen szokta meg az éjszakai műszakokat, viszont nagy kedvvel és élvezettel vetette bele magát a munkába. Leginkább azokat az éjszakákat szerette, amikor Gál Kinga, a *Tiszavidéke* szerkesztője volt az ügyeletes lektor. Ilyenkor nagyokat beszélgettek, és a fiatalember úgy érezte, rengeteget tanulhat a nála hét évvel idősebb nőtől. Az pedig különösen imponált neki, hogy Kinga sohasem érezte vele sem a korkülönbséget, sem pedig azt, hogy szakmailag fölötte áll. Igazi barátság alakult ki kettejük között.

1973 őszén forrongani kezdett a Közel-Kelet. Kinga és István éppen ritka nappali szolgálatban voltak szombaton a nyomdában, amikor percekkel lapzártá előtt megérkezett az Izraeli támadás híre. Kinga éppen a kefelevonatokat olvasgatta, István pedig cigarettára gyújtott, amikor csörögni kezdett a telefon. A nő vette fel a kagylót, egy ideig figyelmesen hallgatott, aztán pillanatok alatt elsápadt.

- Valami baj van? - kérdezte a férfi, mert Kingát nem olyannak ismerte, aki könnyen megijed.

A nő nem felelt azonnal. Tétován letette a kagylót, aztán István felé fordult.

- Háború van a Közel-Keleten. Adj nekem is egy cigit. - Mélyen leszívta a füstöt, egy percig révedten bámult maga elé, aztán a fiatalemberre nézett. Remegett a keze. - Még nem mondtam neked soha... Rokonaim élnek Izraelben. Kevesen tudnak erről. Arról is, hogy zsidó vagyok. Ha tudnák, nehezen maradhattam volna meg a szerkesztőségben.

István zavartan nézett a nőre.

- Tőlem ugyan nem fogja megtudni senki. Remélem, megbízik bennem. Igaz, hogy én sem sokkal dicsekedhetem, tudod, miért nem vettek fel az egyetemre. Egy csónakban evezünk, csak neked helyzeti előnyöd van. De nem vagyok irigy rád, Kinga.

- Nem is kell, Pityu. - Kinga volt az egyetlen, akitől István eltúrta ezt a nevet. Nem szerette, ha becézve szólítják meg, a Pityut pedig különösen utálta, mert papagájnévnek tartotta. - Nem vagyok jósnő, de azt hiszem, neked még sok sikerélményben lesz részed. És jobb, ha tőlem tudod meg: tehetséges vagy. Viszont az is igaz, hogy nem lesz könnyű elérned a célodat. Ami másoknak az ölébe pottyán, te azt verejtékkal szerzed meg.

István nem felelt. Elgondolkozva forgatta ujjai között a cigarettát, bámulta a bodorodó kékes füstcsíkot, és azon töpregett, vajon mikor fog beválni a nő jóslata. Egy éve dolgozott már a nyomdában, szerette a munkáját, de ugyanakkor nem mondott le a felvételiről. Persze, nyáron megint megbuktatták.

Lopva Kingára pillantott, szokatlanul gondterheltnak látta ma. Viszont volt közöttük egy hallgatólagos egyezmény, amely szerint egyik sem faggatta a másikat mindaddig, amíg az jónak nem látta felfedni a baját. Emiatt aztán nagyon elcsodálkozott, amikor a nő meghívta műszak után ebédre. Istvánnak kínos volt az ilyesmi, és éppen szólni akart, hogy ma rajta van a sor, amikor Kinga hozzátette:

- Nem a Pipacsba megyünk. Haza, hozzám. És ne is gondold arra, hogy kibújhatsz a meghívás alól, mert összecsomagollak, és úgy viszlek haza, mint egy táskát, a hónom alatt.

István megvonta a vállát, és nem felelt. Körülnézett az apró irodában, még egyszer utoljára elrendezte az asztalán a dossziékat, aztán felsegítette a nő átmeneti kabátját, és kiléptek a helyiségből.

Kinga nem lakott messze a nyomdától, gyalog baktattak egymás mellett a fáradt őszi napsütésben. Mindketten a saját gondolataikba merültek, mégis érezhető volt közöttük az összetartozás. Útközben betértek egy közértbe, a nő kiválasztott egy palack badacsonyi bort az ebédhez, és szó nélkül beleegyezett, hogy István fizesse ki.

A Széchenyi utcai lakás kicsi volt, és egy kevésbé bohéman rendetlen. Kinga másfél évvel ezelőtt vált el, azóta bérelte ezt a másfél szobás garzont. Férje, dr. Szabó Ferenc, egyetemi tanársegéd volt a bölcsészeti fakultáson. Három évig éltek együtt, de ezalatt az idő alatt sem tudták megszokni egymást. Közös megegyezéssel bontották fel a házasságot, és az asszony nem volt hajlandó elfogadni volt férje nagylelkű ajánlatát, hogy maradjon továbbra is a közös lakásban, még akkor sem, amikor megtudta, hogy Ferenc Szolnokra költözik. Inkább a teljes önállóságot választotta. A lakbér nem volt túl magas, közel lakott a szerkesztőséghez is, a nyomdához is, és a kényelemhez szokott Kingának nagyon megfelelt ez az elrendezés.

- Gyere már beljebb - noszogatta az apró előszobában Istvánt. - Meddig akarsz itt ácsorogni? A nappaliban sokkal kényelmesebb - mondta, és előre ment. A fiatalember szótlanul követte, a borospalackot letette a dohányzóasztalra, miközben Kinga eltűnt a konyhában.

Az ablakhoz lépett, és lenézett az utcára. A szemközti ház előtt egy olajfoltos overallba öltözött középkorú férfi javította kocsiját. István elgondolkodva nézte, és teljesen megfélelkezett Kingáról, aki egy kissé megijesztette, amikor csendesen a háta mögé lépett. Megfordult, és meglepetten tapasztalta, hogy a nő időközben átöltözött. Könnyű, világoskék selyempingyolát viselt, amely sejtelmesen emelte ki idomait. A férfi képtelen volt szóhoz jutni, csak nézte a nőt, aki hamiskás mosollyal kacintott vissza rá.

- Ugye, most nem tudod, mire jó ez? - kérdezte halkán. - Gyere csak, majd elmagyarázom „útközben”. Nem muszáj megbotránkoznod. És velem szemben vesd le a konvenciókat, kérlek. Gyere.

Az ebéd ízletes volt, de István nem nagyon tudott később visszaemlékezni rá, hogy mit is evett. Amikor alkonyat után felkelt az ágyból, hiába igyekezett napirendre térni a történetek fölött. Csak bámulta Kingát, és a nő észrevette a zavarát.

- Nos, mit akartál kérdezni?

- Tulajdonképpen semmit. De ha jobban belegondolok, most volna egy egész listám megválaszolando kérdésekből. - Megköszöörülte a torkát, cigarettára gyújtott. - Te mindig így vezeted le a lelki feszültségeidet?

Kinga nem felelt azonnal. Hátáról az oldalára fordult, feszes bőrén megcsillant az éjjeliszekrény-lámpa sugara. Kivette István ujjai közül a cigarettát, beleszívott, aztán visszaadta.

- Tudtam, hogy meg fogsz hökkenni, de hidd el, hogy nem ez volt a szándékom. És tényleg tehetséges vagy. - Elnézett a férfi mellett, a sarokba. - Nem tudom, a helyedben hány férfi volna képes így megfogalmazni ezt a kérdést, és közben nem arra gondolni, hogy félórája még egy nálánál jó pár évvel idősebb nővel szeretkezett. Mondtam neked, hogy még sokra fogod vinni az életben. A szakmádban is, és a nőknél is. Hihetsz nekem, mert tudom, mit beszélek. Adj egy korty bort.

István engedelmesen töltött a pohárba, és átnyújtotta. A nő belekortyolt, aztán visszaadta.

- Igen, így vezetem le a feszültségeimet. De ne gondold, hogy csak gyógyszerként kellettél ma délután. És azt se gondold, hogy valamiféle fehérmájú nőszemély vagyok. Egyszerűen kedvet kaptam rád. Szerintem a nőnek éppúgy joga van megkívánni a férfit, mint megfordítva. Nevezd szeszélynek, vagy aminek akarod. - Egy pillanatra elhallgatott, aztán csendesen folytatta. - Jó veled együtt dolgozni. Jó veled szeretkezni. Mindez nem kötelez sem téged, sem engem. Megértettél?

- Azt hiszem, meg, bár még mindig nem tudom, hogyan függ össze a szex és az, ami ma délbén az irodában történt - felelte István. - Nem kimondottan hökkentem meg, de vannak összefüggések, amik egyelőre érthetetlenek számomra.

Kinga felült az ágyon, és a férfi felé nyújtotta a kezét.

- Gyere, ülj ide, elmagyarázom. Mondtam neked, hogy zsidó vagyok. A rokonságom egyik fele a gettóban és a táborokban pusztult el. A másik fele Izraelben él, és most ugyanolyan veszély fenyegeti őket, mint harminc évvel ezelőtt. Gondolod, hogy ha a szírek és az egyiptomiak győznek, lesz könyörület? Egy fenét. Senki sincs biztonságban. És ez nálam egyfajta fajfenntartási ösztön. Nem csak rám jellemző, nagyon sok zsidó nő viselkedik ugyanígy a válságos időkben. - Észrevette István megránduló szemöldökét, és sietve hozzátette: - Nem kell megijedned, nem esem teherbe tőled. Nekem nem lehet gyermekem, sajnos. De az ösztöneim ugyanúgy működnek, mint bárki másé. Ha neked nem kényelmetlen, szeretnék időnként együtt lenni veled. Ha nem akarod, megmondhatod nyugodtan, nem fogok megsértődni. Ugyanolyan jóbarátok maradunk, mint voltunk, és ugyanúgy dolgozunk majd együtt ezek után is. Megegyeztünk?

A férfi elmosolyodott, és bólintott.

Második fejezet

A szobában csak a monitor kékes fénye világított. Emese már félórája ült nyugtalanul a computere előtt, és nem tudta elképzelni, hol lehet Elyaqim. Amióta ismerte a férfit, az mindig pontosan érkezett a „randevúra”, akár az órát is hozzá lehetett volna igazítani. Ma mégis késett, és a nő enyhe csalódást érzett emiatt. Hiányzott neki a férfi kedvessége, udvarlása. Be kellett vallania magának, hogy napról napra jobban kedveli ezt az ismeretlent, és lassacskán már létszükségletté váltak a mindennapos beszélgetések Elyaqimmal.

Emese visszagondolt a tegnap estére. Egy kicsit ünnepeltek, virtuálisan koccintottak egy nemlétező pohár Törleyvel (kiderült, hogy mindketten szeretik), és örömmel állapították meg, hogy éppen három hónapja ismerkedtek meg teljesen véletlenül. A férfi nagyon kedves volt, a szokottnál is finomabban udvarolt, és Emese szinte repesett a boldogságtól. Meg is kérdezte, mi az oka ennek a különleges kedvességnek.

- Kedves Witch, éppen ma három hónapja ismertelek meg - válaszolta a férfi. - Ha úgy tetszik, ez lehet egy alkalom az ünneplésre is. Nem gondolod?

- Ó, Elyaqim - felelte remegő ujjakkal Emese - igazán gavallér vagy! Még meg sem köszöntem neked a szép képeslapot, amit küldtél. Honnan tudad, hogy éppen a harmatos piros rózsa a kedvencem?

A férfi egy ideig nem válaszolt, de Emese már megszokta, hogy ilyenkor gondolkodik, és eszébe sem jutott sértődésre gondolni. Megtanulta türelmesen kivárni Elyaqim válaszait, és egy idő óta rájött, hogy majdnem pontosan meg is tudná jósolni, milyen szavakat fog írni a férfi. Hitt a telepátiában, a férfi viszont nem, és emiatt egy kis nézetkülönbség is volt kettejük között. De nem tudta zokon venni Elyaqim hitetlenségét. Ezzel szemben elhatározta, hogy meggyőzi a maga igazáról. Fokozatosan, finoman fogja rávezetni társát arra, hogy igenis létezhet két, egymástól nagyon távol élő ember között is szoros szellemi kapcsolat.

Azonban válasz helyett villogni kezdett az ICQ, és Emese rájött, hogy Elyaqim küldeni akar neki valamit. Izgatottan kattintott rá az ELFOGAD jelre, és lesni kezdte, hogyan tölti le a program a küldött fájlt. Eleinte lassan jött, aztán egy hosszú pillanatig úgy tűnt, hogy meg is akadt, végül mégis megérkezett. Az asszony kinyitotta a küldeményt, és elállt a lélegzete. Fénykép volt: egy meleg tekintetű, vékony barna bajuszt és puha körszakállat viselő, magas homlokú, őszülő hajú férfi mosolygott rá kissé szomorkásan. A kép jobb alsó sarkában apró felirat látszott: „Witchnek, a legkedvesebb kis Boszorkánynak, Istvántól.”

- Szóval István a neved? - kérdezte Emese. - Hamarabb is eláruhattad volna, Királyom!

- Remélem, nem ijedtél meg túlságosan a képtől - felelte István. - Nem a legjobb, de egyelőre nincs más, amit el tudtam volna küldeni Neked.

A nőnek feltűnt a nagybetű, és kellemes borzongást érzett. Sejtette, hogy a férfi most komoly, és azt is, hogy szeretettel nézi a monitort a vonal másik végén. Hirtelen megint elfogta a vágy a férfi után. Istvánban olyan társra talált, amelyet mindig is keresett. Esti beszélgetéseik az éjszakába nyúltak, és Emese reggelente törődötten, de boldogan ébredt.

- Látod, István - írta kicsit szégyenlősen - én még be sem mutatkoztam. Kérlek, ne haragudj, nem akartam neveletlen lenni.

- Szóra sem érdemes, Emese - válaszolta a férfi, és a nőnek elállt a lélegzete. - Most bizonyára nem tudod elképzelni, honnan tudom a neved. Nos, ez is a hivatásomhoz tartozik. „Lenyomoztalak”. Ne vedd rossznéven, nem bizalmatlanságból, csak tudni akartam, ki ez a kedves teremtés, akivel olyan jó együtt lenni. Nem volt nehéz dolgom.

Az asszony nem tudott felelni, csak bámulta a monitort, amin egymás után jelentek meg István sorai. Ha eddig csak remegett, most már határozottan reszketett.

- Tudom a neved - írta a férfi. - Tudom, hogy gyermekorvos vagy, azt is, hogy hol dolgozol. Tudom, hogy elváltál, és egyedül neveled a kisfiadat. És ne hidd, hogy holmi Sherlock Holmes vagy Hercule Poirot segített nekem megszerezni ezeket az információkat. A válasz sokkal prózaibb.

- István... Nem tudom, mit mondjak erre - felelte Emese. - Csak azt tudom, hogy minden igaz, és nem tévedtél. Mondd... Nagyon kíváncsinak tartasz, ha cserébe megkérlek, hogy mesélj Magadról?

Hajnalig folyt a párbeszéd, és Emese egyáltalán nem bánta, hogy megint hullafáradtan megy aludni, és reggel nem lesz jó semmire. A nő előtt lassan kialakult az a kép, amit talán eddig is sejtett, de nem merte bevallani magának. Amikor aludni ment, úgy érezte, most már semmi sem választja el ettől a férfitől. Semmi, „csak” kétezer-ötszáz kilométer.

*_*_*

István meglehetősen kedvetlenül kezdte a napot. Reggel telefonon beszélt Budapesttel, miután egy kellemetlen e-mailt kapott. Felettesei, legalábbis Gergely Antal, nehezményezték, hogy szerintük túlságosan részrehajlóan tudósít a közel-keleti fejleményekről. Az ilyesmit nehezen tűrte, különösen, hogy tudta, a vád teljesen alaptalan.

Amikor először olvasta el a mailt, nem akart hinni a szemének. Aztán elolvasta még kétszer, és érezte, hogy lassan felforr az agya. Ekkor határozta el, hogy ezt nem hagyja annyiban, és nem is bízza egy válasz-mailre, hanem telefonál. Sohasem tűrte, hogy igazságtalanul vádolják meg akármivel is, a hivatásával kapcsolatban pedig különösen kényes volt a hírnevére.

Dühösen ütötte be a budapesti iroda számát, és mialatt a csengést hallgatta, ráeszmélt, hogy korán van még, biztosan senkit sem talál bent. Annál jobban csodálkozott, amikor Wéber Jenci hangját hallotta a kagylóban. Kedvelte ezt a vidám embert, gyakran jártak egy társaságba.

- Szevasz, frontharcos! - üdvözölte vidáman Jenci. - Mi a csuda van veled ilyen korán? A többiek még sehol, én is csak egy postamunka miatt jöttem be hajnalok hajnalán. Mi a hézag?

- Veled semmi, haver - mondta István kicsivel higgadtabban. - De Gergelynek ma leharapom a fejét.

- Nafene, Anti bátyó ismét a bütyködre hágott? - csodálkozott Jenci. - Mi baja van veled megint? Nemhogy örülne, hogy messze vagy. Most is piszkál?

Ellentéte Gergellyel régi keletű volt. Öt évvel ezelőtt, amikor Brüsszelből tudósított, István elkövette azt a hibát, hogy kereken a szemébe mondta a véleményét. Főnöke nem az a fajta ember volt, aki az ilyesmit szó nélkül lenyeli, és azóta úton-útfélen belekötött a férfiba. István viszont tudta, hogy Gergely még mindig a szocialista mentalitás szerint gondolkodik, és képtelen túltenni magát azon, hogy létezhet más vélemény is, mint az övé. Csodálkozott is rajta, hogyan maradhatott meg vezető beosztásban az MTI-nél. Viszont Istvánt sem olyan

fából faragták, hogy egykönnyen fejet hajtson a feljebbvalója előtt, pláne, ha tudta, hogy neki van igaza. Sejtette, hogy mit akar a főnöke. Megtehetette volna, hogy írásban válaszol, és két sorral elintézi a dolgot, de ma nem volt hajlandó nyelni, ezért is telefonált.

- Á, enyhe túlzás, hogy a bütykömre hágott - mondta cigarettára gyújtva. - Ez az útszéli bádogkrisztus azt képzei, hogy teljhatalma van, holott egy hangyának sem tudna ártani.

- Igaz - felelte Jenci - de attól még szerezhetsz neked néhány kellemetlen pillanatot. Előléptetésről egyelőre ne is álmodj, ha most összerúgod vele a patkót.

- Feldughatja magának az előléptetést, ha akarja - legyintett István. - Tudod, hogy ez engem egyáltalán nem érdekel. Nem vagyok karrierista, és jobb, ha tőlem tudod, hogy egyáltalán nem pályázom Anti bátyó posztjára. Jobban érzem magam itt, az „arcvonalban”. Ez az én igazi elemem.

- Tudom, hogy tudod, hogy tudom - kedélyeskedett Wéber - de egy olyan embernek, mint Gergely, mindenki ellenfél, aki csak egy centivel is több nála. Te pedig nem egy centivel, de egy kilométerrel vagy jobb. És ezzel ő is tisztában van. Na de éppen itt jön, bekapcsollak az irodájába. Szevasz.

- Szevasz, Meszes! - nevette el magát István. - És kösz!

István már egyáltalán nem volt annyira ingerült, mint amikor telefonálni kezdett. Türelmesen hallgatta a vonal neszeit, és közben a monitorján kigyózó képernyő-ört bámulta. Aztán felcsendült a kagylóban Gergely basszusa.

- Szervusz, István. Hallom, kerestél.

- Szervusz, Anti - felelte István. - Igen, kerestelek. Amiatt az e-mail miatt, amit ma hajnalban kaptam. Lennél szíves megmagyarázni, mit akar ez jelenteni?

Gergely nem felelt azonnal. Megköszörülte a torkát, és a tőle megszokott vontatott, körülményes módon kezdett bele a mondókájába.

- Nézd, István, te is tudod, milyen kényes az MTI helyzete. Te magad vagy az egyik legérzékenyebb helyen. A Közel-Kelet nem kisdédóvó. Jól tennéd, ha ennek megfelelően állítanád össze a híreidet.

A férfi szeme előtt táncot járt a monitor. Érezte, hogy megint előnti a harag. Türelmetlenül dobolt ujjával az asztalon, miközben a főnöke tovább mondta a magáét. Amikor Gergely abbahagyta, István még egy pillanatig hallgatott, aztán megkérdezte:

- Mondd, Anti, nem vagy te lemaradva egy brosúrával? 2001-et írunk, ha nem tudnád. És már nem áll mögöttünk a „nagyobbik testvér”, hogy megdorgáljon, ha nem az ő, vagy a famulusai szájaíze szerint írunk meg valamit. Kitől vagy mitől félted te az iroda jóhírét? Nem tetszenek neked a híryanagyok, amiket leadok? Nem tartom be a határidőket? Mi a jófenét akarsz te tulajdonképpen tőlem? Évek óta ott piszkálsz, ahol érsz. Nem lennél egyszer az életben annyira karakán, hogy kereken megmondd, mit akarsz, anélkül, hogy Ádám-Évánál kezdenéd?

- Fölösleges mérgelednöd, öcskös - felelte fölényesen Gergely. - Inkább törekedj arra, hogy a tudósításaid ne legyenek annyira részrehajlóak. Egyeseknek nem tetszik az a mód, ahogyan az arab-izraeli konfliktust kommentálsz. Értesz engem?

Istvánnak most már a maradék türelme is elszállt. Dühösen kiabált bele a kagylóba.

- Ki a fészkes fenének nem tetszik, mondd? Talán nem hiszed el, de nyitott szemmel járkálok itt! És ezalatt a három év alatt nem csak a héber nyelvet tanultam meg, hanem azt is, mit jelent állandó fenyegetés alatt élni! Te jártál már itt, ezen a helyen? Van neked fogalmad arról, mit

jelent az, ha egy anya reggel elengedi a gyermekét az iskolába, és délután a hullaházban látja viszont, darabokban, mert egy rongyos terroristának eszébe jutott felrobbantani magát az autóbuszban? Mi a nyavalyáról papolsz te nekem?

Szinte berekedt, annyira kiabált. Gergely visszafojtott lélegzettel hallgatta, mert tudta, hogy ha István belelovalja magát, nem lehet megállítani. De ilyen indulatosnak még sohasem hallotta a beosztottját. A férfi pedig folytatta:

- Jól tudom, mi a te bajod, Anti! Azt nem tudod lenyelni tőlem, hogy nem csak a hivatalos véleményeket mondom el, hanem beszélek az utca emberével is! És még csak részrehajlással sem vádolhatsz, ezt te is tudod! Tavaly októberben, amikor ez a rohadt cirkusz kitört, még te dicsértél meg, mert lehoztam a hírt a tizenhárom meggyilkolt arabról! De az akkor volt! Érted? Akkor, és nem most!

Egészen beleizzadt a mérgeződésbe. A szobában amúgy is meleg volt, noha teljes gőzzel működött a légkondicionáló. Kimerültnek, rémesen fáradtnak érezte magát. Élete során számtalanszor megfogadta már, hogy nem fog mérgeződni a mások kicsinyessége vagy hülyesége miatt, de képtelen volt legyőzni magában az ösztönt, amely minden alkalommal tiltakozott az emberi butaság bármilyen megnyilvánulása ellen. Ez is egyfajta örökség volt, amit magával cipelt az évek folyamán, mint teknős a páncélját, csak hogy ez a páncél nem tudta megvédeni semmitől, sőt még sebezhetőbbé tette.

István azt is tudta, hogy ez a túltengő igazságérzet volt az oka a házassága tönkremenetelének és a válásnak is. Melinda nem tudta megérteni, hogy a férje ennyire gerinces, és nem hajlandó beállni a fejbőlintó Jánosok táborába. Nem hibáztathatta tulajdonképpen az asszonyt emiatt, de együttélésük ideje alatt azért legalább annyit elvárt volna tőle, hogy megpróbálja megérteni az ő álláspontját is. Melinda családi háttere volt a magyarázat a nő viselkedésére. Apja jónevű orvos volt, anyja jogász, és természetesen mindent megadtak egyetlen lányuknak. Ezenkívül nem is kellett soha szembesülnie ugyanazokkal az akadályokkal, amikkel István birkózott meg szinte nap mint nap. Védett világából kilépve azonban számára megoldhatatlan feladat előtt állt.

István csalódottan tette le a kagylót, és megpróbálta összeszedni szétfutó gondolatait. Végül is Gergely nem szólt semmit, csak éppen elbúcsúzott tőle. Legalább ennyi sikert elkönnyelhetett. Tudta, hogy főnöke nem meggyőződésből hagyott rá mindent a beszélgetésnek egyáltalán nem nevezhető szócsata végén, hanem mint ahogy a bolondra szokás ráhagyni. A férfi ebbe is belefáradt már.

Egy pillanatra eszébe jutott Emese. De most, ezután a veszekedés után erre a kedves nőre sem tudott úgy gondolni, ahogyan akarta volna. Érezte, hogy egyre fontosabb neki a nő, de ez a reggel sokkal prózaibb volt annál, sem hogy most fel tudja idézni magában az elmúlt éjszakát, vagy megpróbálja elképzelni a következőt. Felállt az asztaltól, és kiment a fürdőszobába. A tükörből karikás szemű vénember pislogott vissza rá. Letette a szemüvegét a polcra, és hideg vízzel megmosta az arcát. Ettől egy kicsit felfrissült, mintha az agya is felgyorsult volna. Most már képesnek érezte magát arra, hogy legalább az előtte álló napot megtervezze.

A mai nap legnagyobb részét Jeruzsálemben fogja tölteni. A külügyminisztérium sajtóértekezletet hívott össze a legutóbbi betlehemi események kapcsán, és István szinte várta már, hogy Peresszel találkozhatson. Magánvéleménye szerint az idős ember volt szinte az egyetlen a százhusz parlamenti képviselő között, akit méltán lehetett politikusnak nevezni. Tudta Peresről, hogy a látszólag antipatikus külső csiszolt, minden hájjal megkent, született diplomatát takar. És valahol sajnálatot érzett ezért az emberért, aki egész politikai pályafutása alatt őszinte odaadással szolgálta országát, de mindig a rossz oldalon kötött ki.

A sajtóértekezlet után Talpiyotba akart menni, régóta tartozott egy látogatással Waldmannék-nak, akiket első kiküldetése legelején ismert meg. Szonja asszony Kinga nagynénje volt, annak idején sokat mesélt Istvánnak viszontagságos, rémfilmbe illő életéről, és szinte csodával határos megmeneküléséről a koncentrációs tábor poklából. Még nem felejtette el azt a traumát sem, amikor az őszhajú, sovány asszony feltárta előtte Árpád titkát. István akkor azt hitte, összeomlik körülötte a világ, és a keletkező úr őt is elnyeli. Mérföldetelenül szégyellte magát sosem látott, sosem ismert bátyja miatt. Még édesapja sem mesélt neki el mindent annak idején. Csak annyit említett meg, hogy Árpád 1944-ben belépett az SS-be, és aztán eltűnt valahol Lengyelországban.

István összegezte magában a hallottakat, és lassan kezdte megérteni mindazt, amit Kinga mesélt neki annak idején, hosszan tartó kapcsolatuk éveiben. Most, minden adat és a háttér ismeretében értette csak meg a nő szavait, amiket első intim együttlétükkor mondott neki. Kinga már rég nem volt a szeretője, István visszaköltözött Pestre, de időnként telefonáltak egymásnak, és évente kétszer találkoztak is. Az asszony ilyenkor úgy viselkedett, mintha semmi sem történt volna közöttük. Hallgatólagosan elfogadták azt, hogy a szerelmi viszonyról nem ejtenek szót többé, de az a titkos érzelmi szál, amely a két embert összekötötte, ennek ellenére sem szakadt meg. István meg mert volna esküdni rá, hogy akármikor ki tudja találni a nő gondolatait. Néha, rövid pillanatokra, megkívánta, de ezt sohasem mondta ki, és nem is engedte elhatalmasodni magán a követelőző érzést. Pedig Kinga tökéletes szerető volt, és a férfi rengeteget tanult tőle.

Most azonban nem a nőre gondolt vissza, hanem az őszinte barátira. Arra, aki együttlétük óta bizalmasa és titkainak tudója volt. Arra, aki annak idején összehozta Melindával, és aki a váláskor meglepő módon nem a barátnője oldalára állt, hanem megmaradt az ő lelki öréke. Arra a szellemi társra, akinek csupán két hete elárulta Emese létezését egy telefonbeszélgetésben, és nagyot csodálkozott, amikor kiderült, hogy Kinga ismeri Emesét. Az orvosnő életében volt egy epizód, amiről István még nem tudott, és Kinga, rendkívül tapintatosan, nem árulta el, csak célzott rá.

- Ő maga fogja elmesélni neked, Pityu - mondta Kinga, sok dohányzástól állandóan rekedt, szinte férfiasan mély hangján. - És mondjak neked valamit?

A férfi nem felelt azonnal. Azon gondolkodott, mennyire kicsi a világ, és azon is, vajon mit tud még mondani Kinga.

- Igen, mondj - felelte szórakozottan.

- Oké, frontharcos, te akartad. Nos, állj fel, ha éppen ülsz. Aztán térdelj le, és mondj hálát Jézusnak, Allahnak, Jehovának vagy Buddhának - nem kívánt törlendő - hogy egy ilyen nővel hozott össze a sorsod. És azon igyekezz, hogy amint hazajössz szabadságra, vagy akár a munkáddal kapcsolatban is, találkozz vele. István... - a nő most szólította először ilyen komolyan. - Emese beléd van esve. Halálosan. Érted ezt?

- Értem... - felelte a férfi halkán. - Értem, és nem tudom elhinni. Pont én kellenék neki, aki tizenegy évvel vagyok idősebb? Kinga, öreg vagyok már hozzá.

- Na ide figyelj, te lökött - förmedt rá Kinga. - Tudod, ki öreg? Az országút. És mondj még egy ekkora baromságot, meglátod, hogy mi lesz akkor. Sajnáltni akarod magad? Na ne. Az nem a te stílusod. Nekem meg pláne ne beszéld be, hogy öregnek érzed magad. Lóf...

István elnevette magát, ismerte már Kinga szabadszájúságát. Az asszony is kacagott a vonal másik végén, aztán egy pillanatra elhallgatott, és nagyon komolyan ismételte meg:

- Igyekezz meglátogatni Emesét. Hallod? De nem tőlem tudod.

- Rendben van, anyamedve! - mondta a férfi, és letette a kagylót. Aztán elgondolkodott, kezdte összerakni magában a puzzle-t, és rájött, hogy tulajdonképpen semmin sem kell csodálkoznia. Legfeljebb azon, hogy ekkora szerencséje van.

Kiment a konyhába, feltett egy kávé, aztán visszament a szobába, és bekapcsolta a zenegépet. Keresgélgni kezdett a CD-lemezek között, végül kiválasztotta Vivaldi Négy évszakját, és elindította. Lassú léptekkel odament a hatalmas ablakhoz, félrehúzta a függönyt, és kinézett az utcára. Gondolatai visszakanyarodtak Emeséhez, és a Kingával folytatott két héttel ezelőtti beszélgetéshez. Lassan összeállt a kép, de István még mindig szkeptikus volt. „Hihetetlen” - mormogta halkan. - „Ugyan mit eszik rajtam ez a ragyogó nő?”

Már kapott fényképet Emesétől, és nagyon megtetszett neki a barna hajú, zöld szemű asszony. Azt is meg tudta érteni, hogy Kinga miért akar a háttérben maradni, miért nem vállalja nyíltan az ismeretséget. Sejtette, hogy Kingában egyfajta gátlás dolgozik teljes erővel, Melinda miatt. Talán nem akart még egyszer belegázolni senki magánéletébe, sem tanácsokkal, sem mással.

*_*_*

Vágni lehetett a cigarettafüstöt a szobában. István szinte észre sem vette, hogy egyiket a másik után szívja. A beszélgetés izgalma minden másról elvonta a figyelmét. Emese újra kérdezősködni kezdett, nem tolakodóan, hanem természetes kíváncsisággal, és a férfi végre legyőzte a gátlását. Sohasem szeretett önmagáról mesélni, de most úgy érezte, tartozik ezzel az asszonynak. Annyi mindent tudott már Emeséről, részint magától a nőtől, részint Kinga révén, hogy elszégyellte magát.

- Nem vagyok egy Andersen, kedves Emese - mondta. - Nem tudom, mennyire lehet érdekes az életem a Te számodra.

- Nem gondolod, hogy ezt rám bízhatnád? - kérdezte kissé sértődötten a nő. - Végül is már hónapok óta ismerlek, de nem eléggé. És szeretnék nagyon sokat megtudni Rólad. Ha lehet, mindent.

István belekortyolt a konyakjába, és arra gondolt, amit Kinga mondott pár héttel korábban. Feltételezte, hogy az asszony nem árult el Emesének semmi lényegeset róla, hanem hagyta, hogy maga vergődjön a mély vízben. Végül is igazat kellett adnia neki.

- Hát jó - mondta, és új cigarettára gyújtott. - Akkor kezdjük az elején. 1953 augusztus 20-án születtem, a Hortobágyon. A helyiség neve nem fontos, mert sem falu, sem tanya nem volt. A szüleimet oda telepítették ki, részint anyám származása miatt, részint mert apám annak idején ezredes volt a Horthy-hadseregben. De talán nem is ez volt a fő ok, hanem az, hogy a bátyám SS-legény volt. Szóval, minden együtt volt egy jó kis koncepciós perhez, pedig a szüleim egyáltalán nem foglalkoztak politikával.

Karáék valóban távol tartották magukat mindentől. A nyugalmazott ezredes békében szeretett volna élni végre, és a feleségének szentelni azt a kevés nyugodt szeretetet, ami még megmaradt benne az évek során. A frontról való visszatérése után azonban nem sokáig élvezhette a nyugodt életet gödöllői házában. A német bevonulás és Árpád elmenetele után az események felgyorsultak. A kormányzó, látván, hogy közeledik a vég, megpróbálta menteni, ami még menthető volt, és a román példát követve, ki akarta vonni Magyarországot a háborúból és a német befolyás alól. Elkésett vele, a németek nem voltak hajlandók kiengedni ezt az ütőkártyát a kezükből. Horthynak, miután nagyobbik fia, Miklós, a németek kezébe került,

nem maradt más választása, mint engedni az erőszaknak, és Szálasit bízta meg a kormányalakítással.

A nyilasok csak erre vártak. A lassan elvérző országban napok alatt elszabadult a pokol. Elkezdődtek a pogromok, a gyilkosságok, a felkoncolások. Gettókba zárták a zsidókat, a kommunisták pedig még mélyebb illegalitásba vonultak. Kara undorodott ettől az egésztől. Néha fellázadt benne a becsület, a fogát csikorgatva kínlódott, és úgy érezte, azonnal megőrül. Lilla rémülten nézte férje kálváriáját, és tudta, hogy tehetetlen. Amikor aztán megkezdődtek a tömeges deportálások, Kara úgy érezte, nem maradhat itt ölbe tett kézzel, hanem mentenie kell azt a keveset, ami még megmaradt a magyar fegyverek becsületéből. November elején újra egyenruhába bújt, és beutazott Budapestre, a területparancsnokságra.

Nem fogadták kitörő lelkesedéssel, de nem is utasították el. Mivel vésszen közeledett a front, szükség volt minden épkezű emberre, hogy meg lehessen védeni a fővárost.

- Az ostrom alatt aztán bebizonyosodott, hogy sem Budapestet, sem az egész országot nem lehet megvédeni az oroszoktól - írta István fáradtan. - Az összeomlás annyira tökéletes volt, hogy még apám is elcsodálkozott rajta, pedig előre megjósolta. Anyámat az utolsó pillanatban tudta feltenni egy nyugat felé tartó katonai konvojra, a gödöllői házba pedig már másnap beköltöztek az oroszok.

Emese tátott szájjal olvasta a férfi sorait, és eszébe jutott az, amit a nagyapja mesélt gyermekkorában a háborúról. De nem mélyült el az amúgy is halvány emlékekben, mert István folytatta.

- Anyám Körmenten szállt meg a nővérénél, apám pedig folytatta a visszavonulást az alakulatával Ausztriába. Negyvenöt áprilisában Innsbruckban amerikai fogságba esett, de egy fogolycsere révén visszakérült Bécsbe, a szovjet zónába. Szerencséje volt, mert oroszul is beszélt, így tolmácként dolgozott, és aránylag jól bántak vele. Végül aztán negyvenhat februárjában hazatérhetett Magyarországra. De mondd, kedves Emese, nem untatlak ezzel a történelemleckével?

- Nem, egyáltalán nem - sietett a nő a válasszal. - Mondtam, hogy lehetőleg mindent szeretnék megtudni Rólad. És ezek az események, ha nem is voltál részesük, a múltadhoz tartoznak. Gondolom, Te magad is így érzed, nem?

István ismét nem felelt azonnal. Meghatotta a nő éleslátása, az a mód, ahogyan egyenesen rátapintott a lényegre. Mert valóban, a férfi egész életét, a pályaválasztását is ez motiválta. Úgy akart élni és dolgozni, hogy ezzel lemoshassa a családja becsületén esett foltot.

- Igen, Emese. Így érzem. Benned pedig egy pszichológus veszett el. Hogyan jöttél rá minderre?

- Nézz csak a monitorodra, és meglátod! - nevette el magát a nő. - Boszi vagyok, ha nem vetted volna észre. Ezenkívül pedig az egyetemen nem kevés pszichológiát is sulykoltak belénk, és nem mindent felejtettem el. És... Emberekkel dolgozom magam is. Naponta szembeülök kimondatlan gondolatokkal. De most nem én vagyok a téma, hanem Te. Folytasd, kérlek. Szívesen olvasom az életed történetét.

Hajnali fél háromkor búcsúztak el azzal, hogy másnap, jobban mondva aznap este folytatják a megkezdett beszélgetést. Szombat volt, Istvánnak semmi különös dolga nem akadt, pihenhetett kedvére, Emese pedig ma nem rendelt. Mielőtt elváltak és kikapcsolták a gépet, az asszony bátorításként megkérdezte:

- Mondd, István... Nem tudom, hogyan kérdezzem meg Tőled... - Kereste a szavakat, a férfi torka pedig elszorult közben, mert sejtette, mit akar kérdezni az orvosnő. - Nem jössz haza a közeljövőben?

- Még nem tudom, Emese. - István keményen gondolkodott, de egyelőre üresnek érezte a fejét, semmi olyan ürügy nem jutott eszébe, ami megindokolna egy budapesti utat. - Talán... Lehet, hogy a jövő hónapban hazaugrom pár napra. De miért fontos ez?

Most ő várhatta Emese válaszát. Az nem is késett sokáig, és a férfi beleszédült, amikor elolvasta.

- Miért is? Mert szeretnék találkozni Veled - írta egyszerűen a nő.

Harmadik fejezet

Három napja szakadatlanul zuhogott az eső. Emese általában jobban szerette a hűvös időt, mint a nagy meleget, de ez a kora nyári esőzés teljesen lehangolta. Egyrészt ilyenkor szokott megszorodni a dolga a sok náthás gyerekkel, másrészt pedig a Tisza áradni kezdett, és a tévében, rádióban állandóan árvízveszélyről beszéltek. Mintha nem lett volna elegendő a múltkori áradás, meg a nagy halpusztulás, amit a romániai mérgezés okozott.

„Mindegy” - gondolta lemondóan. „Ezen én úgysem tudok változtatni. Isten kezében vagyunk.” Évek hosszú során át fatalizmushoz szoktatta magát, csak nagyon ritkán lázadt fel a körülmények ellen. Most viszont Istvánt várta, és attól tartott, hogy a háromnaposra tervezett látogatást teljesen elrontja az időjárás meg az áradó Tisza. Pedig ki akarta vinni az ártéri erdőbe egy kiadós sétára, meg Rákóczi falvára is, ahol gyerekeskedett, és ahol még állt a nagyszülők háza. Ezermester édesapja hétvégi nyaralóvá alakította a kis házikót, és Emese kellemes hétvégeket töltött ott, a kertben pepecselve, vagy csak olvasgatva.

Tamás is lázban volt a vendég miatt. Az elmúlt hónapokban néha félórákig társalgott Istvánnal, és imponált neki, hogy a férfi komoly beszélgetőpartnernek tekinti. Emese ilyenkor olvasgatott, vagy tévézett, vagy varrogatott, de fél szeme a monitoron volt, és ha a fia elkacagta magát István egy-egy tréfás bemondásán, vele nevetett. Később aztán észrevette, hogy a gyerek őszintén ragaszkodik a férfihoz, és naponta kikönyörgi magának az őt megillető félórát a monitor előtt. Örült is ennek, meg nem is. Tamásnak, mint minden, csonka családban felnövő gyermeknek, hiányzott az apa. Viszont ismerte a kisfiút, és tudta, hogy ha nem nyarik el egymás tetszését, akkor nagyon csalódott lesz. „És különben is - gondolta - mi a biztosíték arra, hogy ez a kapcsolat megmarad?”

Amikor István megmondta, hogy mikor érkezik, elébe akart menni Ferihegyre. Izgatott volt, mint egy gimnazista lány, minél előbb látni akarta a férfit. Ez azonban elhárította.

- Semmi szükség rá, kedves Emese, hogy odáig bumlizz. Közel lakom a reptérhez, tíz percnegyedóra alatt otthon vagyok taxin. Inkább meglepnélek. Ugye, nem baj?

- Persze, hogy nem baj, István - felelte a nő. - Akkor viszont olyan ebédet várlak, amelyet rég nem ettél. A címetet tudod, idetalálsz. Telefon is létezik a világon. A vasútra ne menjek ki elébed?

- Fölösleges, kocsival jövök - írta a férfi. - Ha meg nem makacsolja magát a vén csotrogány, és be tudom indítani ennyi idő után. Szolnokig nem olyan hosszú az út. És szeretek vezetni.

Ennyiben maradtak, és Emese lázasan készülődött a rég várt találkozásra. Most, hogy már csak egy napja volt hátra István érkezéséig, elbizonytalanodott. Félt, hogy az ismeretségük hónapjai alatt kialakult szép illúzió egykettőre szertefoszlik a találkozás pillanatában, és mindkettőjüknek csalódást fog okozni. Nem annyira a férfi vonzerejében kételkedett most, inkább a sajátjában. De már nem változtathatott rajta, István holnap hajnalban indul Ben Gurionról. Megbeszélték, hogy ma este még találkoznak a Neten, esetleg benéznek arra a chatre is, ahol megismerkedtek, és ahová már régóta nem mentek, mert jobb volt kettesben.

A telefon követelőző csengése riasztotta fel gondolataiból. Annyira elmélyedt bennük, hogy szinte alig ismerte fel apja hangját a vonal túlsó végén.

- Szia, Apu, hogy vagy?

- Jól, Kislányom - mondta édesapja. - Nem zavarok, ha benézek hozzád úgy félóra múlva? Dolgom van a belvárosban, gondoltam, beugrom néhány percre.

- Jaj, Apu, már megint kezdted? - nevette el magát Emese. - Olyan körülményes vagy mindig! Gyere, amikor jólesik, én itthon vagyok. Tudod, hogy szabadságot vettem ki erre a hétre.

Letették a kagylót, és a nő visszatért az eddigi elfoglaltságához. Eltökélte, hogy valóban olyan ebéddel vendégeli meg Istvánt, amelyet rég nem kóstolhatott. Tudta, hogy a férfiak általában haspókok, a gyomrukon keresztül lehet a legkönnyebben meghódítani őket. Gulyáslevest főzött köménymagosan, kevés paradicsomlével és sok krumplival, és túrós palacsintát tervezett utána, de azt másnap délelőtt akarta elkészíteni, hogy friss legyen. István úgyis csak déltájt fog érkezni, így legalább a délelőttije el lesz foglalva, és nem tépelődik hiábavalóságokon.

Nagyon várta a férfival való találkozást, bár nem fűzött túl nagy reményeket hozzá. Úgy érezte, kell neki István, de egyúttal félt is tőle. Nem akart újra csalódní, pedig tudta, hogy ilyen esetekben ez is benne van a pakliban. Arra gondolt, hogy az együttléti első órái sorsdöntők lesznek, és ráér azután határozni, megmarad-e a kapcsolat, vagy sem. El is tókélte, hogy már az első percben tisztázza ezt Istvánnal, mert nem szerette a félreértéseket, és a férfit is ismerte már annyira, hogy tudta, ő sem kedveli azokat.

Hirtelen eszébe jutott László, a volt férje. Maga sem tudta volna megmondani, miért is gondolt most rá, hiszen évek óta éltek külön, nagyon ritkán találkoztak, és általában minden találkozás egy újabb nézeteltéréssel, nem ritkán veszekedéssel végződött. Ahányszor volt férje eljött, hogy hétvégére elvigye Tamást, mindig akadt köztük valami, amin összekülönböztek. Emese mérgelődött ezen, bár számtalanszor elhatározta már, hogy legközelebb nem fog törődni László hülyeségeivel. Most, ahogy összehasonlította a két férfit, nem is tudta megérteni, hogy annak idején hogyan is tudott annyira beleszeretni a férjébe. Talán a szülei válása okozta. Talán szükségét érezte, hogy valakihez tartozzék.

Utolsó éves egyetemista volt Szegeden, amikor az évfolyamtársai kirándulást szerveztek a Magas Tátrába. Ezalatt az egy hét alatt került közelebb a fiúhoz, akit azelőtt is ismert, és aki a gyógyszerészeti fakultáson tanult. Talán a havasi táj hangulata, talán a magánya készítette arra, hogy megkedvelje. A fiú szellemes beszélgetőpartner volt, gyakorlott hegymászó és jó táncos, és ez is imponált Emesének. Mindenesetre, mire visszatértek Csorbatóról, már szerelmes volt Lászlóba, és hamarosan össze is házasodtak. „Úristen, milyen rég volt ez” - gondolta Emese. „És mennyire hiábavaló” - tette hozzá. Az egyetlen emlék, amit kellemesnek tartott, az a fia volt, bár Tamásban nagyon kevés volt az apja vonásaiból. Emesére hasonlított, de még inkább a nagyapjára.

*_*_*

István végzett a csomagolással. Még korán reggel elment hazulról, hogy pár apróságot vásároljon az útra, és szerencsésnek érezte magát, mert sikerült elkerülnie a nagy tumultust a bevásárlóközpontban. Világéletében irtózott a tömegtől, és amióta Izraelben tartózkodott, még inkább megutálta. Néha az volt az érzése, az emberek csak azért mennek el otthonról, hogy egy helyen legyenek, akár kell, akár nem. Nem szerette, ha lökdösődnek, nem szerette, ha egymás szavába vágnek, és nem is volt képes megszokni ezt. Európai kultúrához szokott énije berzenkedett a levantizmus ellen, hiába igyekezett mentes maradni az előítéletektől.

Ugyanígy nem volt képes megszokni azt sem, hogyha egy kérdésre nem kapott egyenes választ. Semmilyen beszélgetést nem szeretett a végtelenségig nyújtani. Általában ellenérzés alakult ki benne azokkal szemben, akik köntörfalazva válaszoltak a legegyszerűbb kérdésre is. Régmúlt gyermekkorában apja tanította meg arra, hogy lehetőleg tömören és célratorően beszéljen, válaszoljon. „Óvakodj attól az embertől, aki tíz szóban mondja el azt is, amire két szó elegendő volna. Az ilyen ember más büntetésekre is képes” - oktatta az öreg Kara. Most, hogy a Közel-Keleten élt és dolgozott, naponta szembesült ennek a mondásnak az igazságával.

A hosszú beszélgetések elleni viszolygása alól egyetlen kivételt ismert: a minden esti randevút Emesével. Most, hogy huszonnégy órája sem maradt az utazásig, kezdett türelmetlenné válni. Kíváncsi volt a nőre, vajon milyen a valóságban. Képről már ismerte, kétszer-háromszor telefonon is beszéltek. Nem felejtette el azt, amit Emese mondott neki az első telefon előtt.

- Aztán meg ne ijedj a hangomtól, István. Férfiasan mély.

Ez még féligazságnak sem állta meg a helyét. A férfi nem emlékezett rá, mikor hallott ennél nőiesebb, kellemesebb hangot. Volt benne báj, kacérság, félénkség, szeretet. Nem volt mentes a vidámság kacagó zöngéjétől sem, és István megborzongott tőle.

Körülnézett a lakásban, aztán leült a computere elé, és átnézte a levelezését. Kevés mailje érkezett, a legtöbb érdektelen volt. De felfedezett egy levelet Kingától, amelyben az asszony újra biztatta, hogy igyekezzen minél hamarabb meglátogatni Emesét. Nevetve olvasta el, és azonnal válaszolt rá.

„Anyamedve, tárt kapukat döngetsz. Holnap ilyenkor szállok le Ferihegyen, és az első dolgom lesz Szolnokra utazni. Hogy azután mi lesz, nem tudom. De találkozni fogunk. Szeretettel, Pityu.”

Dolga végeztével feltett egy kávé, aztán visszatért a gép mellé, és céltalanul rakosgatta ide-oda a fájlokat. Szeretett rendet tartani a computerben, szerette tudni, hogy mit hol talál meg rajta, de néha, mint most is, tanácstalan volt. Képtelen volt koncentrálni arra, amit csinált. Kamaszkora óta nem érzett ekkora izgalmat egy utazás előtt. Nagynénje, Böbe mama ezt Reisefibernek nevezte. Nem egészen értett egyet vele, mert annyit utazott már életében, hogy bőven kigyógyulhatott az efféle utazási lázból. De akkor mi zavarta meg ennyire?

„Bizony, öregem, szerelmes lettél” - feddte meg önmagát. „Csak pofára ne ess. Nem vagy már mai gyerek.” Félve tekintett a holnapi út, de főleg az út végén rá váró találkozás elé. Válasa óta nem sok nővel volt viszonya. Egész életében megőrzött valamit a kamaszos félszegségből, és a nők többsége viszolygott ettől. Nem volt türelmük dajkálni őt, azonnal és mindent akartak, de István homlokegyenest ellenkező alkat volt. Szinte le is mondott arról, hogy valaha még komoly kapcsolata legyen akárkivel. Most azonban, hogy idestova fél éve ismerte Emesét, kezdett hinni abban, hogy még tetszhet valakinek.

Rágyújtott, és lassan kortyolgatta a méregerős kávé. Így szerette, félig édesen, és nem törődött azzal sem, hogy néha megdobogtatja a szívét. Közben tovább matatta a gépet, és észre sem vette, hogy mikor kezdte olvasgatni Emesével folytatott beszélgetéseinek kimentett naplóját. Felidézte magában az első találkozást a chaten, ahová unalmában lépett be, hogy egy kis tiszta magyar szót fáljon. Nem nagyon tetszett neki az ottani légkör, csak egyvalaki ragadta meg a figyelmét. Spitfire volt a beceneve, és István, akit világeletében érdekelt a repülőgépek, meg is jegyezte, hogy ez egy második világháborús vadászgép volt. „Telitalálat - szólt a válasz - de az én esetemben nem csak ezt jelenti. Tüzeset köpök, legalábbis a társadalom szebbik fele szerint.” Elnevette magát a szellemes megjegyzésen, és tovább beszélgetett az illetővel, most már személyesen. Kiderítette, hogy Endre a neve, és Ferihegyen repülés-

irányító. Amaz rákérdezett, hogy kit takar az Elyaqim név. „MTI-tudósító vagyok, és Izraelben szolgálom az iroda érdekeit” - felelte. „És ha most azt akarod tudni, miért pont ezt a nevet választottam, hát nem tudok felelni. Ez jutott eszembe.”

Röpke egy óra alatt szinte mindenről beszéltek, és István fáradtnak érezte magát. Már éppen búcsúzni akart, amikor új név jelent meg a monitoron. Witch volt az, és a férfi valami furcsát érzett. Azonnal ráköszönt, és meglepetésére a partner azonnal válaszolt is. Egykettőre elmúlt a fáradtsága, és beszélgetni kezdtek. Hamarosan megtudta azt is, amit már kezdetben sejtett: nővel van dolga. Még hozzá nem is akármilyen nővel.

Witch: Megtudhatnám a korodat? Persze, ha nem titok.

Elyaqim: Egyáltalán nem titok. 53-as vagyok. Ez nem a korom, hanem a születési évem.

Witch: Na jó, akkor én is így mondom meg a magamét. Én 64-es vagyok. A tokiói Olimpia évében születtem.

Elyaqim: Hmm, 64. Nem rossz „évjárat”. Már bocsánat, nem akartam sértő lenni.

Witch: Ugyan már! Nem vettem sértésnek. És ha éppen tudni akarod, az 53-as sem rossz „évjárat”. Annyit tudok, hogy akkor halt meg Sztálin.

Elyaqim: Igaz. És az aranycsapat is akkor fektette két vállra az angol válogatottat a Wembley stadionban. A híres 6:3-ra gondolok.

Witch: Na látod. Nincs semmi szégyellnivaló a korodon. Nem vagy öreg.

Elyaqim: Nem is mondtam, hogy öreg vagyok. Csak rég születtem.

Ezen aztán elnevetgéltek egy darabig, és észre sem vették, hogy közben éjfél is elmúlt. Amikor elváltak, megbeszélték, hogy másnap este is találkoznak, és István kellemes érzéssel kapcsolta ki a gépet. Régóta nem beszélgetett ilyen jól.

Arcán az emlék félmosolyával, felállt az asztal mellől, és megnyújtóztatta gémberegett tagjait. Az utcán szemeteskocsi húzott el lassan, a két köztisztasági munkás hangosan beszélgetett arabul. István az ablak elé állt, és azon gondolkodott, vajon mit érezhet legbelül ez a két jaffói férfi. Külső vidámságuk, gondtalanságuk álarca alatt biztosan ott bujkál a másodrendűség keserű tudata. Ittléte ideje alatt nem egyszer tapasztalta, hogy a lakosság zsidó többsége lenézi az arabokat, még akkor is, ha azok úgynevezett izraeli arabok, és nem a területeken élő palesztinok. Ez utóbbiak mostanában nemigen voltak láthatók, az Intifáda¹ kezdete óta fennálló tilalom kiszorította őket az állam területéről. István azonban tudta, hogy itt-ott még mindig beszivárognak Izraelbe, mert egyes munkáltatók inkább vállalták a kockázatot, csak hogy ne kelljen magasabb bért fizetniük a „belföldi” munkásoknak. Főleg a mezőgazdaság és az építőipar sínylette meg a tilalmat, a thaiföldi, kínai és román vendégmunkások nem voltak elegendők, és az izraeli gazdaságban egyre inkább megmutatkoztak a pangás jelei. A sorozatos merényletek, terrorcselekmények miatt az idegenforgalom szinte a nullára csökkent, egymás után zártak be a szállodák, elbocsátva a személyzet legnagyobb részét. Az addig vonzó, az európaiak és a tengerentúliak számára még mindig titokzatos és egzotikus Szentföld most elriasztotta a látogatókat.

István, noha nem tanult gazdaságtant, azért tisztában volt ennek az egésznek a jelentőségével. Tudta, hogy ezt a láncreakciót nagyon nehéz lesz megállítani, visszafordítani pedig szinte lehetetlen. Minél több a terror, annál kevesebb a látogató. Minél kevesebb a látogató, annál kevesebb a munkalehetőség, legyen szó akármiről: szállodák, éttermek, szórakozóhelyek, a

---

¹ Intifáda (Intifadeh) - az arab fegyveres ellenállás

taxivállalatok, mind-mind ugyanazt a sablont követték. És minél kevesebb a munkalehetőség, annál több a nyomor, annál több a feleségét, gyermekeit eltartani képtelen családfő, következésképpen annál könnyebb dolguk van a zavarosban halászni szerető elemeknek, akik a gyűlöletet szítják. Egyelőre csak a palesztinok között mutatkozott meg ez a hatás, de István tudta, hogy hamarosan bekövetkezik a szakadás az állam területén belül élő arabokkal is. Márpedig akkor Izraelnek befellegzett.

Cincogni kezdett a mobil. A férfi felkapta.

- Szevasz, frontharcos! - hallatszott Wéber Jenci örökké vidám hangja. - Mizujs, készülödsz?

- Szevasz, Meszes! Naná, hogy készülődöm, képzelheted. A bőröndömön ücsörgök, és már könyökig rágtam a körmöm. - Szeretett tréfálkozni a barátjával. - Minek köszönhetem a megtiszteltetést?

- Nem biztos, hogy megköszönöd, ha elmondom - felelte Wéber. - Anti bátyó bezsongott, holnap okvetlenül látni akarja a képes feled.

István egy pillanatra visszatartotta a lélegzetét, és igyekezett leküzdeni feltörni készülő ingerültségét.

- Mondd, mit vétettem ennek a hajcsárnak? Már szabadságom sem lehet miatta? Arról volt szó, hogy egy hosszú hétvégére eltűnök odahaza, és hétfőn jelentkezem az irodában. Ma szerda. Mi a jófenét akar tőlem Gergely?

- Ezt vele tisztázd, komám, én csak küldönc vagyok. Kiadta az ukázt, punktum.

- Akkor kapcsolj be hozzá, Jenci. Valami veszettül büzlik nekem ebben az ügyben. Vele akarok beszélni, mielőtt téged sértenélek meg akaratlanul is.

Wéber elnevette magát a vonal túlsó végén.

- Na hallod, Anti bátyó sem esett a fejére! Mondom, kiadta az ukázt, aztán lóhalálában elment, ma már nem is jön vissza. És a mobilja elérhetetlen, mint mindig. Néha nem is tudom, minek az ilyennek a bunkófon.

István nem is tudta, sírjon-e kínjában, vagy nevéssen. Gergely ismét hozta a formáját. És ha már ennyire ragaszkodott a holnap reggeli megjelenéshez, akkor ott kell lennie. Nem akart szándékosan ujjat húzni a főnökével, bár tudta, hogy a hosszú tüzszünetnek vége, és nagyon esedékes az újabb összezördülés.

- A fene egye meg, Meszes, ez az én szerencsém. - Mélyet sóhajtott. - Legalább annyit tegyél meg, hogy lefoglalsz nekem egy parkolóhelyet az iroda előtt, mert nem akarok órákig keríteni, mint egy szédült. Hazaugrom, veszem a kocsit, és megyek a központba.

- Te meg vagy húzatva, István! Hogy foglaljak neked parkolót?

- Rád bízom, Jenci, te vagy ebben a mester. Húzz oda egy szemetes kukát, vagy mit tudom én. Neked magyarázzam? Tőled tanultam ezt a trükköt is!

Wéber ismét elkuncogta magát.

- Jól van, frontharcos, meglesz. Még nem tudom, hogyan, de meglesz. Piros szőnyeg, virágosó nem kell? Ahogy a kuncsaft parancsolja!

- Virágosó, még mit nem! - nevetett István is. - Ahogy téged ismerlek, cserepes virágot szórtnál rám, aztán bekötözött fejfel mehetnék Szolnokra!

*_*_*

Enyhe nyikordulással nyílt az előszoba ajtaja. Emese a konyhából is felismerte apja jellegzetes topogását, amint a lábtörlőn igyekszik megszabadulni a cipőjére ragadt sártól. Elébe sietett, átölelte.

- Szia, Apu, de jó, hogy itt vagy. Szükségem volna a véleményedre.

- Azonnal, Kislányom, csak hadd fűjjam ki magam - mondta az öreg Székely. - Piszokul esik odakint, Vilmának meg nem volt elég, hogy esernyőt vegyek, rámkényszerítette ezt a vacak esőkabátot is. Most meg izzadok, mint egy söröslő.

Vilma volt Székely Ferenc második felesége, és Emese nagyon idegenkedett tőle. Házsártos, akarnok asszony volt, aki nyíltan terrorizálta az apját. Soha semmi sem volt jó neki, akármit tett is az egyébként rendkívül jámbor, békés természetű öregúr. Például nem engedte dohányozni sem a lakásban, inkább kitoloncolta az udvarba, akár esett, akár fagyott. Ferenc pedig szó nélkül tűrte felesége szeszélyeit. Csak Emesének panaszolta el nagy ritkán a bánatát. Apa és lánya között szoros és őszinte barátság volt, ami feltétlen bizalmon és szereteten nyugodott.

Beléptek a konyhába, és az öreg leült a szokott helyére. Itt, az asztal és a mosogató közötti széken szeretett megpihenni, ahányszor meglátogatta a lányát. Emese hamutartót tett elé, és türelmesen megvárta, amíg apja akkurátusan megtörli párás szemüvegét, és komótosan rágyújt. Ő maga nem dohányzott, de megtúrta a dohányfüst fanyar szagát, legalábbis a konyhában. Sajnálta az öreget. Ez az ember becsülettel végigdolgozta az életét, mindent megadott egyetlen lányának, ami csak tőle telt. Végigszenvedte a válás tortúráját, a leszázalékolást, és most, majdnem hetvenévesen is dolgozott. A József Attila Kollégium gondnoka volt.

- Nos, miben akarod tudni a véleményemet? - kérdezte, miután kissé kipihente magát.

Emese mosolyogva fogott egy kanalat, és belemerítette az időközben elkészült gulyáslevesbe, majd odanyújtotta az apjának.

- Először is, kóstold meg ezt a levest, mert én már nem bízom a saját ízlésemben. Nem hiányzik belőle valami?

Székely kihörpölte a kanálból a még mindig forró levest, és szemöldökét összevonva ízlelgette. Aztán csettintett.

- Nem hiányzik ebből semmi, Kislányom. Olyan finom, amilyen mindig is szokott lenni. Nagyon jó háziasszony vagy. Hanem - egy pillanatra elhallgatott, és merőn nézte Emese arcát - úgy érzem, nem emiatt kérted a véleményemet. Tévedtem volna?

- Nem tévedtél, Apukám - mondta csendesen a nő. - Még mindig a vesémben látsz. Van egy kis gondom, és senkivel sem tudom megbeszélni, csak veled.

Röviden elmesélte apjának Istvánnal való megismerkedését és azt is, hogy a férfi holnap meglátogatja. Székely figyelmesen hallgatta lánya szavait, nem szólt közbe. Cserzett arcán nem látszott semmiféle érzelm, de Emese tudta, hogy most erősen gondolkodik, és alaposan megfontol minden egyes szót, amit felelni fog. Mire a mondókája végére ért, apja is elnyomta a csikket a hamutartóban, kifújta az utolsó füstfelhőt, és egy pillanatra lehunyta a szemét.

- Figyelj rám, Kislányom - mondta érdes hangján. - A véleményemet kérted, bár ebben az én véleményem nem sokat számít. Felnőtt vagy, és ez az István is az. Ha rokonszenveztek egymással, és találkozni akartok, az kizárólag a ti ügyetek. Én nem szólhatok bele, sem pro, sem contra. De mennyire komoly ez a dolog?

- Éppen ez az, amit én sem tudok, Apukám - felelte csendesen Emese. - És persze azt sem tudhatom, hogy István mennyire veszi komolyan. De abban igazad van, hogy nagyon rokon-szenves. És azt hiszem, ő is hasonlóan érez irántam. Azt mondtam magamnak, ezt az egyet kipróbálom. Ha találkozunk, az még egyikünknek sem árthat. Ezt a hétvégét együtt töltjük, kimennénk Rákóczipalvára is szombaton. Hogy utána lesz-e folytatása ennek a kapcsolatnak, vagy ezzel vége is szakad, nem tudom. Kedvelem őt, Apu. Nagyon.

Az öregúr nem felelt azonnal. Emese megszokta már ezt, most mégis enyhe türelmetlenséget érzett, de egy szóval sem sürgette édesapját. Székely megköszöri a torkát.

- Hát találkozzatok. Szórakozzatok. Terád is rád fér, annyit gályázol, hogy néha nézni is rossz. Kórház, körzeti rendelés, magánbetegek. És István sem a Paradicsomból jön, azt hiszem, élvezni fogja az itthoni nyugalmat. De... vigyázzatok egymásra. Tamás mit szól ehhez a látogatáshoz? Egyáltalán, ismerik egymást ők ketten?

- Türelmetlenül várja, Apu. Ő is kedveli Istvánt. - Emese elmosolyodott. - Persze, hogy ismeri.

Az öregúr lassan felállt a székről. Emese hozzá simult, és jobbról-balról megpuszilta az arcát.

- Hát, én megyek is, Kislányom. Köszönöm, hogy bizalommal voltál hozzám. És majd meséld el, hogyan is zajlott le a találkozás. Szervusz, ne kísérsz ki, kitalálok magam is.

Emese boldogan mosolygott vissza az apjára.

- Én köszönöm, Apukám. Szia.

*_*_*

Késő este volt már, István úgy érezte, nagyon nehezen tudja nyitva tartani a szemét. Félórája lépett be a Netre, de Emesét nem látta sehol. Sem az ICQ-n, sem a Messengeren nem volt jelen, és a chaten is hiába kereste. Aggódni kezdett, mert a nő mindig pontos volt. Ötpercenként pillantott az órájára, végül összeszidta magát: „Te idióta, hátha hálózati gondjai vannak? Hívd fel.”

Már éppen nyúlni akart az asztalon heverő mobilért, amikor jelzett a Messenger: Witch vonalban van. Ugyanakkor a mobil is megszólalt.

- Én vagyok, István. - Emese hangja izgatottan remegett. - Ne haragudj a késésért, de itt vihar van, akkora áramszünet volt, mint ide Veszprém. Sem a vezetékes telefon, sem a mobilhálózat nem működött. Ugye, megbocsátasz?

- Ó, Emese, nincs miért megbocsátanom. Hiszen nem a Te bűnöd. Jó, hogy itt vagy. - Megköszöri a torkát. - De nem sokáig maradhatok, mert hajnali kettőre kint kell lennem a reptéren. Itt most tizenegy múlt pár perccel.

- Tudom! - nevette el magát a nő. - Már hozzászoktam az időeltolódáshoz. Azért benézünk a többiekhez?

- Természetesen, ha akarod. De maradj rajta az ICQ-n is.

Pillanatok alatt megvolt a kapcsolat, a chaten hatalmas forgalom volt. Legalább húszan voltak fent, és éppen ugrattak valakit, amikor Emese és István belépett.

Telepata: Most miért cikiztek? Tehetek én arról, hogy késett a vonat?

Macsek: Tele, ez általában női kifogás. Inkább valld be, hogy inadba szállt a bátorságod.

Spitfire: Üdv az érkezőknek! Elyaqim, amint látom, még mindig otthon rostokolsz! Kézcsókom, Witch!

Witch: Szióka, Spit!

Elyaqim: Nem ITTHON, hanem ITT. Ne félj, harcostárs, nem késem le a gépet.

Macsek: Elyaqim! Witch! De rég nem jártatok erre! Mondd, Elyaqim, tényleg holnap érkezel?

Elyaqim: Macsek, szia! Igen, holnap reggel. Végre valahára. Kissé elegendem van már a Vadkeletből.

Witch: Macsek, mizujs? Miért nem hívtál fel tegnapelőtt?

Macsek: Lerobbant a mobilom, a főnököm pedig begerjedt, és letiltotta a magán-beszélgetéseket a céges vonalon. Mailt sem tudtam küldeni, mert javították a szerveret.

Spitfire: Elyaqim, hány órára kell kint lenned a reptéren?

Witch: Macs, semmi baj, csak vártam a hívást.

Elyaqim: Kettőre. Öt ötvenkor száll fel a gép.

Witch: Olyan korán kell kint lenned?

Spitfire: Értem. Szóval, még mindig a szokásos. De hova tűnt Telepata?

Macsek: Azt hiszem, kilépett. Egy kicsit rászálltunk. Majd megbékél, és visszajön.

Elyaqim: Witch, olyan korán. Még nem ismered Ben Gurion biztonsági ellenőrzését. Egy bolha sem jut át úgy, hogy ne tudnának róla.

Majdnem egyig beszélgettek, közben István és Emese néha az ICQ-n váltott néhány bizalmas mondatot. Amikor elváltak, a nő félénken megjegyezte:

- István... Már nagyon várlak.

- Tudom, Emese - felelte a férfi. - Én is türelmetlen vagyok. De közbejött valami, mielőtt elindulok Budapestről, be kell néznem az irodába is, mert a főnököm ragaszkodik hozzá. Lehet, hogy késni fogok, és dél helyett csak délután érkezem.

- Nem baj. Mindenképpen megvárlak, hiszen tudod... És az ebéd is megvár. De hívj fel azért. Jó utazást, István. És nagyon vigyázz Magadra, kérlek...

István meghatódva kapcsolta ki a gépet, és közben arra gondolt, hogy holnap ilyenkor már valószínűleg együtt lesz ezzel a kedves teremtéssel, akiről - úgy érezte - mindent tud már, és ugyanakkor semmit sem. Még egyszer átnézte a csomagjait, az útlevelét, repülőjegyét, aztán feltett egy utolsó kávé, és felhívta a tudakozót, hogy megérdeklődjön, nincs-e változás a Malév menetrendjében. Jól tette, mert azt a választ kapta, hogy igyekezzen fél órával korábban kint lenni Ben Gurionon.

Ezután a taxivállalatot hívta fel, és az ügyeletes diszpécser azt felelte, hogy a taxi már úton van hozzá. Megkönnyebbülten nézett körül a lakásban, aztán fogta a csomagjait, és lement az utcára.

*_*_*

Emese kissé kábán ébredt ma reggel. Ritka eset volt, hogy ébredés után nem tudta, hol van, mi történt vele az utóbbi huszonnégy órában. Általában, amint kinyitotta a szemét, azonnal teljesen éber lett, és pillanatok alatt össze tudta szedni a gondolatait. Most csak fáradtságot érzett, és legalább tíz percébe került, amíg annyira összeszedte magát, hogy ráeszméljen: ez a nap a nagy találkozás napja. Elkacagta magát erre a felismerésre, aztán tervezni kezdte a teendőit.

Tamás magától ébredt ezen a reggelen, és kijött a szobájából. Megdörzsölte a szemét, és odament az anyjához.

- Szia, Anya.

- Jó reggelt, Kismanó. - Emese szeretettel simogatta meg a kisfiú kócos üstökét. - Ugye tudod, milyen nap van ma?

- Hogyne tudnám! - nevette el magát Tamás. - Csütörtök van, nekem ma van „hosszúnapom” a suliban. Törcci, matek, rajz, irodalom, ének, földrajz, két óra testnevelés. Aztán német, aztán a TESCO. Aztán Nagyi. Aztán haza. Olyan leszek délutánra, mint egy teve.

- Csak ennyi? - mosolygott ravaszkásan Emese. - Semmit nem felejtettél ki?

A gyerek kacsintott.

- Nekem csak ennyi, Anya! De neked ma érkezik a barátod Izraelből!

- Nem csak az én barátom, Kisfiam, hanem a tied is. Igyekezz majd haza, mert István biztosan rád is kíváncsi, de egy ilyen nap után fáradt lesz, és korán szeretne lefeküdni. Viszont, ha akarod, holnap betelefonálok a suliba, és megmondom Aranka néninek, hogy itthon maradsz. Jó lesz?

A kisfiú boldogan ugrott anyja nyakába, és cuppanós puszikkal fejezte ki az örömét.

- Hurrá, Anya! Te vagy a legjobb a világon! - rikkantotta, és kirobogott a fürdőbe. Anyja szeretettel nézett utána, és azon töprengett, hogyan fog lezajlani a találkozás a fia és István között.

Most kevésbé aggódott, mint azelőtt, mert úgy érezte, a férfi is, a gyermek is vágnak erre, és az esetleges nehézségek önmaguktól fognak eltűnni. Felkelt, kiment a konyhába, és feltette a kávé. Tamás rekordidő alatt végzett a fürdőben, átengedte a helyet Emesének, és mire a nő kijött, a gyerek már el is ment az iskolába.

A délelőtti kellemesen telt. A tegnap esti vihar, úgy látszik, a háromnapos esőzés végét jelentette, mert elvonultak a felhők, és a nap tündöklően ragyogott a tiszta kék májusi égen. Emese rosszkedve is elmúlt, és vidáman tett-vett a lakásban. Közben a Sláger Rádiót hallgatta, és némelyik számot végigdúdolta. Ilyenkor elnevette magát, mert eszébe jutott, mit szólna István, ha hallaná a kornyikálását. Sosem volt képzett énekhangja, és a férfi dicséretét, hogy szép a hangja, inkább bóknak tekintette.

Időnként az órájára pillantott, és megpróbálta kitalálni, hol lehet éppen István. Ekkor eszmélt rá, hogy a férfi repülőútját végigaludta, és mire felébredt, addigra a Malév járata már le is szállt Ferihegyen. Ettől egy kissé lehangolódott, mert régóta tervezte, hogy ezt a repülőutat végigizgulja, és a saját erejével próbálja óvni, védelmezni, de legalábbis gondolatban kísérni társát.

„Tehát vagy Budapesten van még, és a főnökével veszekszik, vagy már úton van ide” - gondolta. Időközben kisütötte a palacsintát is, elkészítette az édes, tejfölös öntetet meg a tölteléket, és most éppen tűzálló tábla rakosgatta a csodálatosan egyformára sikerült, szép

világosbarnára sült hengereket. Kislánykorában tanulta el a konyha fortélyait nagyanyjától, és nagyon hamar rákényszerült, hogy a gyakorlatban is használja azokat, mert az öregasszony kereken megtagadta, hogy főzzön, amikor megtudta, hogy a lánya, Emese anyja, összeköltözik azzal a férfival, akivel két éve viszonya volt.

„Én nem fogok pogányokat etetni” - jelentette ki határozottan. - „Ha neked nem volt elég jó Feri, akkor gondoskodj magadról!” Napokig visszhangzott a ház a veszekedéstől, és Emese meg volt rémülve. Mi lesz most vele? Mi lesz az addig megbonthatatlanak tűnő családdal? És mi ez az egész egyáltalán? Tízéves fejjel nemigen tudta felfogni, miért kell a szüleinek elválniuk. Ahogy most visszagondolt erre az epizódra, keserű mosoly ült ki az arcára. Hiszen Tamásnak is majdnem ez a sors jutott osztályrészül, csak azzal a különbséggel, hogy a gyerek két éves volt, amikor ő elvált Lászlótól. Így a kisfiú szinte élete kezdete óta csak vele volt, és mire óvodába, iskolába került, azt tartotta természetesnek, hogy neki csak anyja van.

Emese sohasem tudta megérteni az édesanyját. Annak idején Lujza volt Szolnokon a legszebb lány. Fiatalkorában futottak utána a fiúk. Tehetséges volt, zongorázni, énekelni tanult, és nagyon jól táncolt. Ahány bált rendeztek a városban, vagy a környező falvakban, mindenhova meghívták, és szinte mindenütt ő lett a bálkirálynő. Tanítóképzőbe járt, évekig tanított is az egyik külvárosi általános iskolában, aztán férjhez ment Ferenchez, aki akkoriban a szolnoki MÁV Igazgatóság főellenőre volt. Később eszébe jutott, hogy nem elég egyszerű tanítónőnek lenni, levelező tagozaton elvégezte a főiskolát is, és megszerezte a történelem-földrajz szakos tanári diplomát. De már nem sokáig tanított, mert közben sokizületi gyulladást kapott, és aránylag fiatalon rokkantsági nyugdíjba kényszerült.

Az öt sípszó délután egy órát jelzett a rádióban, amikor Emese végzett a konyhában. A jénai tál a rakott palacsintával már a sütőben volt, csak be kell kapcsolnia, és negyedóra alatt készen van. Újra a fürdőszobába ment, levetkőzött, és gyorsan lezuhanyozott. Szerette volna frissen és illatosan fogadni Istvánt. Visszament a szobájába, és felvette a gondosan odakészített ruhát: egy hosszú, fekete bársonyszoknyát, hozzá sötétvörös selyemblúzt kis hófehér zsabóval. Gesztenyebarna haját egy, a blúz anyagából készült szalaggal kötötte át, nyakába pedig egy szimpla gyöngysort tett. Ez volt a kedvenc öltözéke, mert kiemelte alakját, és ebben a ruhában egy árnyalattal szebbnek érezte magát, mint általában. Sminkhez nem szokott arcát lehetőleg finoman bepúderezte, és halvány korallszínű rúzszt kent telt ajkaira. Meg volt elégedve a tükörképével.

Ekkor hallotta meg a fékcsikorgást a ház előtt. Kinézett a függönyön keresztül, és nagyot dobbant a szíve. Piros bogárhátú Volkswagen állt a kapu előtt, belőle egy sportos alkatú, nap-szemüveges, szakállas férfi szállt ki. Azonnal felismerte Istvánt, és úgy érezte, összecsuklik alatta a lába. A férfi még visszahajolt a kocsiba, valamit matatott benne. Emese közben összeszedte magát, és kisietett az előszobába, ajtót nyitni.

Addigra István már odaérkezett, és amikor Emese kinyitotta az ajtót, a betóduló, eső- és virágillatú májusi szellővel együtt a jól ismert hang is megérkezett.

- Kezedet csókolom, kedves Emese - mondta István kellemes csengésű baritonján, és a háta mögül egy csokor piros rózsát húzott elő. - Ne haragudj a késésért, egy kissé „bogaras” vagyok.

- Ó... - csuklott el Emese hangja. Csak nagy sokára, amikor már az előszobában álltak egymást átölelve, tudott ismét megszólalni. - István... Isten hozott itthon.

Negyedik fejezet

Halkan susogott a szél a nyitott ablak előtt álló óriásakác levelei között. Távolról kutyaugatás hallatszott, később pedig egy korán kelő kakas halk, szinte panaszos kukorékolása. István nyitott szemmel feküdt a sötét szobában, és végtelen nyugalommal hallgatta az éjszaka neszeit, és a mellette alvó nő halk, egyenletes szuszogását. Testében még ott égett a szeretkezés bizsergető tüze, és nem tudott visszaemlékezni rá, mikor érzett ehhez hasonlót. Sem Kinga, sem Melinda, sem az utánuk következő alkalmi partnerei nem voltak képesek ekkora vágyat kelteni benne.

Emese csodálatos asszony volt, és a férfi úgy érezte, ha későn is, de végre rátalált arra a nőre, akit, tudatosan vagy sem, de egész életében keresett. Ugyanakkor keserűen gondolt arra, hogy holnap már vasárnap, és hétfőn Pesten kell lennie. Túlságosan korainak találta a búcsúzást ettől a páratlan tereméstől, különösen, hogy nem tudta, mikor lesz alkalma még egyszer a karjaiba zárni. Az ő hivatása mellett az ember nem igazán volt alkalmas a férj és családfő, de még az állandó partner szerepére sem. Hiszen Melinda is részben emiatt hagyta ott. Hiába könyörgött neki, hiába hivatkozott a kislányra, akit nagyon szeretett, és aki szintén ragaszkodott apjához, felesége nem volt hajlandó hallgatni az észérvekre. Később, amikor már lezajlott a válóper, és hivatalosan is elválasztották őket, beletörődött, de néha fájdalmasan gondolt arra, hogy egyedül maradt. Hiányzott neki a kis Ildikó.

Pedig egész életében magányos volt. Két éves alig múlt, amikor édesanyja meghalt, és az öreg Kara sem sokkal élte túl szeretett feleségét: 1960 októberében elvitte a szíve. Istvánt ezután Böbe mama nevelte egészen tizenöt éves koráig, de a Prágai Tavasz izgalmai és a Varsói Szerződés hadseregeinek csehszlovákiai bevonulása őt is leterítette. Rettegett attól, hogy újabb háború törhet ki Európában, és a nyár végén őt is eltemették. A fiú teljesen árva maradt, és hogy ne kelljen feladnia pesterzsébeti házáat és intézetbe költöznie, írt Győrbe, édesapja távoli, özvegy unokahúgának, és megkérte, költözzön fel hozzá. Az öregasszony, akit apja sem nagyon kedvelt kapzsi és kotnyeles természete miatt, kapott az alkalmon. Felköltözött Istvánhoz, elfoglalta az egyik utcai szobát, de ennél többet nem nagyon tett. A fiatal fiúra maradt a bevásárlás, főzés, mosás, és emellett a tanulás is. Talpraesett gyerek volt, mindennel megbirkózott, és emellett, tanárai, de főként osztályfőnöke, Déry tanár úr legnagyobb csodálatára, végig jeles tanuló is maradt. Még arra is szakított időt, hogy eljárjon az MHSZ-be, ahol vitorlázó repülést tanult.

Emlékeiből Emese mocorgása rázta fel. Oldalt fordította a fejét, és a homályban is látta, hogy a nedves, gyönyörű szempár őt fürkészi.

- Miért nem alszol, Kedvesem? - suttogta a nő, és átkarolta. - Mi bánt?

- Nem bánt semmi, csak gondolkodtam - felelte István. - Az életem történetét néztem végig, szélesvásznú, magyar szinkronnal. Ugyanis néha úgy érzem, egy idegen élete.

A nő felkönyökölt mellette, és megsimogatta az arcát.

- Elmeséled?

- Majd, egyszer, Kicsim. Most nem akarok elszomorítani. Nem valami épületes történet az én életem.

Az asszony finom ujjai tétován babráltak a szakállában. Sóhajtott egyet.

- Azért engem mégis érdekelne. Mondtam, minden érdekel, ami Veled kapcsolatos. De nem erőltetek. Azt szeretném, ha magadtól kezdenél mesélni, abban a pillanatban, amit alkalmasnak találsz. Ezt az egyet ígérd meg nekem, semmi mást.

István magához ölelte a nőt, és lágyan megcsókolta.

- Ezt megígérhetem Neked, de egyelőre a jelen pillanatot másra tartom alkalmasnak. Hacsak...

- Hacsak? - vonta fel a szemöldökét Emese. - Mire célzol?

- Valami forróra, vérpezsdítőre - duruzsolta a férfi, és egyre hevesebben ölelte, csókolta a nőt.

- Olyasmire, ami mindkettőnknek annyira hiányzott már...

Emese kifulladásra, önfeledten viszonzta a csókokat, érintéseket. Testük vibrálni kezdett, szinte teljesen egybeolvadt. Tagjaik önálló táncot lejtettek, amint találkoztak és ismét eltávolodtak egymástól, hogy a következő másodpercben újra egyesüljenek. Tudatuk kezdett elhomályosulni, már semmi mást nem érzékeltek, csak egymást.

A nő önfeledten adta át magát a kényeztetésnek.

- Ó, Te - suttogta alig hallhatóan. - Mit műveltél velem?...

A szó beléjük fulladt, és már semmi más nem létezett kettőjük számára, csak az éjszaka varázsa, a szerelem. Teljesen egymásba feledkezve, azt sem vették észre, hogy időközben keleten pirkadni kezdett, és lila-vörös fényjátékkal bekopogtatott a vasárnap.

*_*_*

Emese még egyszer körülnézett a kis házban, és kissé borongós hangulatban volt. Tudta, hogy ezt a hétvégét soha életében nem fogja elfelejteni. Az elmúlt fél esztendőben számtalanszor próbálta meg elképzelni, milyen lehet István a valóságban. Álmodozásai közepette gyakran érezni vélte a férfi simogatását, ölelését, csókjait, de most rá kellett eszmélnie, hogy a valóság a legmerészebb álmait is felülmúlta. Azóta az első félénk beszélgetés óta hatalmas utat tettek meg mindketten, a szó mindkét értelmében. A nő most már biztos volt benne, hogy szereti a férfit.

István ezalatt az udvaron rakosgatta be a csomagokat a Volkswagenbe. Miután végzett, egy percre bejött a házba, és megivott egy pohár jéghideg kútvizet. A finom, falusi ebédől, amit Emese készített, és a friss levegőtől, ínye követelőzve kívánta a hús folyadékot. Nem tudott volna számot adni róla, mikor érezte ilyen jól magát.

- Kár, hogy mennünk kell - hallotta a háta mögül Emese halk hangját. - Szívesen itt maradtam volna még Veled, legalább egy hétig.

A férfi megfordult, gyengéden magához vont a nőt és megcsókolta. Aztán kissé eltartotta magától, és gyönyörködve nézte a nő arcát.

- Azt hiszem, elfelejtettem három nagyon fontos dolgot - mondta hamiskásan hunyorítva. - Tudod, általában hármával jutnak eszembe dolgok, és szintén hármával felejttem el őket. Öregszem.

Az asszony elnevette magát.

- Nálad ezt nevezik öregedésnek? Akkor szép öregember vagy! - Kacéran félrehajtotta a fejét, és zöld szemeit Istvánra emelte. - És mi az a három fontos dolog?

István megköszönte a torkát.

- Az első nyilvánvaló. Beléd szerettem, csak eddig nem volt alkalmam, vagy merszem kimondani. A második is önmagát kínálja. - Egy pillanatra elhallgatott, és csak nézte a nőt. - Nagyon szép vagy, Emese. A harmadikat viszont csak otthon mondom el Neked. Ugye, nem baj?

- Ó, Te! - nevetett Emese. - Van szíved hagyni, hogy engem rágjon a kíváncsiság? Ne feledd el, nőből vagyok!

A férfi elvigyorodott.

- Hihetetlen! Ha nem mondd, észre sem vettem volna! De azt hiszem, hazáig kibírod. Egy kis kíváncsiság nem fog megártani Neked. Gyere, menjünk. Még Tamásért is be kell néznünk édesanyádékhoz.

Kézenfogva léptek ki a házból. Emese bezárta az ajtót, és mialatt István begyújtotta a motort, ő kinyitotta a kaput. Majd, miután a kocsi megállt az árokparton, becsukta és bezárta azt is, és beült a férfi mellé. Szótlanul ültek egymás mellett, csak a rádió duruzsolt halkan a műszerfalon, amint kihajtottak a faluból Szolnok felé.

István gyakorlott kézzel vezette a kocsit, és közben mindketten a gondolataikkal voltak elfoglalva. Az út két oldalán már zöldelltek a szántók, a háromnapos eső jót tett a vetésnek, és a férfi szinte itta a táj megnyugtató szépségét. Mennyire más ez, mint Izrael kopársága. Úgy érezte, most érkezett haza igazán. Hiszen eddig is hazalátogatott, több-kevesebb rendszerességgel, de eddig mintha elsiklott volna a hazai táj nyugalma fölött. Most, hogy mellette ült ez a csodálatos asszony, tartozni kezdett valahová.

Emese látszólag kitalálta a gondolatait, mert amikor a Tisza-hídhöz érkeztek, megkérdezte:

- Jól érezted Magad? - Kezét ráhelyezte a férfi volánon nyugvó ujjaira. - Remélem, tetszett ez a hétvége.

A férfi bólintott. Megelőzött egy kerékpárost, egy traktort, aztán a nőre tekintett.

- Nagyon tetszett, Emese. Szebbet kívánni sem lehetne. - Cigaretára gyújtott. - Talán gyerekkorom óta vágytam egy ilyen nyugodt hétvégére. Most úgy érzem, feltöltődtem. Nagy szükségem lesz erre a közeljövőben.

Mire beértek Szolnokra, alkonyodni kezdett. Emese anyja a város szélén lakott, pillanatok alatt odaértek. Tamás már a kapuban várta őket kis hátizsákjával, mellette az öreg Juhász állt, Lujza férje.

- Hurrá! - ujjongott a gyerek, és István nyakába ugrott, amikor az kiszállt, hogy beengedje a kocsiba. - Azt hittem, már sosem jöttök meg! Rengeteget játszottam, és a leckémet is megcsináltam holnapra. És most fáradt vagyok. Ti hogy vagytok?

- Remekül, Kisfiam - mondta Emese mosolyogva. - De azért már alig várom, hogy otthon legyünk. És ma egy korai lefekvés lesz, mert István kora reggel indul Budapestre, pihennie kell. Igaz, Kedvesem?

- Igaz. De azért ez a kis vasgyúró ne szenvedjen. Nekem elég a kevés alvás is. És még tartozom Neked a harmadik dologgal, emlékszel?

A lakásban kellemes illat fogadta őket. A rózsacsokor, amit István hozott csütörtökön, kinyílt a vázában, és ontotta a szagát. Emese szerette a virágillatot a lakásban, és ha tehetne, mindig tartott néhány szál rózsát, szegfűt, gyöngyvirágot a vázában. De ennyire még sosem örült virágnak, mint ennek a csokornak. Mialatt Tamás berobogott a szobájába, és bömbölve bekapcsolta a sztereót, az asszony István vállához simult. Egyforma magasak voltak, a férfi mellett mégis kicsinek és törékenynek érezte magát. A férfi átkarolta, és csak álltak néhány hosszú

pillanatig a szoba közepén, aztán István a zsebébe nyúlt. Zavartan köhintett, kissé félszegen állt egyik lábáról a másikra. Látszott rajta, nehezen szánja rá magát, hogy belekezdjen a mondókájába.

- Emese... Izé... - mondta halkan. - Nem tudom, hogyan kezdjek bele. Rég nem mondtam ilyet nőnek...

Az asszony csillogó szemmel figyelte, és biztatóan mosolygott rá.

- Tudod... Még indulás előtt, Ben Gurionon, bementem a Duty Free-be. Nem tudom, jól választottam-e - kinyitotta a markát, amiben ott lapult egy apró, sötétkék bársonydobozka. - Ez volna az a bizonyos harmadik dolog... Kérlek, próbáld fel. Remélem, jó lesz.

Emese remegő ujjakkal fogta meg a dobozt, és felpattintotta a fedelét. Belül, hófehér selyembe ágyazva, egy vékony, filigrán aranygyűrű lapult szerényen. Gombostűfejnyi briliáns csillogott rajta. Elállt a lélegzete a látványtól, aztán a férfira emelte a tekintetét. Szemében két apró könnycsepp csillant meg.

- István... - suttogta. - Ez gyönyörű... - Az ujjára húzta, tökéletesen illett rá. - Nem kellett volna költekezned...

- Khmm... - köhintet a férfi, és megcsókolta a nő kezét. - Szeretném megkérdezni... Hajlandó volnál-e a feleségem lenni egy napon?

Az asszony nem felelt azonnal. Csak nézte a férfit, és eleredtek a könnyei. Aztán lassan bólintott, és alig hallhatóan felelt:

- Igen, István... Igen...

Észre sem vették, hogy közben Tamás kijött a szobájából, és tőlük két lépésre megállva, őket leste tágra nyílt szemmel. Most lassú léptekkel odament a két felnőtthez, és átkarolta mindkettőjük derekát. Arcán a kamaszok értetlen félmosolyával tekintett hol az anyjára, hol erre a férfira, akit nagyon jó barátjának tartott. Az ő arcán is legördült két könnycsepp, aztán elnevette magát.

- És mit tettél volna, ha Anya nemet mond? Mit csináltál volna a gyűrűvel? - kérdezte huncutul.

- Hogy mit? - István beleborzolt a kisfiú hajába. - Bedobtam volna a Tiszába.

*_*_*

Monorierdő után már szinte csak lépésben lehetett haladni a négyes úton. Megint beborult, hatalmas cseppekben kezdett esni az eső, és István örült, hogy aránylag korán indult Szolnokról. Számított a torlódásra, de ekkorra azért nem gondolt. Kissé idegesen pillantott az órájára. Negyed kilenc volt, szeretett volna időben érkezni az irodába, hogy legalább a parkolás gondját letudja. És tisztában volt vele, hogy Budapest belvárosában, hétfő reggel, szinte reménytelen leparkolni.

Felnevetett, amikor visszagondolt az érkezése napjára. Akkor szerencséje volt, éppen egy ismerős taxisofőrt fogott ki Ferihegyen, aki a szó szoros értelmében pillanatok alatt hazafuvarozta. Ideges volt, mert nem tudta elképzelni, mit akarhat tőle Gergely. Mérgében majdnem lefullasztotta a rég veszteglő Volkswagent, de ismét szerencséje volt: a harmadik kísérletre beugrott a motor. Ekkor otthagya, és berobogott a konyhába, hogy legalább egy Nescafé készítsen magának, mielőtt beveszi a várost.

Ugyanilyen csúcsforgalmat fogott ki, a Határ úti csomópontnál áramszünet miatt nem működtek a forgalmi lámpák. Alig tudott besorolni az Üllői útra, és közben egyre azon törte a fejét, vajon milyen meglepetéssel várja a főnöke. Az iroda előtt elkacagta magát, mert Wéber Jenci tényleg odahúzott valahonnan egy jobb sorsra érdemes kukát. Vigyorogva húzta félre, és megnyugodva állt be a járdaszegély mellé.

A meglepetés csak ezután következett, és Istvánnak leesett az álla. Ugyanis a várt összetűzés elmaradt: Gergely, felöltve legünnepélyesebb arcát, egy borítékot nyújtott át Istvánnak. Benne egy százötvenezer forintról kiállított csekk lapult. István jó ómennek tekintette ezt.

- Megdolgoztál érte - mondta a főnök szokott, mély hangján. Mögötte Wébernek a füléig ért a szája. - Látod, öcskös, Anti bátyó nem csak veszekedni meg kellemetlenkedni tud. És most menj, élvezd a szabadságot, de hétfőn látni akarlak megint.

Lassan Monorra ért az alig araszoló kocsisor, és István meglátta a forgalmi akadály okát: teherautó ütközött egy busszal. Még javában folyt a helyszínelés, több riadó- és mentőkocsi is várakozott az út szélén. A férfiban lassan felforrt az indulat. Hosszú izraeli tartózkodása alatt hajlamos lett azt hinni, hogy itthon civilizáltabban vezetnek. A Közel-Keleten szinte naponta látott efféle baleseteket, és most enyhe csalódást érzett. Úgy látszik, a világjelenséggé vált idegesség és stressz elérte Magyarországot is, és vele együtt a felületesség is. Kár.

Szinte megkönnyebbülve szállt ki a kocsiból az iroda előtt. Megint szerencséje volt, és éppen egyidőben érkezett Timár Péterrel, a fiatal jogással.

- Hát téged mi szél fújta erre, István? - kérdezte Péter, amint kezét ráztak. - Ezer éve nem láttalak. Milyen az élet odakint?

- Sűrű - felelte István. - Látnod kellene. Nem lesz ott nyugalom egyhamar. És van egy olyan spurim, hogy valami nagy disznóság van készülóban.

Az irodában tulajdonképpen hamar végzett. Gergely felvázolta neki az előtte álló feladatokat, és megkérdezte, meddig marad még itthon.

- Szerda este repülök vissza, Anti. Csütörtökön Jeruzsálemben akarok lenni, mert a külügy és a hadügy megint sajtótájékoztatót tart, amiről nem akarok lemaradni. De van egy gondom.

- És mi lenne az? - vonta fel a szemöldökét Gergely.

- Hmm... Augusztusban szeretnék hazajönni, de hosszabb időre, ha lehet. - Rágyújtott, kifújta a füstöt. - Megnőszülök.

- Azt a hétszázát! - bámult nagyot Gergely. - Gratulálok! Ne félj, gondoskodom róla, hogy legyen addigra helyettesed. Te kire gondoltál? Van egyáltalán elképzelésed?

István nem felelt azonnal. Elgondolkodva nézte a cigaretta füstjét. Nem akarta befolyásolni a főnöke döntését, bár a soronkívüli prémium és a kérdés önmagáért beszélt. Végére is el kellett ismernie, hogy Gergely, minden kicsinyessége és vaskalapossága ellenére, kiváló szakember.

- Nem tudom, Anti - mondta. - Talán Kenderessy Tibor volna a legmegfelelőbb. Jól bírja a munkát, remek angolos, és talpraesett fiú. És most jól is jönne neki egy távolabbi állomáshely, nemrég vált. Az izraeli nők meg hanyatt vágódnak az olyan férfitől, mint Tibor. Jól fogja érezni magát ott. És nem lesz gyengébb, mint én.

- Fura alak vagy te, István - hümmögte Gergely. - Honnan a pokolból találtad ki, hogy én is Kenderessyre gondoltam?

*_*_*

Kedden délután Emese rosszkedvűen érkezett haza a kórházból. Ritka eset volt az ilyen, általában derűs természetű volt, és minden gondját képes volt egymaga megoldani. De most valamiféle csalódottságot érzett. Egyik kis betege, Faragó Sanyi, annyira rosszul lett, hogy kénytelen volt mentőt hívatni, és beszállíttatni a budapesti Heim Pál Gyermekkórházba. A szolnoki feltételek nem voltak alkalmasak a további kezelésre.

Az sem esett meg gyakran vele, hogy ne lett volna biztos a diagnózisban. A jelek súlyos agyhártyagyulladásra mutattak, de semmi sem volt egyértelmű, és a tízéves kisfiú nem reagált a gyógyszerekre. Magas láza volt, amit sehogyan sem lehetett lenyomni. Emese tehetetlennek érezte magát, és az egyedüli helyes utat választotta: részletes kórképleírást készített, majd a mentőkre bízta a gyereket.

Tamásnak ma megint hosszú napja volt az iskolában, és megbeszélték, hogy utána anyjához megy. Hirtelen ötlettel felhívta a gyereket.

- Szia, Anya - hallotta a kedves hangot a vonal másik végén. - Mi a baj? Éppen úton vagyok a Nagyihoz.

- Tudom, Kismanó - felelte Emese. - Igaz, hogy nem így beszéltük meg, de nem volna kedved ma éjjel ott aludni? Van egy kis gondom, szeretnék Pestre utazni a 6:15-ös gyorsal.

- Semmi baj, Anya! Menj csak, én holnap úgyis későbbben kezdek - mondta Tamás. - Ugye, Istvánnal találkozol?

Emese elköhintette magát, és belemosolygott a kagylóba.

- Vele is, Kisfiam, de be akarok menni a Heim Pál kórházba is, mert az egyik kis betegemet ma beszállították oda. Nagyon rosszul van, és tudod, hogy engem izgat az ilyesmi. Pláne, ha én magam nem tudok már semmit tenni az érdekében.

- Tudom, Anya! Rólad kellene megmintázni a lelkiismeret szobrát! Büszke vagyok rád, ugye tudod? - Tamás hangjából meleg szeretet áradt.

- Igen, tudom - Emese hangja elérzékenyült. - Jó gyermek vagy, Kismanó... Vigyázz magadra, és fogadj szót a Nagyinak. Holnap délután érted megyek, és hazajövet bemegyünk a Tescoba, meghívlak egy pizzára.

Kissé megnyugodva tette le a telefont, és az órájára pillantott. Még másfél órája volt a vonat indulásáig, nem kellett kapkodnia. Egy utazótáskába becsomagolt néhány apróságot, és közben arra gondolt, mekkora meglepetés lesz Istvánnak, ha beállít hozzá. Egy pillanatra elbizonytalanodott, vajon helyesen cselekszik-e, és nem zavarja-e meg a férfit azzal, hogy hirtelen megjelenik nála. István most bizonyára készülődik a visszatérésre, talán nincs is otthon, hiszen egy ilyen kiküldetés előtt sok elintéznivalója lehet. Sajnálta a férfit a rövidre szabott szabadsága miatt, és úgy érezte, többet kellene nyújtania neki. Sokkal többet.

Már végzett a csomagolással, és még mindig nem volt biztos benne, helyes-e, amit tesz. Ekkor, mintegy végszóra, csörögni kezdett a mobilja. Izgalmában rossz gombot nyomott meg, és a kapcsolat megszakadt. Visszahívni nem tudta a számot, mert a kijelzőn semmi sem jelent meg, azt sem tudta, ki lehetett az. Csalódott volt, de ez az érzése pillanatok alatt szertefoszlott, mert a mobil ismét megszólalt. Remegő ujjal nyomta meg a megfelelő gombot, és igyekezett nem leejteni a készüléket. Mérges volt önmagára.

- Halló, Szívem - bűgött a vonal másik végén a jól ismert bariton. - Nagyon hiányoztál, gondoltam, megleplek ezzel a hívással. Hogy vagy?

- Megleptél, István - nevetett Emese. - De „jó tett helyébe jót várj”, mint a mesében! Én is megleplek, bár most már nem lesz teljes a meglepetés. Mondd, nagyon zavarnálak, ha ma este betoppannék Hozzád? Gondolom, van elég fejfájásod az utazás előtt.

A férfi elnevette magát.

- Pokolba a fejfájásommal. Mellesleg, igazad van, és egyúttal hozhatnál valami jó csillapítót, mert én a nyakára hágtam az itthoni készletemnek. És láss csodát, lusta vagyok elmenni a gyógyszertárig. - Kuncogott. - Hogy Te mikre vagy képes, Emese... Na, félre a tréfával, így is, úgy is el kell mennem itthonról, mikor érkezel?

- A 6:15-össel utazom, 7:25-re a Keletiben vagyok - felelte a nő. - Kijössz értem? Még el kell mennem a Heim Pál Gyermekkorházba is, és kissé körülményes volna, bár nincs messze a pályaudvartól.

- Ott leszek, Kicsim - mondta István. - Ott leszek, és szívesen viszlek el, ahová csak akarsz.

Emese boldog volt, iménti rosszkedve elszállt, mintha sosem lett volna. Kissé csodálkozva fedezte fel önmagában a kamaszos lángolást, amelyről azt hitte, örökre elveszett. Az együtt töltött csodálatos hétvége után úgy érezte, öröktől fogva Istvánhoz tartozik, és ez a mostani, soronkívüli találkozás csak megerősítette benne ezt a kellemes tudatot. Arra gondolt, hogy még egy éjszaka a szeretett férfival végleg megpecsételi a sorsát, pedig eddig sem kételkedett abban, hogy az övé marad egy életre.

Eszébe jutott az a szédítő hullám, amely akkor kerítette hatalmába, amikor a férfi átadta neki a gyűrűt, és kissé félszegen megkérte a kezét. Talán sohasem tapasztalt ehhez hasonlót. Most egy pillanatra megint a volt férjére gondolt. Mekkora távolság lehet két ember között... Mekkora különbség... Emlékezett rá, milyen visszatetszést váltottak ki belőle a férfiak a válása után. Szinte mindenkiben ellenséget látott, még akkor is, ha az illető gyengéd volt hozzá. Sem a szex, sem a virágok, apró ajándékok nem tudták eltüntetni belőle az idegenség érzetét. És most... Semmit sem akart jobban, mint István mellett lenni. Élete fordulóponthoz érkezett, mégpedig az utolsó lehetséges órában.

Izgalommal vegyes nyugalom kerítette hatalmába, amikor felszállt a vonatra. Nem tudta feldolgozni magában ezt a paradox lelkiállapotot, de nem is nagyon igyekezett. Inkább a fülke sarkába húzódott, és olvasni próbált. Rajta kívül még ketten ültek a kupében, egy hatvan év körüli öregúr és egy ráncos, cserzett arcú paraszttasszony. Az idős férfi újságot olvasott, a néni pedig horgolt. Egész úton nem szóltak egymáshoz egy szót sem, mindenki a maga dolgával törődött, és Emese hálás volt ezért. Általában közlékeny volt, senkit sem utasított el, ha megszólította, de most inkább a maga gondolataival akart foglalkozni. Hagyta, hogy az emlékek és a tervek fura eleggyé keveredjenek benne, és mire a Keletibe ért a vonat, szinte teljesen megnyugodott. Már csak a kis beteg miatti aggodalma maradt meg, bár tudta, hogy most már jó kezekben van. Ismerte Szántó Dénes doktort, aki valaha Szegeden a tanára volt. A nyugdíj előtt álló orvos valódi szaktekintély volt, és Emese egyenesen neki címezte a levelet.

Szántó doktor volt az, akitől a legtöbbet tanult, és nem csupán szakmailag. Amikor két évvel ezelőtt az a kellemetlen esete volt a kollégájával, amely majdnem az állásába és a diplomájába került, a fegyelmi bizottság, az ő kérésére, meghívta a tanárt, aki szívesen tanúskodott volt tanítványa mellett. Végül is be tudta bizonyítani az igazát, és Bihari doktort marasztalták el hanyagságból elkövetett gondatlan veszélyeztetés miatt. Emese neve makulátlan maradt, de az az eset mély nyomot hagyott benne, és hosszú ideig nem tudta visszanyerni a lelki egyensúlyát. A fiatal erdélyi orvos pedig két hét múlva felmondott, és eltűnt Szolnokról. Azóta nem is hallott róla.

A pályaudvar forgatagától kissé megszedült, de szinte azonnal meglátta Istvánt. A férfi virággal várta, és Emese szeme párás lett. „Micsoda férfi” - gondolta szeretettel. „Istenem, hova rejtetted előlem ezt az embert eddig?” Mosolyogva álltak egymással szemben a peronon, a férfi átnyújtotta a csokrot, és azonnal elvette Emese táskáját, majd átkarolta.

- Köszönöm, hogy eljöttél, Emese - mondta alig hallhatóan. - Tudod, játszottam a gondolattal, hogy még egy napra lemegyek Hozzád, csak nehezen tudtam rászánni magam. Még mindig hihetetlen nekem ez az egész.

- Nekem is - vallotta be a nő. - A vonaton arra gondoltam, hogy úgy érzem, mindig is Veled voltam... Fura, nem?

István kinyitotta a kocsiját, és megvárta, amíg Emese beszáll, majd becsukta, megkerülte a Volkswagent, és ő is beült. Mielőtt elfordította a slusszkulcsot, egy hosszú pillanatig az asszonyra szegezte a tekintetét. Szeméből áradt a szeretet.

- Igen, nagyon fura. - Óvatosan besorolt a koraesti csúcsforgalomba. - Még hozzá az a fura, hogy a negyvennyolc évemmel úgy viselkedem, mint egy dilis tinédzser. Nem ismerek magamra, Emese. Gyökeresen megváltoztattál.

A nő elmosolyodott.

- Te is alaposan belekavartál az én világomba, István - mondta. - De nem bánom... Most csak arra tudok gondolni, mi lett volna, ha akkor nem ismerlek meg, vagy éppen nem olyan a hangulatom, hogy válaszoljak Neked. Mert volt olyan is... - Kezét a férfi vállára tette, és feléje fordult. - Tudod... Két éve azért vezettettem be az Internetet, mert meguntam a minden esti magányt, és ismerkedni akartam. Arról álmodoztam, hogy talán így megtalálom a párom. Apróhirdetésekkal nem volt kedvem foglalkozni, társaságba nem nagyon járok, a környezetben pedig minden férfi foglalt. Ne gondold azt, hogy akaszkodós típus vagyok. De egy bizonyos koron túl az embernek már nem esik jól az egyedüllét.

Elhallgatott, és hagyta, hogy István a forgalomra figyeljen, amikor az Orczy térhez értek. Buszok, villamosok, trolik torlódtak össze, elég nehéz volt átvergődni a csomóponton. Amint az Orczy útra jutottak, folytatta.

- Tudod... - keresgélte a szavakat - válaszúthoz érkeztem. Éreztem, hogy vagy találok magamnak valakit, vagy életem végéig egyedül maradok. Egyelőre ott van nekem Tamás, még legalább tíz évig. De ha erre gondoltam, megrémültem. Mi lesz azután? Befejezi a tanulmányait, udvarolni kezd, esetleg megházasodik, és nem biztos, hogy ott marad Szolnokon. Az sem biztos, hogy jó anyós válna belőlem. Néha még abban is kételkedem, hogy anyának jó vagyok.

István kissé csodálkozva nézett rá.

- Hogy mondhatod ilyet, Kedvesem? Ne vádold Magad olyasmivel, ami nem igaz. Hidd el, értek az emberekhez, és a szemem nyitva van. Ahogyan ti ketten Tamással szeretitek egymást, azt tanítani lehetne. Ranschburg doktor örülne, ha látná. Azt hiszem, boldog gyermek a kisfiad. - Rágyújtott. - Majd este elmondom Neked, mire gondoltam ezzel kapcsolatban, ha érdekel. Itt is vagyunk, Szívem.

Balra kanyarodtak, az Üllői útra, megkerülték a Semmelweis Orvostudományi Egyetem és a kórház épülettömbjét, és a Rezső téren parkoltak le. Emese egy pillanatra megállt a kocsijánál, és a tér közepén álló templomra tekintett.

A kórházban aránylag hamar végeztek. Szántó professzor még bent volt, szívélyesen fogadta az orvosnőt és kísérőjét.

- Kollegina, a diagnózis helyes volt, tényleg agyhártyagyulladás van a kisfiúnak. Emiatt ne legyen gondja, és ne vádolja magát, hogy nem kezelte helyesen. De a szolnoki feltételek mellett tényleg nem tehetett többet érte. A gyermek most már jó kezekben van, és megígérem magának, hogy teljesen talpra állítjuk. Majd tájékoztatom, hogyan alakul a helyzet. - Felállt az íróasztal mögül, és az ablakhoz lépett. - Tulajdonképpen nagyon büszke vagyok magára, kollegina. Maga volt az egyik legjobb tanítványom, és elégedett vagyok, hogy az általam elvetett mag jó termőtalajra hullott. Nézze el egy öregembernek az ilyesfajta érzékenységet, általában nem kenyerem az ilyesmi. De úgy érzem, a pályám vége felé megengedhetek magamnak egy kis efféle luxust. Jó tudni, hogy a stafétabot a megfelelő kézben van.

- Köszönöm, professzor úr - mondta Emese, és elbúcsúztak.

Már sötét volt, amikor kiléptek a kórház épületéből. A csúcsforgalom is múlóban volt, hamar kiértek Pesterzsébetre. Útközben megálltak a Határ úti csomópontnál, István be akart vásárolni a Sparban, mert otthon nem volt szinte semmi vacsorára való. Emese kellemes izgalmat érzett, amint egymás mellett kóboroltak a hatalmas üzletben. Most ébredt tudatára annak, hogy mennyire összetartoznak ők ketten.

Szatyrokkal megpakolva tértek vissza a kocsihoz, és Emese elnevette magát.

- Akkora vacsorát rittyentek Neked, hogy megnyalod mind a tíz ujjadat.

- Sejttem - vigyorgott vissza a férfi. - Az az ebéd Rákóczi falván felejthetetlen volt. Ki vagyok éhezve az itthoni ízekre, és Te remek háziasszony vagy. Én meg, úgy látszik, szerencsefia.

Megérkeztek a Perczel Mór utcába. István kinyitotta a kaput, behajtott az udvarra. A lucfenyőkkel körülvett kis ház nagyon tetszett Emesének. Meghitt hangulata volt, szinte alig lehetett érezni a lakásban azt, hogy aggregény lakja. Egykettőre birtokába vette a konyhát, és félóra múlva a sonkás rántotta ínycsiklandozó illata töltötte be a házat. Gombasalátát készített mellé, és az asztal közepére gyertyatartót tett.

István is előkerült a dolgozószobából, ahol a levelezését intézte. Kibontotta a Sparban vett palack vörösbort, aztán megállt a nő előtt, és gyengéden az ajkához emelte a kezét. Emese megilletődve pislogott rá, szája sarkában tétova félmosoly vibrált.

- Köszönöm - mondta halkán a férfi. - Köszönöm, hogy vagy nekem, Kedvesem.

- Ugyanezt én is megköszönöm, István - felelte az asszony csendesen. - Visszaadtad az életbe vetett hitemet, a bizalmamat. Szeretlek... És mindig is szeretni foglak.

Az ízletes vacsora és a tüzes bor megtette a hatását. Mindketten remegve várták, hogy végre egymáshoz bújhassanak. Emese ismét önfeledten adhatta át magát a férfi dédelgetésének, feledve mindent, ami a közeli vagy távolabbi múltban megzavarta, szomorúvá tette. A *déja vu* bizarr érzése uralkodott el rajta, és egy villanásnyira visszaemlékezett rá, hogy régebbi beszélgetéseik egyike alatt úgy gondolta, páratlan szerető lehet a férfi. Most már nem sejtette, hanem minden idegszálával érezte és tudta ezt.

Később, amikor kifulladásra feküdtek egymás karjában, és sokáig egyikük sem akarta megtörni a meghitt csendet, mégis ő volt az, aki megszólalt.

- Valamit akartál mondani, István. - Finom ujjáival megszorította a simogató kezét, amely a keblén nyugodott. - Mondd el, Kedves, hallgatlak.

A férfi felsóhajtott.

- A kettőnk további életére gondoltam, Emese. - Hangja halk volt és nyugodt. - Megkértem a kezéd, és Te igent mondtál. De amióta eljöttem Tőled, azon töprengek, vajon a valóságban hogyan is fog működni ez a házasság. - Kis szünetet tartott, aztán folytatta. - Engem a hívásom ott tart Izraelben, még legalább egy évig. Azt el tudnám intézni, hogy kigyere hozzám, Tamással együtt. De nem tudom, helyes-e. Nem szeretném megzavarni a gyerek lelkivilágát. Tanulnia kell, az idén felvételizik, ha jól tudom. Egy év kiesés sokat nyomhat a latban nála.

Emese meghatottan hallgatta a férfi szavait, és úgy érezte, percről percre jobban szereti.

- Igazad van, Szívem. És én nem is szeretnék oda kiutazni. Egyáltalán nem vonz Izrael. Nekem elég az, amit a tévében látok vagy a rádióban hallok róla. De ez nem befolyásolhatja a tervünket. Mikorra gondoltad az esküvőt? Mert sejtem, hogy nem akarsz ezzel egy évet várni. Mellesleg én sem.

- Augusztusra gondoltam - felelte István. - Már beszéltem Gergellyel, beleegyezett, hogy addigra kerít nekem helyettest. És... Akkor van a születésnapom is. Nálad szebb ajándékot nem kaphatnék a negyvennyolcadik születésnapomra. Utána, ha Te is akarsz, elutazhatnak nászútra valahova. Mit szólnál Erdélyhez?

A nő felkacagott.

- Benned egy gondolatolvasó veszett el, és még mindig nem hiszel a telepátiában? Én is erre gondoltam! - Aztán csendesebben folytatta. - Munkahelyet itt is találok, ha kell. Eladom a szolnoki házat, és ideköltözöm Hozzád. Vagy más terved van?

- Nem, én is így terveztem - mondta a férfi. - És majd megbeszélem Gergellyel a továbbiakat is. Régóta kóborolok a világban, úgy hiszem, megérdemlem már, hogy hazai vizekre evezzek. Újságíró vagyok, akár az MTI-nél maradok, akár valamelyik lapnál helyezkedem el, nem lesz gond. Ideje végre horgonyt vetni.

- Bárcsak igaz volna már, Kedvesem... - suttogta Emese, és szorosan Istvánhoz bújott. - Az otthon melegét meg majd én nyújtom Neked.

Ötödik fejezet

Ezerkilencszázötvennégy nyara nagyon meleg volt. A hortobágyi tanyavilág tehetetlenül aszalódott a könyörtelen napsütésben, az éjszakák sem hoztak enyhülést a rekkenő nappalok után. A növényzet kiszáradt, és az időnként feltámadó, néha nekivaduló forró, pusztai szél ördögszekereket kergetett maga előtt. Esőért szomjazott minden és mindenki. De esőnek nyoma sem volt, közel és távol nem látszott más, csak a kiégett pusztaság.

A kettes tanyaközpontban aznap kenyeret osztottak. Kara Márton már kora reggel elindult hazulról, hogy idejében odaérjen, és ne kerüljön megint a sor végére. Aggódott a felesége állapota miatt. Lilla belázasodott, lefogyott, és senki, még Berényi doktor, a szomszédjuk sem tudott tenni semmit az érdekében. Pedig mindent elkövetett, bevetette teljes arzenálját, tudását.

Kara vakon bízott Berényiben, akit még a frontról ismert. Tudta, olyan ember, aki semmilyen körülmények között nem adja fel, és foggal-körömmel harcol a betegéért. Emlékezett rá, hogy annak idején, a Don mellett szinte csodákat művelt, nem egy olyan katonát gyógyított meg kezdetleges és szegényes eszközeivel, akiről még egy jól felszerelt kórház is lemondott volna. Berényi Károly orvos századost mindenki szerette és tisztelte. Feljebbvalói éppúgy, mint a sorállomány honvédjei. Néha még a szomszédos német alakulatoktól is át-átküldtek egy-egy reménytelen esetet hozzá, és Berényi mindent elkövetett azért, hogy megmentse a páciensét. Ha kellett, műtött, ha arra volt szükség, a rég megtanult és majdnem elfelejtett, sokak szemében kuruzslásnak tűnő népi gyógy módokhoz folyamodott, de soha nem adta fel a küzdelmet. Ha mégsem sikerült megmentenie valakit, napokig búskomor volt, és rágódott a kudarcon.

Kara már látta az akáccal övezett tanyaközpont hármasszerű épületét, és kilépett. Járása még mindig egyenes, katonás, határozott volt, pedig az évek, a szenvedések, a gondok bizony rajta hagyták a nyomukat az idős férfin. De fegyelemhez szokott, és a világért sem mutatta volna ki a gyengeségét. Egyedül Berényinek árulta el, hogy néha ijesztően félrevert a szíve. Az orvos őt is megvizsgálta, és nyugtatólag mondta:

- Márton, ezzel a kis extraszisztolával elélhatsz még akár száz évet is. Hacsak ez a pokol nem tart addig. De kedves nejed miatt aggódom. Nagyon rossz bőrben van a nagyságos asszony.

- Tudom, Károly - felelte komolyan Kara. - Nem kell ahhoz orvosi diploma, hogy lássam a hanyatlását. És itt van ez a szerencsétlen kisfiú is. Csak gondnak született erre a rohadt világra. Néha attól félek, nem érik meg a holnapot. Pedig mindent elkövetek, elhiheted. Inkább lemondok a magam ételéről, csak hogy ők eleget ehessenek.

Kerékpárcsengőt hallott a háta mögül. Nem kellett megfordulnia ahhoz, hogy tudja, ki közeledik. Dienes őrmester, a körzeti rendőr volt az egyetlen a környéken, aki kerékpárral járt. Már hallotta is a kövér ember jellegzetes szuszogását, amint a kátyús, poros úton nehezen tapossa a pedált. Az altisztot le hagyta, de még csak nem is biccentett feléje. Kara Márton elfintorította az orrát, amint megérezte a mellette elkarikázó rendőr áporodott izzadtság szagát.

Mire a bolthoz ért, megérkezett a teherautó is a kenyérrel. Peterdi Béla, a boltos átvette a szállítmányt, és a sorbanállókra tekintett.

- Na, emberek, itt a kenyér. Igyekezzenek rendet tartani a sorban, ne lökdösődjenek, mert így sem fog mindenkinek jutni. Kezdhetjük? - nézett a kocsmából éppen kilépő Dienesre. Amaz letörölte a sörhabot a bajuszáról, és nagyot, visszhangzót böffentett.

- Kezdje el - morogta az őrmester, és peckesen járkálni kezdett a sor mentén. Fel-alá sétált, és pimaszul belebámult az elkeseredett emberek arcába.

Dienes volt a tanyavilág réme. Az élő fába is belekötött, és gyakran megtörtént, hogy részegen agyba-főbe verte valamelyik szerencsétlen kitelepítettet. Kara olyasmit hallott róla, hogy a háború alatt kakastollas csendőr volt, de ezt az információt senki sem tudta hitelesíteni. Csak a szóbeszéd járt szájról szájra, de a rendőr viselkedése, arroganciája, egész lénye igazolni látszott a feltevést. A nyugalmazott ezredesnek eddig még nem volt afférja Dinessel, de sejtette, hogy ami késik, az nem múlik. Kara tartott az összetűzéstől, mert tudta, hogy a kitelepítettek voltaképpen jogfosztottak, és senki, semmilyen fórum vagy hatóság előtt, nem fog igazat adni neki. Ismerte önmaga indulatos természetét, és azt is tudta, hogy ha Dienes beléköt, nem fogja türtőztetni magát. Visszavág, ahol és ahogy tud, nem törődve a következményekkel. Aki megjárta a második világháború purgatóriumát, annak már semmi veszítenivalója nincs.

Már három éve éltek itt, a Hortobágy kellős közepén, és az idős katona teljesen belefásult a tehetetlenségbe. Néha úgy érezte, még a front pokla is kellemesebb volt ennél a száműzetésnél. Akkor legalább idegen földön szenvedett sokezred magával, de azt sehogyan sem tudta elfogadni, hogy a saját hazájában legyen száműzött. Lázadozott, holott tudta, hogy hasztalan. Mi rosszat tett? Azt, hogy akit csak lehetett, megmentett a pusztulástól? Hiszen katonatiszt volt, kötelezte az esküje. És soha nem fordította a fegyverét civilek ellen. A nyilas terror idején is igyekezett ember maradni.

Lassan araszolt előre a sor, Kara Márton már majdnem a hevenyészett pulthoz ért, ahol Peterdi verejtékezve osztotta a lapos, sápadt szürkére sült cipókat. Hangot nem hallott, de hirtelen megérezte a rendőr izzadságbűzét, amint melléje toppant. Oldalt tekintett, és visszahőkölt. Dienes apró, vörös disznószemei egyenesen rá szegeződtek.

- Magának is kell kenyér? - kérdezte kihívóan az őrmester. - Szerintem nem. Menjen haza, és dögljön meg a pereputtyával együtt. Na, mozgás, kifelé a sorból. Szaporán.

Kara Márton nem szólt egy szót sem, csak nézte a rendőrt. Nem akart hinni a fülének. Amaz mérgesen rőffent rá.

- Mi az, megsüketült? Nem hallotta, mit mondtam? - Arca kivörösödött, és Kara azt hitte, menten megüti a guta. - Azt mondtam, kifelé a sorból! Magának nem jár kenyér!

Az öreg katona egy pillanatra megsédült, lehunyta a szemét, aztán ismét Dienesre nézett. Úgy érezte, csak egy rossz álom lehet ez az egész. Újabban gyakran álmodott, és az alultápláltság miatt néha ébren is azt hitte, az álma folytatódik.

- Nem értettem, őrmester. Lenne szíves megismételni? - Elszánta magát arra, hogy mindent egy lapra tesz fel.

- Na, hallják, emberek? - nézett körül Dienes, és pokoli vigyor ült ki az arcára. A sorbanállók alig mertek rátekinteni. - Az ezredes *úr* nem hallotta a parancsomat! - Gúnyosan megnyomta az úr szót. - Én megismételhetem, pedig a pap sem szokott kétszer prédikálni. Ki-fe-lé a sorból! - tagolta ordítva.

Pisszenni sem mert senki a sorban. Az elgyötört emberek sandán nézték a jelenetet, és azt latolgatták, mi lehet ennek a vége. Ismerték Karát, tudták róla, hogy sértett emberi mivoltában képes akár nekimenni is a kövér őrmesternek. Volt már példa rá, hogy valakit egyszerűen lelőttek ilyesmiért. Kara Márton kihúzta magát, és egyenesen az őrmester szeme közé nézett.

- Őrmester, vigyázz! Ha most önnél van is a fegyver, ne feledje, hogy a feljebbvalója előtt áll. Volt maga katona? - kérdezte kemény hangon. - Igen, vagy nem?

- Mi közöd van hozzá? - tegezte le Dienes. - Azonnal takarodj a sorból, vagy kibelezlek!

- Őrmester, én elmegyek - felelte Kara. - Az erőszak ellen nem tehetek semmit. De a felettesei tudni fognak erről az incidensről, erre mérget vehet. És nem hiszem, hogy gratulálni fognak hozzá. Ez a rendszer nem lehet ennyire a velejéig romlott. Jónapot.

Szabályos hátraarcot csinált, ahogyan annak idején a Ludovikán beléje sulykolták, és katonás léptekkel elindult hazafelé. Még hátrafülelt, vajon meghallja-e a TT závarzatának a kattánását, amint az elképedt rendőr csőre tölti a pisztolyt. Tudta, hogy a lövést már nem lesz ideje meghallani, mert a golyó sokkal hamarabb utoléri, mint a hang. Éppen ezért nagyon csodálkozott, amikor már húsz lépésnyire ért, és még mindig néma csend volt a háta mögött.

Ha most visszatekintett volna, bizony elcsodálkozik a látványon. Dienes tátott szájjal bámult a távolodó ember után, és dermedten, földbe gyökerezett lábbal állt ott, ahol Kara hagyta.

*_*_*

Éjfél felé járt az idő. István a monitor előtt ült, mint már annyi éjszakán át is azelőtt, és Emese sorait falta a szemével.

- Látod, erről még sohasem meséltél, Kedvesem - írta az asszony. - Pedig hányszor mondtam, hogy minden érdekel, ami Rólad szól...

- Eddig nem jutott eszembe - felelte István. - Ma is véletlenül idéződött fel bennem, amit apám mesélt. Nem szívesen emlékszem vissza erre. Rég volt. Nagyon rég. Alig egy éves voltam akkor, saját emlékeim nincsenek is arról az időről.

Belekortyolt a konyakba. Újabban meglehetősen sokat ivott, és néha eszébe jutott, hogy jó volna leszokni erről a lassan szenvedéllyé váló szokásról. Kávé, cigaretta, alkohol. A lehető legrosszabb triumvirátus. Nem lesz ennek jó vége, ha így folytatja. De valamiféle belső feszültség nyomta, és sehogyan sem tudott megszabadulni tőle. Amióta visszatért Budapestről, keservesen kínlódott. Hiányzott neki Emese.

- Meg aztán - folytatta kis idő után, amit a nő már szinte észre sem vett - aznap meg is szüntették a kitelepítést. Mire apám hazaért, ott állt a lefüggönyözött Pobjeda a ház előtt. Szegény azt hitte, Dienes tett jelentést, és azért jöttek, hogy elvigyék. Tudta, hogy ha ez bekövetkezik, sem anyám, sem én nem érjük meg a szabadulást. Az ő támasza nélkül elpusztultunk volna. Ehelyett azonban egy szokatlanul udvarias ávos tiszt jött, és átnyújtotta azt a papírt, amiről apám azt hitte, soha az életben nem fogja látni.

- Istenem - írta Emese - mennyit szenvedhettetek... Én eddig csak hallomásból tudtam az efféle dolgokról. Meg az olvasmányaimból. Még sohasem találkoztam olyan emberrel, aki személyesen élte át azt a poklot. Úristen...

István megsajnálta a menyasszonyát. Ismerte már, tudta róla, hogy kemény, dacos tartása mögött, amely annyi nehézségen segítette át az életben, egy lágy, nagyon érzékeny lélek rejtőzik. Most szégyellte magát, amiért elmesélte ezt az epizódot, amelynek, úgy érezte, ő maga nem is volt részese. Nem akarta, hogy az asszony sajnálja.

- Nem kellett volna erről beszélnünk, Kedvesem. Nem vagy fáradt? Meglehetősen késő van már, aludnod kellene.

- Nem ártana, István - felelte a nő. - Holnap nehéz napom lesz, és Tamás is korábban kel. Jó éjt, Szívem... Szeretlek.

- Én is szeretlek, Emese... - írta István. - Menjünk aludni. Képzeld azt, hogy hozzám bújsz. Vigyázni fogom az álmod, Kedves... Virrasztok Fölötted.

Enyhe melankóliával kapcsolta ki a gépet, és elképzelte, mit csinálhat most az asszony ott messze, túl a Földközi-tengeren, túl a Kárpátokon, Pannónia szívében. Csak ilyenkor eszmélt rá az irdatlan távolságra, amely kettőjüket elválasztotta egymástól, és amit a technika, egyesülve a szeretettel, oly könnyen áthidalta. Hihetetlen volt ez a mindennapos találkozás ennek a képzeletbeli vonalnak a két végén. Ha nagyon megerőltette magát, pillanatokra átérezte annak az időszaknak a sivárságát, amikor még nem ismerte Emesét. De ez az érzés egyre halványabb volt benne, lassan felváltotta az összetartozás, a szeretet, a vágyakozás.

Amíg nem találkoztak, néha arra gondolt, hogy talán nem is fognak összeilleni ők ketten. De az együtt eltöltött néhány röpke nap meggyőzte az ellenkezőjéről, és most már minden idegszálával érezte az asszonyt. Ugyanakkor tudta, hogy ez fordítva is igaz. Megesett, hogy a nap kellős közepén váratlanul megszólalt a mobilja. István éppen kegyetlen fejfájással küszködött, semmi gyógyszer nem akart használni, de egy adott pillanatban meleghullám öntötte el, és azonnal elmúlt a tűrhetetlen hasogatás a halántékában, a tarkójában, a szemében. Percekkel utána Emese lágy hangját hallotta a kagylóban:

- Kedvesem, fáj-e még a fejed?

Értetlenül állt ez előtt a jelenség előtt. Még mindig nem akart hinni a telepátiában, de kénytelen volt elismerni, hogy kell lennie kettőjük között egyfajta titkos köteléknek, amelyet senki más nem észlel.

Nagyot nyújtózott, és felállt az asztaltól. Gondolatai visszakanyarodtak az esti beszélgetésre, és lassan továbbszötte az emlékeket, amelyek nem is voltak a sajátjai. Szinte hallotta apja hangját, amint mesél. Amíg élt, apja arra törekedett, hogy a fia ne feledje el az örökséget.

Karának még aznap sikerült szereznie egy szekeret, amire felrakták szegényes cókémókjukat. Megegyezett a paraszttal, hogy beviszi őket Balmaújvárosig, a vasúthoz. Időnként elővette a zsebéből a szabadulást jelentő papírt, és hitetlenkedve nézte. Főleg azt tartotta hihetetlennek, hogy célállomásként Budapest szerepelt rajta. Hallott már szabadulókról, akiknek kereken megtiltották, hogy a fővárosba utazzanak, akár látogatóba is. A kitelepítés feloldása után is csak falvakban, vagy kisebb vidéki városokban telepedhettek le. A kommunista hatalom, úgy látszik, nem tartotta őket eléggé megbízhatónak, és nem vállalta a kockázatot.

- Nézze, Kedvesem - mutatta Lillának a papírlapot. - Látja, megmondtam, hogy nem fog ez a végtelenségig tartani.

Az asszony megtört szemekkel nézett a férjére, és igyekezett mosolyt erőltetni ráncos, sápadt arcára.

- Igen, Márton - mondta halkan. - Megmondta. Maga mindig tud mindent. És most már én is reménykedem benne, hogy jobbra fordul az életünk. Erzsébet húgom igazán rendes, hogy felajánlotta a házát. - Böbe, ki tudja, milyen előérzettől vezettetve, írt nekik. A pesterzsébeti ház akármikor az övék lehetett. Eddig azonban még álmodozni sem mertek róla, hogy valaha is beleköltözhetnek.

Tétován tett-vett a szegényes csomagok között. El akarta foglalni magát, hogy legalább úgy érezze, valami hasznosat csinál, pedig már semmi tennivalója nem volt. Istvánka ott csetlett-botlott a batyuk között, csodálkozó zöld szemeit a szüleire emelte, és tekintetéből egyetlen hatalmas kérdőjel sugárzott feléjük.

- Látja, Drágám - folytatta az asszony - ennek a gyermeknek talán jobb élete lesz, mint nekünk volt eddig. Már ezért is érdemes volt túlélni ezt a megpróbáltatást. Hálát adok Istennek, hogy megáldott vele... Így legalább...

Nem folytatta, de Kara enélkül is tudta, hogy Lilla most Árpádra gondol. Arra a szégyenre, amit akkor érzett, amikor szembesülnie kellett fia igazi énjével, tetteivel. Soha nem tagadta meg a fiát, talán ez is közrejátszott a kitelepítésben, de nyíltan nem beszélt róla többet. És most új remény költözött a lelkébe, mert Istvánka megszületett.

Aggódva nézte a feleségét, amint magához öleli a kisgyermeket. A valaha ragyogóan szép, nagyvilági nőből, akire olyan büszke volt, és akit rajongva szeretett, mára görnyedt, csontsovány öregasszony lett. Hosszú házasságuk éve alatt mindig hű és bizalmas társa volt minden gondjában-bajában, és most egyre inkább tudatára ébredt, hogy már nem sok idejük maradt együtt.

István csak most eszmélt rá, hogy már hosszú percek óta a könyvespolc előtt áll, ahol egy Emeséről készült, bekeretezett fénykép állt. Mialatt a gondolatait pergette, merőn nézte a szép nőt, és hirtelen rájött, mi vonzotta a tekintetét erre a képre. A Tiszaparton csinálta, még az első délutánon, amikor az ártéri erdőben kóboroltak kézenfogva. Emese vonásai ezen a képen szinte a megszólalásig hasonlítottak arra a több, mint hatvan éve készült képre, ami Lillát ábrázolta a Dunakanyarban. Összerázkódott a felismeréstől. Menyasszonya fiatal hasonmása volt édesanyjának, akit szinte nem is ismert...

Még egy pillanatig állt a kép előtt, aztán kiment a fürdőszobába, és megeresztette a vizet.

*_*_*

Emese végzett a mai rendeléssel. Fáradt volt, de egyúttal elégedett is. Délelőtt elintézett néhány telefont, és most örömmel gondolt arra, hogy egyre kevesebb akadály maradt előttük. István elküldte neki faxon a szükséges iratokat, és az asszony azonnal intézkedni kezdett a házasságkötéssel kapcsolatban. Tudta, hogy a bürokrácia malmai lassan őrölnek, ezért már másnap fel akart utazni Budapestre, hogy elindítsa a folyamatot. Harminc napot kell így is várnia a jóváhagyásra.

Istvánnal már megbeszélték, hogy egyszerű esküvőt rendeznek. Mivel a férfinak nem volt élő rokona, Spitfire elvállalta, hogy a tanúja lesz. Emese pedig Macsekot kérte meg arra, hogy az ő tanúja legyen az anyakönyvvezető előtt. A házasságkötésre a XX. Kerületi anyakönyvi hivatalban kerül majd sor.

Már éppen indulni készült a rendelőből, amikor megszólalt a telefon. Emese kissé ingerülten vette fel a kagylót. Szeretett volna minél hamarabb hazaérni, és egyáltalán nem örült ennek a váratlan telefonhívásnak. Amikor meghallotta anyja hangját a vonal másik végén, végképp elvesztette a türelmét.

- Hallom, férjhez akarsz menni - mondta gúnyosan Lujza. - Már teljesen elment az eszed? Miféle hülye lehet az, akinek így kellesz, a gyerekekkel együtt?

- Jaj, anyu, miért nem tudsz egyszer az életben normálisan viselkedni? - Emese majdnem sírt dühében. - És különben is, szerinted ez telefontéma? A hétvégén ott voltam nálad, akkor miért nem tudtad a szemembe mondani, ami a begyedben van? Sietek, már ne is haragudj. Még egy csomó dolgom van.

Lujza mérgesen rikácsolt vissza a kagylóba.

- Miért? Mert neked hiába beszél az ember! És ha azt gondolod, hogy beleegyezem abba, hogy a szeretőd odaköltözzön hozzád, akkor nagyon tévedsz! Ne felejtse el, hogy a ház haszonélvezeti joga az enyém!

Emese most már teljesen kijött a sodrából.

- Ha ez megnyugtat, hát közlöm veled, hogy Istvánnak esze ágában sincs ideköltözni. Én költözöm hozzá, Pestre. Gyermekorvos ott is kell, nem lesz gondom elhelyezkedni. Úgyhogy nyugodt lehetsz. És azután azt csinálsz a haszonélvezeti jogoddal, amit csak akarsz, mert a házat eladom.

Pillanatokra csend lett a vonal túlsó végén. Emese szinte látta anyja arcát, amint kivörösödik a leküzdhetetlen dühtől, és némán tátogva keresi a szavakat, amelyekkel visszavághatna. Régóta ismerte anyja rossz, összeférhetetlen természetét, és tudta, hogy ilyenkor nem riad vissza a legrondább megnyilvánulásoktól sem. Amióta elvált az apjától, és összeköltözött az öreg Juhással, Lujza már nem volt igazán az anyja.

Az idős asszony most sem tagadta meg önmagát. Siránkozó hangon felelt vissza.

- Szóval el akarod vinni Tamást magaddal? Oda, Budapestre? Hát van neked lelked? És én mikor fogom látni az unokámat?

A nő már nagyon szerette volna befejezni ezt a meddő beszélgetést. Türelme fogytán volt, sietett is, és ilyen lelkiállapotban nehezen tudta összeszedni a gondolatait. Mint már annyiszor, az anyjának most is sikerült teljesen kiborítania.

- Légy nyugodt - mondta kissé békülékenyebben - hétvégeken hazajövünk. Istvánnak nagyon tetszik Szolnok és környéke, és különösen Rákóczi falván érzi magát jól. Úgyhogy eleget fogod látni az unokádat. Még meg is unhatod.

- Képzelem, Rákóczi falva - felelte fitymálva az anyja. - Hetyegni mentetek ki oda, szegénytelenek!

Emese ebben a pillanatban érezte úgy, hogy betelt a pohár. Még egyetlen mondat, és olyat vág az anyja fejéhez, amit aztán mindketten megbánnak.

- Anyu, most egy szóval többet mondtál a kelleténél. Pont te beszélsz így? A történetek után? Ki volt az, aki összefeküdt egy idegen, ráadásul tizenöt évvel idősebb pasival? Talán én? Na, hagyjuk. Nekem mennem kell, és legközelebb jól gondold meg, miről akarsz beszélni velem. Az ilyesmihez már nincs idegem, pláne telefonon nem. Szia.

A szó szoros értelmében lecsapta a kagylót. Levetette a köpenyét, a fogasra akasztotta, aztán kilépett a rendelőből, és bezárta az ajtót. Réka, az ügyeletes nővérke, aki részben hallotta az indulatos orvosnő szavait, szelíden mosolygott rá.

- Hagyja, doktornő, ne mérgeződjön. Az én anyám is kiállhatatlan néha. Még szerencse, hogy a bátyám otthon lakik, és mindig az én pártomat fogja.

- Szerencse - felelte Emese kissé nyugodtabban. - De nekem nincs bátyám, és ha volna is, akkor sem bírna anyámmal. Hét ördög és hetvenhét boszorkány veszett el benne. - Belenyúlt a retiküljébe, megtapogatta az iratokat, meg a lakáskulcsot. - Megyek, Réka. Holnap Kelemen doktor lesz itt helyettem, én Pestre utazom. Viszlát.

- A viszontlátásra! - köszönt utána a duci nővér.

A sarkon vette csak észre, hogy a rendelőben felejtette a szemüvegét. „A fene egye meg, ez is anyám miatt van” - gondolta bosszúsan. Még jó, hogy otthon van egy tartalék szemüvege. Újabban rosszul látott, és néha még az utcán is viselnie kellett a szemüveget, amelyet egyébként az optikus csak íráshoz-olvasáshoz adott. Százszor is elhatározta, hogy új szemüveget csináltat, még arra is gondolt, hogy kontaktlencsével próbálkozik, de ettől idegenkedett. A szeme sohasem bírta az idegen testeket, és ahányszor por vagy szempilla ment a szemébe, órákig könnyezett tőle. Végére is a világ népességének a nyolcvan százaléka visel szemüveget, és divat is. Neki is jól állt. Nem érezte hátrányosnak.

Még bement az írószerboltba, egy csomag papírt akart venni a nyomtatóba. Közben eszébe jutott, hogy otthon kifogyott a boríték is, és tudta, hogy a közeljövőben sokat kell majd leveleznie, így hát azt is vásárolt. Tamásnak vett egy Parker golyóstollat, mert a gyerek már régóta rágta a fülét érte.

Mire hazaért, teljesen elmúlt a mérge. Bement a lakásba, leült az első székre, ami az útjába került, és lehunyta a szemét. Maga elé idézte István arcát, azt a huncut, kisfiús mosolyát, amivel levette a lábáról. „Te... - gondolta meghatottan - te... Mennyire tudsz hiányozni...”

*_*_*

István végzett a napi híryanag rendezésével. Éppen elküldte az utolsó mailt, és most fáradtan nyújtózkodott egyet. Hirtelen kedve támadt egy jó erős kávéra, de lusta volt kimenni a konyhába, hogy főzzön egyet. Ehelyett kényelmesen hátradőlt a székben, kezével céltalanul babrálta a billentyűzetet, és lehunyta a szemét.

Gondolatai ismét visszakanyarodtak a régmúltba. Fülében ott csengett az öreg Kara hangja, amint arról az időről mesél, amikor ő még kicsi volt. A sok megpróbáltatás kikezdte apja idegeit, keze reszketett, és a szeme szinte állandóan könnyes volt.

- Kisfiam - mondta szokatlanul halkán - azt kívánom neked, hogy soha ne élj át olyasmit, ami nekünk jutott osztályrészül. Most már béke van, és jó volna, ha az is maradna. De ne feledd, az emberek azért születnek a Földre, hogy egymást marják, gyilkolják. Ha teheted, maradj távol minden veszélytől. Nem azt mondom, hogy légy gyáva. De nekem már nincs senkim rajtad kívül, fiam...

Ezerkilencszázötvenöt őszén Lilla állapota rohamosan kezdett romlani. Kara először a körzeti orvossal próbálkozott, de az nem sokat tudott segíteni. Annyit azonban megállapított, hogy Lillának súlyos szívelégtelensége van. Beutalta a Korányi kórházba, és Márton vele ment, hogy állandóan ott lehessen mellette. Jancsik doktor, a helyettes főorvos, régi barátja volt, így

sikerült elintéznie, hogy kapjon egy kis szobát a kórház épületében, és a felesége közelében maradhasson.

Eközben Böbe, aki szintén aggódott nővére miatt, de ugyanúgy a szívéen viselte a kisgyerek sorsát is, feljött Körmendről, hogy Istvánka ne maradjon egyedül otthon. Szinte anyai szeretettel dajkálta a kisfiút. Neki magának sohasem volt gyermeke, férje, aki páncélos tiszt volt, a visszavonuláskor esett el Székesfehérvár mellett. Most naphosszat Istvánkát ajnározta, ápolta. Ha szép volt az idő, sétálni vitte. Pesterzsébet kis utcái mindig nyújtottak valami érdekes látnivalót a gyermek számára. Imádta az állatokat. Ha valamelyik udvarban kutyát vagy macskát pillantott meg, szinte odaragadt a kerítéshez, és párnás kis kezeit befelé nyújtotta.

- Tita, tuta - selypítette, mert még alig tudott beszélni.

Böbe eleinte féltette a gyereket az állatoktól, de hamarosan tapasztalnia kellett, hogy azok megérik Istvánka szeretetét, és nem bántják. Nálánál kétszer nagyobb kutyák is jámboran túrták a kisfiú simogatását, vagy azt, hogy a fülüket, farkukat rángassa. Még véletlenül sem harapták volna meg, a macskák pedig valóságos doromboló koncertet tartottak a közelében. Az asszony nevetve figyelte a gyerek és az állatok barátkozását.

Elérkezett az október, és az időjárás hirtelen megváltozott. Hideg szél fűjt, az égen súlyos felhők kergetőztek, és egyre hosszabban esett a hideg, őszi eső. A fák két nap alatt lekopaszodtak, csak a ház körüli hat lucfenyő maradt zöld. Böbe és Istvánka bekényszerültek a lakásba, vége lett a hosszú, kellemes sétáknak és a barátkozásnak az állatokkal. A gyermek rosszkedvű lett, majdnem búskomor, és az asszony megijedt. Úgyis rosszabbnál rosszabb híreket kapott a kórházból Mártontól. A nővére menthetetlen, ez nyilvánvaló volt.

Egyik nap, bevásárlásból hazajövet, amíg a gyermek aludt, egy árva kismacskát talált az utcán. A kis cirmos panaszosan nyávogva szaladt hozzá, és Böbe, hirtelen ötlettel, a kabátja zsebébe dugta a pöttöm cicát. Otthon aztán megvendégelte egy kis tejjel, és a pinduri szőrösömő boldog dorombolással nyugtázta, hogy otthonra lelt. Az asszony alig várta, hogy Istvánka felébredjen. Kíváncsi volt, hogyan fogja fogadni a kis játszótársat.

A gyerek öröme határtalan volt. Naphosszat játszadozott a cicával, dédelgette, simogatta, komoly kis arca mosolygósra derült, és egyre többet nevetett. Böbe megnyugodott. Istvánka szinte egyik napról a másikra változott meg, a selypítést elhagyta, és értelmesen kezdett beszélni. Mintha egész éveket nőtt volna napok alatt, mint a mesében.

Aztán, október legvégén, közel Mindenszentekhez, Lilla meghalt. Halottak napján temették el a kispesti Új temetőben.

*_*_*

Emese hamar végzett a polgármesteri hivatalban. Szerencséje volt, alig voltak előtte néhányan, és a tisztviselő, akihez a házasságkötéssel kapcsolatos ügyintézés tartozott, barátságosan és lelkiismeretesen fogadta. A nő örült ennek, mert már nagyon unta a hivatali packázást és a bürokráciát. Biztató előjelnek tekintette, hogy a folyamat elindult.

- Harminc nap múlva tessék telefonálni - mondta a szemüveges férfi - de egyébként postán is elküldjük az iratokat. Sok szerencsét és boldogságot kívánok, asszonyom.

- Köszönöm - felelte Emese hálásan, és kilépett az irodából.

Dolga végeztével haza akart menni. Elmosolyodott. Haza - ez a szó most új értelmet kapott hirtelen. István adott neki kulcsot a házhoz. Még az öreg Volkswagen kulcsait is nála hagyta, pedig Emese, noha megvolt a jogosítványa, 1984 óta nem vezetett. Nem is akart, de azért kellemes érzés volt a bizalom, amellyel vőlegénye rábízta mindenét. Most úgy érezte, valóban hazamegy. A három saroknyi távolságot lassan sétálva tette meg, nem volt oka sietni. Vonata csak estefelé lesz, háromnegyed nyolckor. Korán volt még, úgy gondolta, kicsit kiszellőztet, rendbe teszi a házat.

A kapunál megtorpant. Szíve hevesen kezdett dobogni az izgalomtól. Hiszen csak alig néhány hete járt itt először Istvánnal... És máris úgy jött ide, mint aki évek óta itt él. A szomszéd házból egy idősebb nő lépett ki az udvarra. Alaposan megnézte magának Emesét, aki éppen kizárta a kaput.

- Kara Istvánt tetszik keresni? - kérdezte kíváncsian. - Nincs itthon, külföldön van - tette hozzá fontoskodva. Közben árgus szemekkel figyelte, amint Emese belép a kapun, és belülről bezárja.

- Tudom, kérem - válaszolta a nő mosolyogva. - A menyasszonya vagyok. Itt jártam, dolgom volt a környéken, és eljöttem, hogy egy kicsit utánanézzek a háznak.

A szomszédasszony arca megnyúlt a csodálkozástól, és Emese alig tudta visszafojtani a nevetést. Nem akart illetlen lenni, szinte rohant be a házba, és csak akkor kacagta el magát, amikor az ajtót már becsukta maga mögött. Sajdik Ferenc karikatúráin látott az asszonyhoz hasonló pletykográfot, és most kajánul gondolt arra, hogy a szomszédasszony agya lázasan járhat a törtéteken. Biztosan alig várja, hogy elmesélhesse valakinek, amit látott-hallott.

A lakásban nyugalom fogadta. Magába szívta az illatot, és egy pillanatra úgy érezte, István azonnal kilép a másik szobából, és átöleli. Most ismét nagyon vágyott a férfi után. Lassan körüljárta a lakást, kinyitogatta az ablakokat, és egy pillantást vetett a szomszéd udvar felé, ahonnan közben eltűnt a minden lében kanál asszony. Ezután a konyhába ment, feltett egy kávé, majd visszatért a nappaliba, és bekapcsolta a sztereót. Kikeresett egy CD-lemezt, Bach orgonaművei voltak rajta. Elindította, aztán leült az ablak melletti fotelbe, és élvezte, amint a szél időnként az arcára lebbenti a függönyt. Mintha István keze simogatta volna gyengéden. Lehunyta szemei előtt megjelent a férfi arca, látta a mosolyát, a szeme hunyorgását a szemüveg mögött. Az a kép idéződött fel benne, amikor István átnyújtotta neki a gyűrűt. Most kinyitotta a szemét, és az ujján csillogó ékszerre tekintett. Majd lassan az ajkához emelte, és megcsókolta.

- István... - sóhajtotta. - Kedvesem...

Ábrándozásából a kávéfőző kotyogása térítette magához. Kisietett a konyhába, kitöltötte a forró kávé, aztán egy kiskanál cukrot tett bele, és visszaballagott az ablak mellé. Tűnődve kortyolgatta a kávé, és azt próbálta kitalálni, mit csinálhat ebben a percben a vőlegénye.

Elálmosodott. Erőnek erejével kellett küzdenie, hogy nyitva tudja tartani a szemét. Csodálkozott magán, mert általában koránkelő volt, és egész életében ahhoz szokott, hogy a reggeli felkelés után napközben már nem pihen. Nem volt szokása a délutáni szieszta, még hétvégeken sem. Csak olyankor pihent le, ha beteg volt, de ez is ritka esemény volt Emese életében. Az influenzát is lábon hordta ki, igaz, teleette magát gyógyszerekkel, és rendszeresen szedte a Béres-cseppet is. De most már napok óta érzett valamiféle bágyadtságot, amit nem tudott hova tenni. Aluszékony lett, kívánta az ágyat, és esténként már nem tudott olyan sokáig fennmaradni, mint azelőtt. Még Tamás is elcsodálkozott rajta, mert általában éjszakai bagolynak ismerte anyját, aki néhány órai alvás után reggel frissebb, mint akárki más.

- Mi van veled, Anya? - kérdezte aggodalmasan. - Alig tartod nyitva a szemed. Fáj valamid?

Emese megsimogatta a gyerek fejét, és megnyugtatta:

- Semmi bajom, Kismanó. Úgy látszik, egy kicsit túldolgoztam magam. Majd a hétvégén pihenek.

- És mit szól ehhez István? - találta a fején a szöveget Tamás. - Már panaszkodott, hogy esténként alig várod, hogy aludni mehess. Talán összevesztetek? - kerekedett el a szeme.

A nő meghökkent, alig tudta, mit feleljen.

- Dehogyan, kisfiam - mondta nem sok meggyőződéssel. - Alig várom, hogy találkozzunk esténként. De tényleg lehet valami bajom, csak még nem tudom, micsoda.

Most, hogy visszagondolt erre a néhány nappal ezelőtti beszélgetésre, gondolkodni kezdett. Orvos létére nehezen tudta önmagát kezelni. Természetes ignoranciával tudatosan nem akart tudomást venni bizonyos dolgokról, amik pedig a felszín alatt lappangtak. Egy pillanatra úgy érezte, csak akkor válik valósággá valami, ha a nevéen nevezi.

Ebben a pillanatban eszmélt fel. Kinyitotta a szemét, és szinte percnyi pontossággal felidézte az István látogatása óta eltelt majdnem egy hónapot. Álljunk csak meg egy pillanatra... Hiszen tíz nappal ezelőtt lett volna esedékes a havibaja... „Lássuk csak - biztatta önmagát - nem számoltunk el valamit?” Általában nem szokott tévedni. Igaz, fél évvel ezelőtt, amikor a nőgyógyásznál járt, az orvos azt tanácsolta, egyelőre ne tétessen fel új szálát, hanem hagyja pihenni a szervezetét. Akkoriban nem volt partnere, és abban az időben ismerte meg Istvánt is. Hamar beleegyezett az orvos ajánlatába, és most emlékezett csak vissza rá, hogy a jövő hónapban válna esedékessé az újabb látogatás és a szál.

„Te jó Isten... - csapott a homlokára - már megint?” Aztán, ahogy tovább facsarta az emlékezetét, beléhasított a megfellebbezhetetlen felismerés: most már tudta, hogy terhes, és István magzatát viseli a szíve alatt.

*_*_*

Közeledett az Olimpia megnyitása, és a magyar olimpiai küldöttség még mindig nem tudta, utazik-e Melbourne-be, vagy sem. Az év eleje óta fortyogott valami a politikai életben, de még azok sem nevezték nevén a gyermeket, akit tudták, hogy mi folyik a díszletek mögött. Egymást érték a személyi változások a kormányban és a párt vezetőségében. Eddigi elitélteket, akikről hónapokig, sőt évekig nem esett szó, hirtelen rehabilitáltak.

Kara Márton már alig tudta nyomon követni az eseményeket. Igazából sohasem politizált, de azért érdekelte, mi lesz a hazája sorsa. Viszont, amióta Lilla meghalt, már nem volt kivel megbeszélnie a gondolatait. Böbe szöges ellentéte volt a nővéreinek. Szívvel-lélekkel nevelte a kis Istvánt, nem is költözött vissza Kőrmendre, de Mártonnal nem volt olyan a kapcsolata, hogy szellemi támaszt tudott volna nyújtani az idős katonának.

Október elején már nyilvánvaló volt, hogy valami nagy dolog van készülöben. Egyik megmozdulás követte a másikat, látszólag liberalizálódott a politikai élet, szólás- és sajtószabadságról suttogott mindenki. Az egyetemisták és a régi kommunisták vették a kezükbe a vezetést. Azok a kommunisták, akiktől Rákosi meg akart szabadulni. Bírálatok láttak napvilágot a sajtóban, egyesek hangzatos önkritikákat gyakoroltak, és megbélyegezték a koncepciós pereket, a kitelepítéseket, mint a háború hamvaiból feltámadó, újjászülető ország vajúadásának szükségszerű, ám elkerülendő mellékhatásait.

Sztálin halála óta a Szovjetunióban is más szelek kezdtek fújni, és a magyarországi politikai életet is elérte ez a hullám. Az emberek többsége hitetlenkedve, mégis reménykedve várta a fejleményeket. A gyárakban, intézményekben, téveszkekben egyre több volt a gyűlés, ahol mindenki megmondhatta a véleményét, és ahol azt kezdték vitatni, mi volna a megfelelő módszer a gazdasági bajok orvoslására. Mert az nyílt titok volt, hogy a tervgazdálkodás, de főleg a sok hazugság a csőd szélére sodorták az országot.

Titokban azonban nem csak a jóhiszemű emberek kezdtek szervezkedni, hanem olyan elemek is, akik eddig megbújtak, és el tudták kerülni az igazságszolgáltatás szigorát. Voltak közöttük olyanok is, akik a háború vége felé nyilasok voltak, vagy legalábbis szimpatizáltak Szálasiival. Kara, aki néha azért eljárt otthonról, és régi harcostársaival találkozgatott, nem rejtette véka alá a véleményét.

- Meglátja, Böbe, ebből még baj lesz - mondta egy este, vacsora után.

- Ugyan miféle bajra gondol? - kérdezte szórakozottan az asszony. - Háború? Nem hinném.

Márton rágyújtott egy Kossuthra, és hosszan hallgatott. Csak nagy sokára szólalt meg.

- Háború talán nem lesz, de érzem a csontjaimban, hogy valami szörnyű dolog van kialakulóban. Ki akarok maradni belőle. Eleget kínlódtam, szegény Lilla is erre ment rá. Nekem most az a feladatom, hogy Istvánt óvjam. - Elhallgatott, és merőn nézett a sógornőjére. - Még meg sem köszöntem magának, hogy olyan áldozatot hozott értünk.

- Ugyan, Márton, ne butáskodjon már - mosolygott Böbe. - Mit csinálnék Körmenden? Tudja, hogy egyedül élek, csak néhány barátnőm van. Itt legalább hasznos lehetek, otthon viszont semmi tennivalóm, csak a pletykákat hallgatnám naphosszat.

Kara megérzése igaznak bizonyult. Október második felében már csak az nem tudott a készülődő forradalomról, aki nem akart. Aztán huszonkettedikén este megindult a lavina, és másnap már elkezdődtek a tüntetések, a sztrájkok. A felvonulók a kommunista kormány leváltását követelték, és a túlkapások szellemi felelőseinek a törvény elé való állítását. Később már a szovjet csapatok kivonása lett a fő követelmény.

Az első napokban az ÁVH szinte nem is reagált az eseményekre, de a szemük rajta volt mindenkin, aki élt és mozgott. Aztán elszabadult a pokol, és negyvennyolc óra leforgása alatt Budapest csatatérre változott. Nagy Imre elérte, hogy a szovjet alakulatok elhagyják Budapest területét, de az országból nem vonultak ki. Az ávósok most már löni kezdtek a felvonulókra, és egyre több volt az áldozat.

A hadsereg egyes alakulatai átálltak a forradalmárok oldalára. Ez bátorságot adott a harcolóknak, megostromolták a Rádiót, és az Andrássy úti pártközpontot is. Egyre több volt a sebesült, a halott. Égő járműroncsok éktelenkedtek az utcákon.

Kara hirtelen elhatározással beutazott a Belvárosba. A Nagyvárad téren már harcoltak, alig tudott átvergődni a túloldalra. Mindenképpen el akart jutni Berényi doktor lakására. A barátja azonban nem volt otthon, a házmester súgta meg neki, hogy valahol a Corvin mozi környékén találhatja meg. Odasietett hát, és legnagyobb csodálkozására meg is találta Károlyt. Nem akart hinni a szemének. Az orvos géppisztolyt viselt, és az addig békés természetű ember most harcias pózban szónokolt a körülötte álló fiataloknak.

- Bajtársaim - próbálta dörgőre fogni a hangját - itt az ideje, hogy visszaállítsuk hazánk évezredes rendjét. Itt áll mellettem Dudás bajtárs, ő majd elmagyarázza, mi a teendő. Ti csak figyeljetelek, és engedelmeskedjetelek, a célunk nagy és nemes. Ki kell ebrudalnunk az országból a latrokat! Nem kell többé sem kommunista, sem zsidó ebben a sok vért látott, szent Magyar-

honban! De nicsak, itt van az én kedves hősöm, régi bajtársam, aki nálamnál jobb katona! Éljen Kara Márton ezredes, akit a Sors vezetett hozzánk! Fogadjátok tisztelettel és szeretettel! Ilyen emberekre van most szüksége a hazának! Erőt, egészséget, ezredes úr!

Kara azt sem tudta, sírjon-e, vagy nevéssen kínjában. Túlságosan bizarr volt a jelenet. Berényi soha életében nem fitogtatta katonatiszti mivoltát, annak idején, a fronton is azzal ugratták, hogy eltévedt civil, akin úgy áll a mundér, mint tehénen a gatyá. És most itt ágál a fegyverével, szinte égnek a szavak a szájában. Mi történhetett ezzel a békés emberrel?

Intett Berényinek, hogy négy szemközt szeretne beszélni vele. Amaz lejött az emelvényről, és csatlakozott hozzá. Karonfogta az ezredest, és bevezette a mozi épületébe, ahol a Dudás-csoport főhadiszállása volt.

- Isten hozott, Márton - mondta régi hangján. - Végre-valahára kimozdultál a barlangodból. Mi szél hozott ide?

- Nem szél ez, Károly, hanem vihar. - Kara ideges lett, mert egyáltalán nem tetszett neki az orvos viselkedése. - Olyan vihar, amely nagyon sokba fog kerülni nekünk. Hadd mondjak valamit - kezdett bele, de abba kellett hagynia, mert belépett Dudás.

- Üdvözlöm, ezredes - mondta mogorván. - Felcsap közénk? Kellene nekünk egy tapasztalt katona, aki a kezébe venné az irányítást.

Márton idegenkedve nézett a férfit.

- Eszem ágában sincs csatlakozni magukhoz. És maga is jobban tenné, ha nem zsidózna. Meg te is, Károly - fordult régi barátja felé. - Azt hiszem, még nem tanulták meg a leckét. Nem volt elég a háború? Nem volt elég az, amit Szálasi és a bandája művelt? Mit akarnak maguk tulajdonképpen? Visszahozni a terrort, a szenvedést, a halált? - Egészen belemelegedett a beszédbe. - Csodálkozom rajtad, Károly. Nem ilyenek ismertelek. És szégyellem, hogy azt kellett hallanom tőled, amit az előbb hallottam.

Dudás egy ideig látszólag nyugodtan hallgatta Kara monológját. Berényi miatt nem akart közbeszólni. Nem annyira tiszteletből, hanem inkább amiatt, mert nem akart összezördülni az orvossal, akire, tudta, hamarosan szükség lesz. De most már nem türtöztette magát.

- Ezredes úr, nem gondolja, hogy elhamarkodott a bírálata? - Cigaretára gyújtott, és a füstöt szemtelenül Karára fújta. - Nekünk igenis elég volt. Maga is amiatt szenvedett, ami miatt szinte az egész ország. A komcsiknak és a zsidóknak köszönhetjük, hogy ide jutottunk. Hát most rajtunk a sor, hogy visszaadjuk a kölcsönt, de kamatostul. Maga, ha nem akar csatlakozni hozzánk, elmehet. Most még megteheti. De ne járjon ezen a környéken többet.

Kara felállt az asztal mellől, és egy pillanatig azon gondolkodott, kezét nyújtson-e Berényinek, vagy sem. Végül nem tette, csak biccentett, és kilépett a helyiségből. Úgy érezte, örökre elveszítette a barátját. Odakint egy kis időre mintha elcsendesedett volna a lövöldözés. Késő volt már, a gyér utcai világítás éppen az ilyen osonó alakoknak kedvezett. Sikertől baj nélkül kikerülnie a harci övezetből, és sietve indult Pesterzsébet felé. Mellékutcákon ment, a sarkoknál mindig megállt, és előbb kilesett a keresztutcára, hogy nincs-e veszély.

Éjfél után érkezett haza, Böbe már aludt. A férfi bement Istvánka szobájába. A nyitott ajtón keresztül beszűrődött a kinti fény, és megvilágította az alvó kisgyerek arcát. Márton percekig nézte a fiát, aztán felsóhajtott.

- Mi lesz veled, gyermekem? Mi lesz veled ebben az országban, ahol már én sem tudom, hol a helyem?

Aztán, november negyedikén minden összeomlott. Kara nem mozdult ki a lakásból, és Böbét is arra intette, hogy ne menjen el hazulról. Bár Pesterzsébeten nem voltak harcok, de néha látott fegyvereseket, amint az utcán lopóztak a szürkületben. Túl akarta élni ezt a szörnyűséget, és biztonságban tudni a családját.

A rádió szinte állandóan szólt. Egyre-másra jöttek a hírek a szovjet csapatok győzelméről. A forradalom véget ért, és vele együtt meghalni látszott Magyarország reménye is, hogy végre a sokat áhított demokrácia útjára léphet. Megalakult a Kádár-kormány, a hivatalos szervek igyekeztek elhitetni a néppel, hogy igazságos elbírálásra számíthat mindenki, aki ilyen vagy olyan módon részt vett a harcokban. Kara megnyugodott, hiszen ő semmiben sem vett részt. Lenyelte a keserű pirulát, hogy a kommunizmusnak nincs vége, de elfogadta a tényt, és azon igyekezett, hogy valamiképpen felépítse a jövőt.

December elején tartóztatták le. A Markó utcába szállították, és egy ideig egy pestlőrinci pékkel volt egy zárkában. Aztán, ötvenhét februárjában bíróság elé került, és hamar megszületett az ítélet: tizenhat évi fegyház. Kara beletörődött, mert tudta, hogy úgysem képes bebizonyítani az ártatlanságát. Azt is sejtette, ki jelentette fel.

Ezerkilencszázötvennyolc Karácsonya előtt helyezték szabadlábra. Időközben megtudta, amit eddig is sejtett: Berényi és Dudás mártotta be, hogy a saját bőrüket mentsék. Nem sikerült, mindkettőt halálra ítélték, és ötvenkilenc januárjában végre is hajtották az ítéletet. De Kara Márton, noha szabad lett, már semmiben és senkiben nem bízott. Végképp megtört. Annyira, hogy ezerkilencszázhatvan tavaszán, Húsvét előtt egy héttel szívinfarktust kapott, és másnap meghalt.

István teljesen árva maradt.

Hatodik fejezet

Már napok óta tartott a kánikula, és Emese egyre nehezebben viselte el a szünni nem akaró forróságot. Amióta tudta, hogy állapotos, kissé megnyugodott, de azért időnként érzett valami-féle zavart, rejtett félelmet. A megérzései mindig igazak voltak, és éppen emiatt félt. Nem tudta volna megnevezni, mitől tart, de határozottan érezte, hogy valami lappang körülötte.

Végezte a napi munkáját, beszélgetett Tamással, aki most, hogy nyári szünidő volt, többet volt a nagyszülőknél, mint otthon. Esténként Istvánnal beszélgetett a Neten, és minden nap elújsá-golta, hogyan halad az ügyintézés. Mint két vakációra váró kisdiák, izgatottan számolták, mennyit kell még aludni az esküvőig.

Tegnap kapta meg postán a jóváhagyást. És ugyanakkor érkezett meg István levele is. A férfi általában nem küldött levelet, csak mailt, vagy telefonált. De most egy aránylag vastag boríték érkezett tőle, rajta a férfi kiírt, kissé kusza betűivel. Emese elfogultan tépte fel, és azonnal könnybe lábadt a szeme. Egy zenélő lap volt, a születésnapjára. Ahogy kinyitotta, a *Happy Birthday To You*² cincogó dallama szólalt meg a lapba rejtett apró szerkezetből.

- Ó, Te... - szorította magához a lapot. - Hát semmiről sem feledkezel meg? Te drága ember...
- suttogetta boldogan.

Most jutott eszébe, hogy a vőlegénye tegnap este a szokottnál is tréfásabb volt. Kedvesen becézgette, vicceket mesélt, érdeklődött. És ő, mint már annyiszor azelőtt, újra utánaszámolt a hátralévő időnek.

- Még harmincegyet kell aludni - írta Emese. - És hazajössz. Végre.

- Hohó, Kedvesem - válaszolta István. - Nem oda Buda, ne tessék csalni. Mert nem a haza-jöve telemig számolunk, hanem az esküvőig. Odáig pedig még harminchét nap van hátra. És különben is, én nem alszom annyit, mint Te. Szóval, mennyit is kell még aludni?

- Megállj, Te! - nevetett a nő. - Majd adok én Neked vitatkozni! És ha nem tetszik, ahogy számolok, akkor csináld magad!

- Nem teszem, mert csak elszomorodom, Kicsim. Már nagyon hiányzol...

- Te is nekem, István... - felelte Emese, és azon törte a fejét, mikor és hogyan mondja meg leendő férjének, hogy kisbabát vár. Egyelőre nem akarta elárulni, meglepetésnek szánta, és valamilyen különleges alkalomra várt, hogy szebbé tehesse a férfi örömét. Hitt benne, hogy az anyaság, illetve István esetében a apaság olyan szent dolog, amit nem lehet csak úgy, kutya-futtában elmesélni. Pláne nem a Neten. Hozzá akart bújni, elhalmozni a csókjaival, átölelni, neki ajándékozni magát, és a fülébe suttozni a nagy hírt. Szeretettel gondolt erre az emberre, aki hamarosan a párja lesz egy életre, és aki annyira meg tudta változtatni a lelkivilágát.

Már nem telt el olyan nap, hogy ne beszéltek volna telefonon. Mindkettőjük számára létszük-ségletté vált a másik hangja. Ebből merítették erőt, hogy kibírják a várakozást. Emese néha az éjszaka közepén is arra ébredt, hogy hallja István meleg baritonját, és ilyenkor heves vágy fogta el a férfi után. Pedig csak álmolta, hogy a vőlegénye szólítja, dédelgeti. Időnként még

---

² Boldog születésnapot

most is hitetlenkedve csóválta a fejét, ha arra gondolt, mennyire tudja szeretni. Hiszen tavaly ilyenkor még azt sem tudta, hogy a világon van... Nem is sejtette, hogy eljön az az idő, amikor semmilyen más gondolata nem lesz, csak egyetlen egy férfi, akivel le akarja majd élni az egész hátralévő életét.

A kollégái eleget szórakoztak azzal, hogy rendszeresen megkérdezték, mikor megy férjhez. Ilyenkor elfintorította az orrát, nagyot nevetett, és megkérdezte az illetőtől, hogy jól érzi-e magát. Most pedig... Íme: ő, aki nem is álmodott újabb házasságról, naphosszat erre gondol. Álmai férfija öltött testet Istvánban, és nem csak benne, hanem a saját testében is, hiszen a mag el lett vetve, és lassan gyümölcsé alakul a méhében. Találgatta, vajon fiú vagy lány lesz a kis jövevény, de azt előre elhatározta, hogy nem csinálja meg a tesztet. Szerette volna, ha mindkettőjük számára meglepetés lenne a gyermek.

Lujzához fűződő viszonya hullámhegyek és hullámvölgyek halmaza volt, amiben túlsúlyban maradtak a negatív csúcsok. Édesanyja mindig „hozta önmagát”, ritka volt az olyan eset, amikor aránylag normálisan viselkedett a lányával. Csak most, a szünetben szelídült meg egy kissé, mert örült, hogy az unokája nála tartózkodik. Ilyenkor néha odáig ment, hogy napközben felhívta Emesét, és majdnem kedvesen beszélt vele. A nő még anyjának sem újságolta el a terhességét. Úgy érezte, Lujza az utolsó személy, akire ez tartozna. Nem akart olyan helyzetbe kerülni, hogy újra kelljen hallgatnia a lelkizést, meg azt, hogy anyja lehülyézi. Mert ezt tette volna, ha megtudja, hogy másodszor is nagymama lesz. Soha semmi sem volt jó neki, amit Emese tett vagy akart.

Annak idején szerette volna, ha a lány is pedagógiai pályát választ, és nagyon összevesztek, amikor megtudta, hogy Emese az orvosira felvételizett. Különösen akkor, amikor szóba került a lánya nagy álma: gyermekorvos akart lenni.

- Teljesen elment az eszed? - ripakodott Emesére. - Nem elég neked a magad baja, a másét is fel akarod vállalni? Előbb-utóbb anya leszel, hacsak nem maradsz vénlány, és akkor a saját gyereked mellett majd foglalkozhatsz orrvérzésig a bűdös parasztok vagy a cigányok porontyaival. Hogy minek is születtek meg... - mondta színpadias hangon.

Emese véletlenül tudta, hogy anyja mire céloz. Emlékei között még élénken élt az az éjszakai beszélgetés, vagyis inkább monológ, amit véletlenül hallgatott ki a szülei válása előtti időszakban. Nehéz is lett volna nem meghallani, mert Lujza gyűlölettől fröcsögő hangon vágta Ferenc fejéhez a kemény mondatokat. A kislány akkor teljesen megrendült, és talán ez volt az a határvonal, amitől kezdve gyökeresen megváltozott a lelkivilága. Ekkor vált magányossá, ez kergette bele a korai házasságba és gyerekszülésbe is.

- Tudd meg - mondta Lujza a férjének - hogy Emesét csak a magam szórakozására szültem meg. Unatkoztam. És ne gondold azt, hogy a bíróság neked ítéli majd. Szerencsére van még igazság.

- Te beszélsz igazságról? - kérdezte hitetlenkedve Ferenc. - Csípj belém, mert azt hiszem, álmodom. Te csalsz meg engem, válni akarsz, magadnak követeled ezt az ártatlan kis teremtet, és még van képed igazságról prédikálni? - Apja hangja fojtott volt, és vibrált benne a keserűség. - Legalább ne játszd meg magad, Lujza. Nincs semmi értelme. Elöttem pedig végképp nem érdemes azt tettetned, hogy a szíveden viseled a lányod sorsát. - Elhallgatott, majd kisvártatva folytatta. - Akkor követtem el életem legnagyobb tévedését, amikor megkértem a kezéd. És akkor ért a legnagyobb pech, amikor igent mondtál. Most már belátom.

Emese hallotta, amint apja az éjjeliszekrényen kotorászik a cigarettája után. Sercent a gyufa, felhangzott a megkönnyebbült ember mély sóhaja, amint az első, nyugtató slukkot leszívja, aztán a férfi tovább beszélt.

- Csak azt nem értem, hogy egy hónappal ezelőtt miben hittem. Emlékszel? Akkor próbáltalak lebeszélni erről az örütségről. Balga fejfel az képzelted, vissza tudlak hódítani Ákostól. Akkor még hittem benne, és benned is. Most már belátom, hogy talán így a jobb. Menj hozzá, ha akarsz, de egy dologra szeretnék kérni. Emese életét ne tedd tönkre. - Újabb szünetet tartott, és a kislány, aki most már teljesen éber volt, izgatottan leste, mi lesz a folytatás. - Lujza, te hajlamos vagy rá, hogy mások fölött basáskodj. Csak önmagaddal törődsz. Talán nem is tehetsz róla, ilyen a természeted. Bár, őszintén szólva, nem tudom elfogadni, hogy egy pedagógus nem tud uralkodni az ösztönein. De hidd el, én jobban ismerem a gyerek lelkét, mint te. Emese sohasem fogja elfogadni ezt. Megjósolom neked, hogy a látszólagos bele-törődés leple alatt fel fog lázadni ellened, és éppen akkor fogod elveszíteni a lányodat, amikor a legnagyobb szükséged lesz rá. Emlékezz majd erre.

Aztán lezajlott a válás, a nagyki kijelentette, hogy nem hajlandó táplálni az ilyen embereket, és Emese rákényszerült, hogy a tanulás mellett még főzzön is a családra, ha nem akart éhezni. Jól tanult, de a magánélete sivár volt. Csak olvasás és tévé, ez volt az egyedüli két szórakozása. Sem táborba, sem házibulikra, sem kirándulásokra nem engedték el. Kibontakozó öntudata lázadozott ez ellen, és hamar felismerte, hogy egyelőre tehetetlen az anyja és Juhász Ákos akarata ellen. Alig várta, hogy felnőjön, és a maga útjára léphessen.

A család, vagyis az annak nevezett közösség - Ákost soha nem tekintette apjának, és nem is volt hajlandó így szólítani, még Lujza követelésére sem - teljesen meghökkent, amikor a gimnázium befejezése után bejelentette, hogy nem Szolnokon tanul tovább, hanem Szegedre megy, a kollégiumba. Anyja veszekedett vele, pofon akarta vágni, de Emese kitért, és életében először mondott nyíltan ellent neki.

- Szegedre megyek, akár tetszik, akár nem - mondta dacosan. - Már nagykorú vagyok, ne felejtse el, anyu. És most már nem játszhatod meg előttem az áldozatkész szülő. Voltaképpen én vagyok az áldozat, nem te. Én és Apu. És tudod, mi a legszomorúbb ebben? - Leste az asszony arcát, és hirtelen rádöbben, hogy Lujza idegenebb számára, mint akárki más. - Az, hogy nem vagy képes szembenézni önmagaddal. Néha azon töröm a fejem, szoktál-e egyáltalán gondolkodni. Ha én csak hajszabának kellettem neked, akkor most itt az ideje, hogy felnőjj, és leszokj a babázásról.

Lujza elképedve hallgatta a lánya szavait. Álmában sem hitte volna, hogy valaha ilyesmit fog hallani az egyébként csendes, engedelmes Emesétől. Valójában sohasem vette a fáradságot, hogy utánagondoljon: más is létezik, nem csak ő. Önzése most bumeráangként tért vissza, és alaposan fejbe kólintotta.

Juhász Ákos eddig nem szólt bele a vitába, de most úgy érezte, neki is van mondanivalója. Fölényesen nézett a fiatal lányra.

- Jobban tennéd, ha nem feleselnél anyáddal - mondta oktatólag. - Elvégre felnevelt téged. Sok áldozattal.

Emese hirtelen feléje fordult, és szokatlanul keményen válaszolt.

- Maga beszél? - kérdezte keserűen. - Éppen maga? - Ákos elcsodálkozott, hogy a lány egyszerre magázza. - Én a maga helyében nem szólnék bele ebbe.

Befejezettnek tekintette a beszélgetést. Visszament a szobájába, és csomagolni kezdett. Ezt a hétvégét Rákóczi falván akarta tölteni, a másik nagymamánál, és előre kijelentette, hogy akkor is elmegy, ha bezárják a lakásba, és az ablakon kell kiugornia. Szívből utálta Juhászt. Eddig még sohasem szegült ellene, de nem szerette. Vén kecskének tartotta, aki még attól sem riadt vissza, hogy a cseperedő kislányt néha sarokba szorítsa, megfogdossa. Emese, noha formá-

lisan nem világosította fel senki - nem is lett volna értelme - tudta, de legalábbis ösztönösen érezte, mire megy ki a játék, és viszolygott attól, hogy kettesben maradjon a férfival.

Most keserűen idézte fel ezt a régi emléket, és akaratlanul is egymás mellé állította Istvánt és a többi férfit. A képzeletbeli mérleg serpenyője egyértelműen a vőlegénye oldalára billent. Örült ennek. Boldog volt, hogy létezik valaki, akinek ő a legfontosabb. Tamáson kívül, persze. És annak is örült, hogy nem kellett véglegesen csalódnia a férfitársadalomban. Csak az okozott neki némi keserűséget, amikor arra gondolt, mi lett volna, ha... Ha nem ismeri meg Istvánt, vagy - ami még rosszabb lett volna - ha kiderül, hogy ez a férfi sem jobb a többinél. Most boldognak érezte magát. Talán életében először igazán boldognak.

*_*_*

István fáradtan, de elégedetten tért vissza Jeruzsálemből. Hozzászokott már, hogy időnként érdekes emberekkel hozza össze a sors, de a mai találkozás élményszámba ment. A *Shinnuy*³ párt elnökével, a sokat vitatott, vitriolos nyelvű Tomi Lapiddal találkozott, és a beszélgetés végén mindketten úgy érezték, gazdagabbak lettek egy barátsággal.

István természetesen tudta, kivel van dolga. Lapid, eredeti nevén Lampert Tamás, újvidéki születésű volt, beszédén még mindig érezhető volt a magyar kiejtés hatása, noha évtizedek óta élt Izraelben, és tökéletesen beszélt a héber nyelvet. Ő maga is újságíró volt, méghozzá a legnemesebb fajtából. Jogot is végzett, az izraeli politikai élet minden hájjal megkent öreg rókának, valódi fenegyereknek ismerte. A *Knesset*⁴-ben, Simon Peresz külügyminisztert leszámítva, talán ő volt az egyetlen, aki sohasem rejtette véka alá a véleményét, és nem törődött vele, hogy mások mit gondolnak róla, vagy az eszméiről. Az egyenlőség mellett kardoskodott, azt hirdette, hogy a nehéz gazdasági és katonai helyzetben lévő ország lakosságának egyenlő módon kell kivennie a részét a védelemből. Elítélte azokat a vallásosokat, akik a meggyőződésükre hivatkozva kivonták magukat az egyébként mindenki számára kötelező katonai szolgálat alól, mert úgymond fontosabb volt számukra a Tóra tanulása. Ezzel az álláspontjával sok ellenséget szerzett magának a parlamenten belül, elsősorban a *Shas*⁵ frakciójának a körében.

Természetesen héberül folyt a beszélgetés, és Lapid, tőle szokatlan módon, bókolt Istvánnak, hogy három év alatt ilyen jól el tudta sajátítani ezt a nyelvet. Több, mint két óra elteltével búcsúztak el egymástól, és abban állapodtak meg, hogy ha mindkettőjük sűrű programja megengedi, találkoznak még a jövőben is, de már kötetlenebb formában.

Amikor kikísérte Istvánt az irodából, Tomi Lapid magyarul szólalt meg:

- Tudja, Kara úr, nem nagyon szeretem használni az anyanyelvemet. Nem tudom túltenni magam a múlt szörnyűségein. Kamaszként éltem át a Holocaust rémségeit, és nem tudom elfelejteni, miket vétettek a magyarok a zsidók ellen. De, ettől függetlenül, megmaradtam magyarnak, európainak, még akkor is, ha fél évszázada élek itt. Az ember nem tud elszakadni a gyökereitől. Aki azt állítja, hogy lehet, az hazudik. Higgye el, nekem legalább olyan nehéz összeegyeztetni az európaiságot az itteni kultúrával, mint a mostani új *olék*⁶-nak. És tisztában

---

³ Változás - izraeli párt neve

⁴ Az izraeli Parlament

⁵ Izraeli vallásos párt

⁶ Bevándorló

vagyok vele, hogy talán ez Izrael egyik legnagyobb problémája. A társadalom megosztottsága, a széthúzás nagyobb veszélyt rejt magában, mint bármilyen külső fenyegetés.

István, mint egy vérbeli gyűjtő, osztályozta az ismeretségeit. Ha lehetett volna, Lapidot egy külön albumba helyezte volna, ahová senki másnak nem lett volna belépése. Ritkán rajongott emberért, és az idős képviselőt sem rajongással tisztelte, hanem elismeréssel. Aki ebben az országban eléggé erős ahhoz, hogy kiálljon az álláspontja mellett, az István szemében minden tiszteletet megérdemelt. Öröksége hatására megtanulta úgy értékelni embertársait, ahogyan azok cselekedtek, és az előítéleteket sutba dobta. Néhai apja tanítása volt ez is. Akkor adta át egyetlen fiának ezt az örökséget, amikor kiszabadult a börtönből, és még egy rövid esztendeig élvezhette családapai minőségét. István ekkor már eléggé nagy volt ahhoz, hogy Kara Márton komolyan taníthatassa, beszélhessen vele.

A férfi most hálásan gondolt néhai apjára, aki félre tudta tenni a személyes sérelmeket, és arra oktatta, hogy ember legyen, minden körülmények között. Kara Márton eszméi sohasem válhattak valóra, legalábbis hányatott élete során nem. De a fia tovább vihette a lángot, amit elválaszthatatlan kísérőként bízott rá.

- Légy emberséges, fiam - intette halála előtt a komoly fiút. - Soha senkit ne aszerint mérlegelj, hogy mi a vallása, a bőre színe, a politikai hovatartozása. Csak a tettek alapján ítéld. És akkor se arra gondold, hogy személy szerint ellened mit követett el az illető. Hanem arra, hogy magyar vagy, és aki ennek vallja magát, annak kötelessége az egész nemzetre úgy gondolnia, mint a saját családjára. Megértettél, István?

A fiú bólintott, és valóban úgy érezte, érti apja szavainak a legmélyebb értelmét is. Amikor már eléggé felnőtt volt ahhoz, hogy a maga eszméit kövesse, akkor jött csak rá, mekkora kincset bízott rá Kara Márton. Ez vezérelte egész eddigi pályafutása során, és emiatt került gyakran konfliktusba a környezetével.

Most, ahogy felidézte magában a több, mint negyven éve elhangzott szavakat, hálásan gondolt a néhai katonára, aki annyit szenvedett, látszólag hiába. Jelleme már szilárd volt, tudta, mivégre született erre a világra, és miért él benne. És most, hogy előtte állt élete egyik legfőbb célja, elhatározta, hogy Emesével együtt majd úgy fog élni, ahogyan igaz magyarhoz illik. Tamást, akit saját gyermekének érzett, arra fogja tanítani, amire őt tanította az édesapja annak idején. Kötelessége volt ez, és István tudta, hogy a kötelesség mindennél nagyobb hatalom.

Emesére gondolt. Erre a páratlan asszonyra, aki annyira fontos lett számára. Erre a távoli, mégis a szívében élő teremtetésre, aki hozzá tartozott immár véglegesen. Akarta őt, szerette őt, kívánta őt. Arról álmodozott, hogy egyszer majd, sok esztendő múlva, a meleg családi fészek oltalmában mesélhet Tamásnak olyan történeteket, amilyenekkel nem akárki büszkélkedhet, és amik segítenek majd a gyermeknek, hogy megtalálja a helyét az élet útvesztőjében.

*_*_*

Kenderessy Tibor megérkezett Tel Avivba. István maga ment érte a Ben Gurion repülőtérre, és a félórás utat hazáig arra használták fel, hogy alaposan kitréfálkozzák magukat. Tibort majdnem ugyanolyan fából faragták, mint Istvánt. Noha bő tíz évvel volt fiatalabb nála, nagyon hasonlóan gondolkodtak, és István most elégedetten gondolt arra, hogy helyes tanácsot adott a főnökének. Gergely hozzáállása még most is furcsa volt számára, még nem tudta megemésztetni ezt a pálfordulást. Lassan kételkedni kezdett abban, hogy eddig helyesen ítélte meg a főnökét.

- Mesélj, frontharcos - nógatta Tibor útközben. - Mire beérünk Tel Avivba, szeretnék napra-kész lenni. Van valami, amit kimondottan tudnom kell?

- Mindent tudnod kell, kispajtás - felelte István. - Azt hiszem, nem kell az ábécével kezdenem. Egyelőre legyen elég annyi, hogy ne adj a látszatra. Amit tapasztalni fogsz, az csak szemfényvesztés. Izraelben annyi a hős, hogy Dunát lehetne rekeszteni velük. És a politikához is mindenki ért, sokkal jobban, mint akárki más. De ha belekötörsz a rakásba, majd meglátod, hogy a zabszem senkibe sem fér bele. - Visszafogta a megiramodó Mazdát. - Amióta ez a cirkusz tart, a társadalom jobban széjjelforgácsolódott, mint az ország fennállása óta bármikor. Attól tartok, hamarosan munkanélküliek leszünk.

Feltűntek előttük Ramat Gan magas épületei, és István arra gondolt, mekkora galibát tudna okozni egy váratlan légicsapás a túlsúfolt metropolisban. Még emlékezett Misi elbeszélésére, az 1991-es Öböl-háborúról, amikor iraki Scud rakéták hullottak Tel Avivra, Haifára és más helyekre. Izrael lakossága akkor ébredt rá először, mennyire védtelen lehet az agresszióval szemben.

- Figyelj, öcskös - mondta Tibornak. - Van egy olyan előérzetem, hogy hamarosan nagy dolgok fognak történni. Itt is, a nagyvilágban is. Minden jel erre mutat. A palesztinok nagyon mozgolódnak. Láthattad-hallhattad, mennyi a merénylet mostanában. Az amerikai békéltetési tervek annyit sem érnek, mint a papír, amelyre nyomtatták őket. És ha valahol a világban elszabadul a pokol, itt is ugyanaz lesz. Ehhez tartsd magad. - Lefékezett a ház előtt. - Megérkeztünk. Gyere, fent majd folytatjuk.

Hajnal volt, István egy kicsit fáradtnak érezte magát, mert tegnap reggel óta talpon volt. De a lelke megnyugodott. Három nap múlva hazarepül Budapestre, és tíz nap múlva, pontosan az ünnepen, Emese a felesége lesz. Kifelé nem mutatta, de belül remegett és ujjongott.

A fennmaradó napokban Tibor nagyon hamar beleilleszkedett a tennivalókba. Mindjárt másnap Jeruzsálembé utaztak, ahol István bemutatta a helyettesét, és összehozta azokkal az emberekkel, akikkel majd elsősorban dolgoznia kell. Aztán visszatértek Tel Avivba, és aznap este meglátogatták Misit. A férfi maga is újságíró volt, több, mint tíz éve élt Izraelben, és a kevés itt megjelenő magyar lap egyikét szerkesztette. Ahogyan ez lenni szokott, a három kolléga leginkább szakmai dolgokról tárgyalt vacsora alatt és után.

István egy árnyalatnyival többet ivott a kelleténél, és enyhe szédülést érzett. Megkérte Tibort, hogy hazafelé ő vezessen, és útközben azon töprengett, vajon mit csinálhat most Emese. Este tizenegy elmúlt, a nő bizonyára várja már, hogy beszélgethessenek. Kissé ideges lett, hogy ennyire elnézte az órát, de azzal vigasztalta magát, hogy hamarosan úgyszólván otthon lesz, és legalább másfél hónapig nyugalomban élhet az asszonnyal. Előre eltervezte, hogy ha vissza is kell még térnie Izraelbe, nem marad fél évnél tovább. Ezt majd meg fogja beszélni Gergellyel. Belefáradt már a sok utazásba, szeretett volna otthon megállapodni, bár tudta, hogy a természete nem hagyja majd békén azután sem. De érezte, hogy Emese vonzereje erősebb lesz, mint a hivatás követelése, és nem lesz nehéz otthon maradnia mellette.

Éjjel fél kettőig beszélgettek, miközben Tibor a másik szobában rendezkedett, és elkezdte osztályozni azt az anyagot, amivel majd elkezd a tevékenységét.

- István - írta Emese. - Nagyon várom már az érkezésedet. Holnap kiköltözünk ebből a házból Tamással, és estére már Pesten leszünk. Otthon, Kedvesem...

A férfi meghatódott a menyasszonya szavaitól. Milyen egyszerűen, mégis mennyire gyönyörűen tudja kifejezni magát... Árad belőle a szeretet, a vágyakozás. Ha későn is, de megtalálta azt, akit keresett.

- Igen, Szívem, otthon leszel - felelte elszorult torokkal. - Emlékszel? Nemrég azt mondtad, majd Te biztosítod számomra az otthon melegét. Nos, a dolog kölcsönös. Én is ugyanazt adom Neked. Mit hozzak Neked? Mit szeretnél, Kedvesem?

- Csak önmagadat, István - írta Emese. - Semmire és senkire nincs szükségem, csak Rád...

*_*_*

Kora reggel érkezett a nagy kamion a ház elé. Emese egész éjjel nem aludt egy szemernyi sem, és most úgy érezte magát, mint akit megrágtak és kiköptek. Izgatott volt, türelmetlen volt. Hosszú évek óta élt ebben a házban, amelyet önmaga ízlésére és kényelmére rendezett be, alakított ki. Tudta, hogy az első napok szokatlanok és furcsák lesznek Pesterzsébeten, de azzal is tisztában volt, hogy ez az átmeneti időszak csak addig fog tartani, amíg István haza nem érkezik. Addig pedig még két nap maradt. Utána már nem lesz sem ideje, sem kedve arra gondolni, hogy kiszakadt a megszokott világából, mert az együttlét minden percét élvezni fogja a vőlegényével.

Jegyességük ideje alatt végigtalálgatták, tervezgették az összes lehetőséget. Azt is, hogy kire milyen feladat fog hárulni a családban. István előre kijelentette, nem kívánja, hogy az asszony kiszolgálja őt. Hosszú ideje élt magányosan, megtanulta, hogyan láthatja el önmagát és a házat, tehát Emese nem házi rabszolgaként kerül hozzá, hanem egyenlő félként. A nő meghatódott ettől a kijelentéstől, és azt felelte, mégis szeretné néha kényeztetni a férjét.

- Oké, Kicsim - hagyta rá István - de nem engedem, hogy túlzásba vidd. És csak akkor egyezem bele, ha cserébe én is kényeztethetlek Téged. Valamit valamiért. Gondolom, így méltányos. Neked is megvan a magad hivatása, nem várhatom el Tőled, hogy körülöttem ugrálj.

Most úgy érezte, nagyon hamar meg kell találnia azt az alkalmas pillanatot, amikor elmesélheti a férfinak, hogy babájuk lesz. Sokáig nem halogathatja. Még sohasem beszéltek erről, de István gyér meséiből tudta, hogy rajong a gyerekekért, és Ildikót, a lányát őszintén szereti.

„Érdekes, eddig még sohasem találkoztam a lánnyal” - gondolta tűnődve. Egyetlen egyszer beszéltek telefonon, és Emesének az volt a benyomása, hogy Istvánnal beszél. Ildikó hangja nagyon hasonlított az apjáéra, és a komolysága is. Tudta róla, hogy egyetemre jár, az ELTE bölcsészkarára. Elsőéves volt, és Istvántól tudta, hogy remekül tanul. Ő is újságírónak készült, mint az apja.

Emese maga készítette el az esküvői meghívókat az otthoni computerén. Egyedi dolgot akart, és mivel csak szűk körű ünnepséget terveztek, és mindenkinek az ízlésével tisztában voltak, úgy gondolta, senki sem fog fennakadni ezen. Senki, legfeljebb az anyja és Juhász Ákos. Viszont éppen az ő fintorgásukkal nem akart törődni egyáltalán.

Tamás még izgatottabb volt, mint az anyja. Mialatt a költöztetők a bútorokat és egyéb tárgyakat pakolták fel a kamionra, ötpercenként szaladt oda Emeséhez, és vigyorogva hozta újra és újra a tudomására, hogy alig várja már az utat, de főleg azt, hogy Pestre érkezzenek.

- Csak a barátaimat sajnálom, hogy itt kell hagynom őket - szontyolódott el a gyerek. - Olyan jól összeszoktunk már. Hiányozni fognak.

- Semmi baj, Kismanó - nyugtatta meg az anyja. - Ott is szerzel majd barátokat. Hamarabb is, mint gondolnád. Neked jó természeted van, gyorsan barátkozol. És gyakran jövünk majd haza, a nagyihoz. Akkor pedig találkozhatsz velük. - Utánanézett a munkásoknak, aztán folytatta. - Meglásd, ezek után te leszel a sztár közöttük. A fővárosi fiú. A nagymenő.

Tamás elnevette magát. Tetszett neki ez a perspektíva, Emese pedig büszkén tekintett a fiára. Egy pillanat töredékéig eszébe jutott egy régebbi gondolata. „Apa kellene ennek a gyereknek, gondos apa. Nekem meg egy kedves, megértő férj.” Akkor kishitű volt, azt gondolta, a kora miatt nem talál majd ilyen embert. És most tessék, itt van. Mindkét vágya teljesült, még hozzá egyszerre. Elmosolyodott, és csak akkor komorult el az arca, amikor meglátta a belépő Juhászt és édesanyját. Az öregek búcsúzni jöttek, de Lujza arcáról lerítt, hogy még most sem nyugszik bele a lánya döntésébe. Torzsalkodásra mindig kész volt, szinte viszketett neki, hogy jól odamondogasson Emesének.

A nő pontosan tudta, mit forgat a fejében az anyja. Előre elhatározta, hogy ma nem törődik vele, inkább megjártassa a süketet. Nem esett nehezére ez. Idegeskedni pedig nem volt hajlandó.

- Hát mégis elmész? - kérdezte Lujza sírós hangon. - És ezt a gyereket is elviszed?

- Igen, anyu, mint a mellékelt ábra is mutatja - felelte Emese. - Miért, mit gondoltál? Hogy a levegőbe beszélek? Mikor veszed már tudomásul, hogy felnőtt vagyok, anya vagyok, és holnapután újra feleség leszek?

Lujza arca megrándult, mintha képen legyintették volna. Egy pillanatra megsajnálta, de azonnal meg is bánta, mert az öregasszony most sem viselkedett másként, mint mindig.

- Majd jössz te még térden csúszva hozzám! - emelte fel a hangját. - Tudom én, amit tudok! Majd könyörögsz még, hogy fogadjalak be a gyerekekkel együtt! Majd...

- Majd mi? - vesztette el a türelmét Emese. - Azt hiszed, nem találom meg a helyem az életben? Vedd tudomásul, hogy akármi történik is, Szolnokra nem jövök vissza. És tudod, miért? Egyszerű. Hogy még véletlenül se lehessen igazad. - Mélyet sóhajtott, aztán csendesebben folytatta: - Anyu, most elégedett vagy? Így akartál elbúcsúzni? Hagyjuk már ezt, kérve kérlek. Nekem most egészen más dolgokon jár az eszem, nem azon, hogy veled veszekedjem. És - tette hozzá békülékenyen - nem megyünk le a térképről. Budapest ide száz kilométer, nem a világ másik oldala.

Lujza felelni akart, de ekkor lépett be a szállítók főnöke.

- Asszonyom, minden a kocsin van. Megérkezett a taxi is. Indulnánk, ha nem haragszik.

Emese gyorsan odalépett az anyjához, és hosszú idő óta először ölelte meg. Tamás is oda-sompolygott, jobbról-balról megpuszilta a nagyanyját, aztán Juhász Ákost is.

- Sziasztok - mondta kissé hamis hangon. - Majd telefonálunk.

Beültek a taxiba, és elindultak a kamion után, amely már a sarkon indexelve várta, hogy besorolhasson a főutca forgalmába. Emese most érezte igazán, hogy lezárult az életének egy fejezete, és megnyílik a következő.

*_*_*

Már Törökország fölött repült a Malév Boeing 737-ese. Az idő ragyogóan tiszta volt, és István mindent láthatott, ami csak érdekelt. Mégis szórakozottan bámult ki az ablakon. Most nem tudta lekötni a repülés. Visszatérő gondolat zavarta meg: mintha életében először utazott volna. Pedig, ha összeszámolta volna a kilométereket, amelyeket valaha megtett, hát legalább kétszer, ha nem többször körülérte volna a Földet.

Zakatolt a szíve. Eleinte a hajnali, meglehetősen rossz repülőtéri kávé számlájára írta ezt, de önmagát nem tudta félrevezetni. Tudta, miért izgatott. Ahogy múltak a percek, a félórák, egyre türelmetlenebb lett. Már alig várta, hogy leszálljon Ferihegyen. Emese lénye mágnesként vonzotta. Tegnap este beszéltek telefonon, az asszony már otthonról, Pesterzsébetről hívta fel. A hangja boldogan vibrált, és Istvánnak az volt az érzése, hogy csak ki kell nyújtania a kezét, és megérintheti. A májusi együttlét óta talán sohasem érezte ennyire közelinek a nőt.

- Tudod, mi lesz holnap ilyenkor? - kérdezte Emese huncut hangon.

- Hmm, nem is tudom - felelte István ugyanolyan hangnemben. Elkuncogta magát. - Aligha-nem huszonnégy órával öregebb leszek. De csak én, Kedvesem. Te ugyanannyit fiatalodsz addigra.

A nő belekacagott a kagylóba, és boldogan mondta:

- Te aztán tudsz udvarolni! Ez az, csak így tovább! De aztán vigyázni ám holnap a stuvikkal, mert ha megtudom, hogy valamelyiknek ilyen szépet mondtál, kikaparom a szemed!

- Ugyan már, Kicsim - nevetett István is - nem érdekelnék a légikisasszonyok. Ha nem tudnád, engem egyvalaki érdekel: Te. És készülj fel, mert holnap este...

- Aha, szóval mégis tudod? - Emese hangja vidám volt és győzelmes. - Te hamis!

- Naná, hogy tudom, Kedvesem...

Befelé forduló, méla mosollyal hallgatta a belső hangot. Hirtelen megérintette valami. István összerezsent, és balra nézett. A mellette lévő ülésen másfél év körüli, pufók arcú, mosolygós kék szemű kisfiú ült. Illetve, nem ült, hanem izgett-mozgott, és közben megérintette a férfit. A folyosó melletti ülésről az édesanyja, egy huszonöt év körüli, barnásszőke hajú, csinos nő nézett vissza rá szabadkozva:

- Bocsásson meg, uram. - A hangja izgatottnak tűnt. - Balázska, maradj már nyugton, ne rugdossd a bácsit. Nem szabad.

- Ugyan már, semmiség - felelte István, mire a nő elcsodálkozott. - Gyere ide, Balázs, ülj az ölembe. Kinézünk az ablakon.

A fiatal mama félénken kérdezte:

- Ön magyar? Azt hittem, izraeli.

A férfi elnevette magát.

- Akár az is lehetnék, már három éve élek itt, kisebb megszakításokkal. De magyar vagyok. Elnézést, még be sem mutatkoztam: Kara István.

- Örvendek, Lázár Péterné vagyok. - Barátságosan nyújtotta a kezét. - Egyszerűbben Eszter.

A következő félórában elbeszélgettek arról, hogy ki miért utazik. Eszter elmondta, hogy a férje már előrement, és Pesten várja őket. Eddig Nahariján laktak, de négy év alatt elégük lett Izraelből, és elhatározták, hogy visszatérnek Magyarországra. A nő féltette a kisgyermeket. István is elmondta, hogy újságíróként tartózkodik Izraelben, az MTI megbízásából.

- Szabadságra utazik? - kérdezte kíváncsian a fiatalasszony.

- Úgy is lehet mondani - nevetett István. - Hosszabb szabadságra. Megházasodom.

- Gratulálok! - mondta vidáman Eszter. - Sok boldogságot kívánok mindkettőjüknek!

A férfi kisére elszégyellte magát, hogy eljárt a szája. Most úgy érezte magát, mint egy viszkető nyelvű vénasszony, akiben nem marad meg a szó. De hamar megbocsátott magának, mert ismét eszébe jutott Emese, és izgatottan nézett az órájára. Éppen félúton jártak.

Balázs eleinte élvezte, hogy István a térdén lovagoltatja, és állandóan kérdezősködött, a férfi pedig türelmesen válaszolgatott neki. Egy másodpercre eszébe villant, mi lenne, ha Emese gyermeket szülne neki. Tudta, nagyon örülne neki, de féltette a nőt. Eddig nem esett szó közöttük egy esetleges gyermekről, és István egy kicsit tartott is tőle, hogy nem válna belőle jó apa. Túl rég volt már dolga kisgyerekekkel.

Oldalt pillantott, és látta, hogy a fiatalasszony elszenderedett. Röviddel utána Balázs is elbágyadt, és lekérezkedett az öléből. Szösze fejét anyja ölébe tette, a lábát nekifeszítette Istvánnak, és percek alatt elaludt. A férfi ismét egyedül maradt a gondolataival. Kibámult az ablakon, és meglepetve látta, hogy már a Duna fölött repül a gép. Bulgária és Románia határán jártak, tehát még körülbelül egy órányi út volt hátra Ferihegyig. Alig várta már a leszállást.

Aztán ő is elálmosodott, és lehunyta a szemét. Talán negyedórát szundíthatott, amikor valaki megérintette a vállát. Kisére kábán nézett fel, és az egyik légikísérő mosolygós arcát látta.

- Ön Kara István? - kérdezte kellemes hangon. István bólintott. - Kérem, jöjjön velem, uram.

István félszegen kászálódott ki az ülésből. Sajnálta felriasztani Balázst és édesanyját, de nem volt más választása. Kilépett a szűk folyosóra, és elindult a stewardess után, a gép orra felé. Nem tudta elképzelni, mit akarhatnak tőle. Eddigi utazásai során még sohasem zavarták meg. Az útlevele, a jegye rendben volt, az utaslistáról kitűnhetett az is, hogy nem orvos, tehát nem hívhatják esetleg olyasvalakihez, aki rosszul lett repülés közben. Mi történik itt?

A stewardess egyenesen a pilótafülke ajtajához lépett, és bekopogott. Felpattant az ajtó, az egyik tiszt kinézett rajta, aztán a nő félreállt, és betessékelte Istvánt, aki most csodálkozott el igazán. Becsukódott mögötte az ajtó, és a férfi szembetalálta magát a bonyolult műszerfallal, és három férfival. A parancsnok felállt a helyéről, és kezét nyújtott.

- Cserszegi Miklós kapitány vagyok - mutatkozott be a pilóta. - Ugye, nem tudja, Kara úr, miért hívtuk?

- Fogalmam sincs - felelte István. - Úgy érzem magam, mintha álmodnék. Megmondaná, kérem, mi történik itt?

- Egy pillanat, kérem - nyugtatta meg a parancsnok. - Foglaljon helyet az én ülésemben, és tegye fel a fejhallgatót. Budapestről keresik rádión. - Elnevette magát. - Nem a legszabályosabb dolog, amit teszünk, de tudja, mi, pilóták egy kicsit lököttek vagyunk.

A férfi beült a pilótaülésbe, és egy pillanatra felderengett benne a régi élmény, az MHSZ-ben, amikor a vitorlázógép botkormányára mögött ült. Feltette a fejhallgatót, és szinte azonnal meghallotta a hangot.

- Itt Ferihegy torony, szabad leszállás a 22/c pályán. Tartsd a magasságot, sebesség 260, irány 310. Üdv, harcostárs.

- Spitfire, te heccmester! - kacagott bele István a mikrofonba. - Gondolhattam volna, hogy a te kezéd van benne ebben a kalamajkában. Mizújs? Mondd gyorsan, mert gondolom, a légibiztonsági frekvenciát nem magánbeszélgetésekre tartogatják.

Endre is elnevette magát a vonalban.

- Majd mindjárt mondja valaki más, öregem. - Egy pillanatig csend volt a hallgatóban, aztán István úgy érezte, elzsibbad a keze-lába. Emese lágy hangját hallotta.
- István... Kedvesem... Jól utazol? - A nő hangja remegett.
- Remekül, Kicsim - felelte a férfi halkán. - Hogy jutottál a toronyba?

*_*_*

Augusztus tizennyolcadikán, szombaton délelőtt tíz órára lett kitűzve a házasságkötés a XX. Kerületi anyakönyvi hivatalban. Emese nem tudott ennél közelebbi időpontot találni István születésnapjához és a nemzeti ünnephez. Másnap vasárnap volt, és hétfőn Szent István napja. Abban egyeztek meg, hogy az esküvőre csak a két tanú és Tamás jön el. Lujza és Juhász Ákos csak másnapra ígérkeztek, ők inkább a fogadásra akartak eljönni, amit az ifjú pár hétfőn este a budai Fekete Macskában rendezett. Ez volt István kedvenc lokálja, bár nem gyakran járt ide. Általában nem volt szórakozó típus, ebben a kiskocsmában is csak néhányszor járt, de megragadta a hely hangulata, a budai ódon kis utcák varázsa. Emellett azért is választotta ezt a helyet, mert innen könnyen el lehetett jutni a Halászbástyához, és Emesével úgy tervezték, hogy a társasággal együtt kimennek oda, megnézni az ünnepi tűzijátékot, aztán visszamennek mulatni. Másnap reggel akartak elindulni Erdélybe, nászútra.

Elfogultan, egymás kezét szorongatva léptek be az anyakönyvi hivatal kapuján. István percenként tekintett leendő feleségére, aki ma kivételesen elegáns és bájos volt. Egyszerű szabású, gyöngyfehér kiskosztümöt viselt, könnyű kis világoskék selyemsállal. Kezében egy csokor fehér rózsát tartott, amelynek a közepén, mint egy tündöklő vércsepp, egyetlen szál égővörös rózsa virított. Köröskörül élénkzöld aszparágusz keretezte a csokrot, és mindenki elégedett volt a látvánnyal. A nemzeti szín, a fiatal pár zavart boldogsága, a nyárvégi hangulat különleges volt.

István és Tamás, noha nem beszéltek össze - nem is lett volna, mikor - teljesen egyformán öltöztek. Mindkettőjükön sötétszürke öltöny feszült, világoskék inggel, és István maga kötötte meg a kisfiú nyakkendőjét, ami a sajátja pontos mása volt. Rég kapta ezt a két nyakkendőt ajándékba, egy születésnapjára, és noha általában nem szeretett kiöltözni, a nyakkendőt pedig kimondottan utálta, egyiken sem adott túl. Most jól jött, és Emese repeső szívvel nézte a két legdrágább férfit, akit az élet neki adott: a vőlegényét és a fiát. Úgy festettek, mint apa és fia, és időnként cinkosan összekacsintottak.

Belépett az anyakönyvvezető, egy ötven év körüli, mosolygós nő.

- Tar Richárdné vagyok - mutatkozott be. - Üdvözlöm önöket. Kérem a házasulandó feleket, hogy fájradjanak ide hozzám.

Emese és István, még mindig egymás kezét szorongatva, odabotorkált az anyakönyvvezetőhöz, miközben Endre, Macsek és Tamás tekintete huncutul biztatta őket. Megálltak az asztal előtt, és egy pillanatra egymásba feledkezett a tekintetük. Tarné hosszú pályafutása során rengeteg pár házasságát hitelesítette, de most úgy érezte, ez a legszebb esküvő, amit valaha is levezetett. Istvánt látásból ismerte, és tudta róla, hogy régóta elvált. Emesét pedig elragadónak találta. Örömet lelte abban is, hogy elmondhassa előttük a kötelező szöveget, amit máskor kissé sablonosnak, unalmasnak érzett. Amikor a lényegre került a sor, még ő is megilletődött a pillanat szépségétől. Úgy érezte, ezek után már lesz mire emlékeznie.

- Kara István, elfogadja-e az itt megjelent Székely Emesét törvényes házastársának?
- Igen - mondta István kissé elcsukló hangon.

- És ön, Székely Emese, elfogadja-e az itt megjelent Kara Istvánt törvényes házastársának?

- Igen - rebegte Emese alig hallhatóan, és egy pillanatra úgy érezte, a lába összecuslik alatta. Erre a pillanatra várt már nagyon régóta.

Az anyakönyvvezető-nő mosolyogva nyugtázta a két igent, és barátságos, majdnem meghitt hangon mondta el a kötelező szöveg utolsó mondatát.

- A Magyar Köztársaság nevében, ezennel házastársakká nyilvánítom önöket. Kérem, itt írják alá. - Majd az ifjú párra tekintett, és sokkal kevésbé hivatalos hangon mondta: - Sok boldogságot kívánok mindkettőjüknek.

Macsek és Endre csak ekkor léptek oda, hogy tanúként aláírják az anyakönyvet. Tarné ezek után ünnepélyesen átadta Emesének az anyakönyvi kivonatot és az emlékiratot. Tamás közben kényelmetlenül feszengett, és a szeme gyanúsán csillogott. A fiú előre eltervezte, mit fog majd mondani a számára két legkedvesebb embernek, de egyszeriben elfelejtette a betanult szöveget, és zavarában elvigyorodott. Aztán odarohant Eméséhez és Istvánhoz, mindkettőjüket átölelte, és halkán suttogta:

- Anya... Apa... - alig lehetett hallani a hangját. - Szeressétek egymást nagyon...

A két felnőtt, az újdonsült házaspár átölelte a gyereket, egymásra tekintettek, és szemükből őszinte szeretet áradt. Aztán lassan, gyengéden megcsókolták egymást, a két tanú, a két jóbarát pedig összenézett. Mindketten büszkék voltak arra, hogy részesei lehettek a nagy pillanatnak, amikor két legjobb barátjuk, a chat fénypontjai, ahogyan Endre nevezte őket, összekötötte az életét.

- Gratulálunk - mondták szinte egyszerre, amikor kezet fogtak a fiatal házaspárral.

Másnap délelőtt megérkezett Lujza és Juhász Ákos. István maga ment elébük a Keleti Pályaudvarra. Még tegnap este megbeszélték Macsekkel, aki egyedül lakott Budán egy háromszobás lakásban, hogy az öregek nála szállnak meg, mert nem akarták őket túl sokat fárasztani az utazással. István ugyan azt mondta Emesének, hogy szívesen látja az anyját és annak a férjét, de az asszony lebeszélte erről.

- Ne akard közelebbről megismerni őket, Életem - mondta mosolyogva. - Anyám képes már az első este összeugrasztani minket. Nem ismered még őt. Én viszont nagyon is jól ismerem. És Macsek nagyon kedves volt, tud is bánni az ilyen öregekkel. Hadd nevelje meg egy kicsit őket - nevetett kajánul.

István is elmosolyodott, és tudta, hogy a felesége miért mondja azt, amit mond. De békés természetű volt, és Emesének számtalanszor elmondta, mennyire hálás Lujzának, hogy ilyen lányt szült. A nő boldogan fogadta az efféle bókokat, és ilyenkor pillanatokra úgy érezte, akár szeretni is tudná az anyját.

Mindketten alig várták már, hogy este legyen, és találkozhassanak a meghívottakkal. Emese biztos akart lenni a dolgában, ezért tegnap este még körütelefonálta a vendégeket, hogy megtudja, eljönnek-e. Egyedül Linda nem mondott biztosat, mert messze, Hajdúböszörményben lakott, és a kocsija szervizben volt, de végül ráállt, hogy akár törik, akár szakad, inkább vonatra ül, és ott lesz a fogadáson. István, miközben a nő a telefonokat bonyolította, azon fáradozott, hogy Emese computerét használhatóvá tegye. Szerencsére ADSL-vonala volt, ami a telefon mellett elbírt akár két gépet is. Tamás közben ott lebzelt mellette, segített, ha kellett, és értőn nevettek össze néha. A fiú roppant boldog volt, és István meghatottan nézett rá. „Hihetetlen - gondolta - egyszeriben lett egy *kész* fiam...”

Fél hétre rendelték meg a taxit. A férfi nem akart ma már volán mögé ülni. Nem szokott sokat inni, eltekintve az Izraelben töltött utolsó napoktól, de nem akarta megkockáztatni a jogosítványát. És különben is, ma van a lakodalma. Ha nem is olyan díszes, hatalmas vendégsereggel, ahogyan vidéken szokták rendezni, de mégis, ma mond végképp búcsút a legényéletnek. Mindhárman beültek az érkező Mercedesbe, és egymás kezét fogva nézegették a város elsuhanó képét, amint a budai oldal felé igyekeztek. A Lánchídon keltek át a Dunán, és Emese odabújt Istvánhoz.

- Olyan szép ez az egész... - suttogta álmodozón. - Igaz, Kedvesem?

- Igen - simogatta meg a felesége haját a férfi. - Johann Strauss nagyon is tudta, miről szerez zenét. Nézd a Dunát. Most valóban kék.

A Fekete Macska előtt már várta őket a társaság. Amikor kiszálltak a kocsiból, ovációban törtek ki, és Endre, mint amolyan botcsinálta vőfély, szavalni kezdett. Senki sem figyelt rá, ezért hamar abbahagyta, és mindnyájan betódultak a terembe, ahol kellemes hangulatfény fogadta a társaságot. Halkan szólt a Nászinduló, az ifjú pár pedig egyenesen a kijelölt helyre ment, a T-alakban összetolt asztalok végére, középre.

A vacsora ízletes volt, és később mindenki a cholesterinjére panaszkodott, de sem a halászlét, sem egyéb finomságokat nem akart senki a tányérján hagyni. A pincérek ott sürgölődtek az ünneplők körül, lesték a kívánságaikat, és István elégedett volt. Nem hiába választotta ezt a helyet.

Mielőtt felkerekedtek volna, hogy a Halászbástyához ballagjanak, megnézni a tűzijátékot, Endre ismét szólásra emelkedett. Ezúttal már mindenki rá figyelt, nem úgy, mint érkezéskor. Kissé elfogódott hangon szólalt meg, és a hirtelen beállt csendben a társaság tagjai arra gondoltak, hogy érdemes volt megismerkedniük, érdemes volt barátságot kötniük, ha nem másért, hát ezért a pillanatért.

- Nézzétek ezt a két fiataalt - mondta Endre mosolyogva. - Nem annyira a testükben, hanem inkább a lelkükben fiatalok. Mi, akik itt velük együtt ünnepelünk, most magunkba nézhetünk egy pillanat erejéig. Mit tanulhattunk meg Emesétől és Istvántól, vagy, hogy stílszerű legyek, Witchtól és Elyaqimtól? - Másodpercnyi szünetet tartott, és mindenkiel külön-külön szembenézett. - Egy nagyon fontos dolgot. Nevezetesen azt, hogy a távolság nem lehet akadály, ha két szív együtt dobban. És azt is, hogy mi, akik annyira nem vesszük komolyan a szerelmet, ezt a magasztos érzelmet, a szemünkkel láthatjuk, hogy, tréfa ide, játék oda, még most, a huszonegyedik század hajnalán is létezik, a maga megmásíthatatlan, romantikus alakjában. Példát vehetünk a barátainkról, akik szeretetükkel és kitartásukkal beragyogják chatünk néha már-már sekélyes oldalait. Igyekezhetünk utánozni őket, mert ők ketten bizonyítják, hogy létezik még emberi érzés a rohanó hétköznapiak és a háborúskodások közepette is. Gyerekek, emelem poharam erre a párra, és remélem, még gyakran jövünk össze ehhez hasonló alkalomból. Csak a szereplők legyenek mások! - nevette el magát.

Mindnyájan koccintottak, éljeneztek, tapsoltak, aztán felkerekedtek, hogy megnézzék az ünnep fénypontját a közben feketévé vált kék Duna fölött. Emese szorosan Istvánhoz bújt, élvezte az erős karok oltalmazó ölelését, és végtelenül boldognak érezte magát. A férfi pedig félszegen karolta át a feleségét, és szerelmes szavakat suttogott a hajába a petárdák dörrenései közepette.

Végezetül éjjel fél háromig táncoltak a Fekete Macskában, és István igencsak kitett magáért, mert az egész hölgykoszorút megtáncoltatta. Hatalmas sikere volt, pedig ő maga nem számított valami jó táncosnak. De hát az elfogyasztott italok, a jó zene, és maga a hangulat minden hiányt pótol.

- Boldog vagyok, Életem - súgta Emese az utolsó táncnál a férjének. - És úgy érzem, örökké boldog is maradok Melletted.

- Úgy legyen - felelte István, és lágyan homlokra csókolta hitvesét. - A boldogság Benned lakozott eddig is, csak nem találtad meg. Örülök, hogy segíthettem ebben Neked.

*_*_*

A meleg nyárutó talán sehol sem olyan szép, mint Erdélyben. Ez a kis ország, amelyet a Kárpátok koronája övez, valósággal a késő nyár, az ősz otthona. Valami megfoghatatlan varázs árad a hegyekből, lankás dombokból, erdőkből, vizekből. Történelemről mesél itt minden: omladozó várromok, ódon városok, apró falvak. A Maros és a két Küküllő, a sebes Olt, a hegyi patakok mesék ezreit hordozzák habjaikon, és ezeket a meséket elevenítette fel István Emesének, amint keresztül-kasul kószáltak. A nő élvezte az utazás minden egyes pillanatát, és talán csak azért volt egy árnyalatnyit szomorú, mert Tamás nem lehetett velük. De hát ebben egyeztek meg: induláskor magukkal vitték Szolnokra, hogy az édesapjánál töltsék a vakáció utolsó napjait, és majd visszajövet magukkal viszik Budapestre.

István sokszor járt Erdélyben, ismerte az egész csodaországot, és mindenről tudott valamilyen mesét, lett légyen az a segesvári óratorony, vagy a dévai vár, amelynek a falába a legenda szerint Kőműves Kelemen építette be szeretett feleségét elevenen, hogy a falak le ne omoljanak. A parajdi sóbányáról épp annyit tudott, mint a Nyugati Szigethegység karsztvidékéről, az Aranyos völgyének nemrég megszüntetett kisvasútjáról, vagy Algyógyfürdő termálvizéről, amit már a rómaiak is ismertek és használtak. Amikor a Bucsintetőn átkelve megálltak, hogy gyönyörködjenek az eléjük táruló alpesi táj és a naplemente szépségében, a férfi átkarolta asszonyát, és kiterjesztette a karját a vidék fölé.

- Nézd, Szerelmem - mutatott körül. - Milyen magasztos a természet, mennyi pompa rejlik benne. És mennyi békesség. Csak mi, emberek vagyunk képesek arra, hogy ezt a békességet megzavarjuk önzésünkkel, tünyságunkkal, irigységünkkel, gonoszságunkkal. Hát nem szebb ez, mint a nagyváros köröngetege? Nem kellemesebb ez a nyugalom, mint a napi stressz? Nem éltetőbb-e ez a béke, mint a sok háború, amit korlátolt emberek vívnak egymással?

- Igazad van, István - felelte halkán Emese. - És ha meggondolom, nem sokon múlt, hogy mindezt nem élvezhettem... Veled... - Szorosan a férjéhez bújott, átkarolta, a vállára hajtotta a fejét. - Ezelőtt két évvel történt... Majdnem elvesztettem az állásomat, de még a diplomámat is... Nem sok hiányzott ahhoz, hogy feladjam. És a sors iróniája, hogy éppen egy erdélyi ember miatt.

- Ezt még sohasem mesélted, Szívem - fordult feléje István. - Van kedved beszélni róla?

A nő a kocsiban folytatta, amint Gyergyószentmiklós felé ereszkedtek a szerpentinre. Elgondolkodó arccal mesélt, látszott rajta, hogy nem szívesen emlékszik vissza erre az eseményre.

- Tavalyelőtt nyáron történt - mondta halkán. - Éppen szabadságra készültem Tamással. Már évek óta nem voltunk sehol, és most le akartunk menni két hétre a Balatonhoz. Egy ismerősömnek van Aligán egy kis vityillója, ideadta. Szállodára úgysem telt volna, meg én nem is keresem a luxust. Helyettes érkezett, egy fiatal erdélyi doki, Bihari Levente. Átdadtam neki a páciéntúrát, annak rendje és módja szerint.

- A kórházban, vagy a körzeti rendelőben? - kérdezte István érdeklődéssel.

- A kórházban - felelte Emese. - A körzetben négyen voltunk orvosok, és ha valaki közülünk szabadságon vagy gyesen volt, a többi három felosztotta egymás között a betegeket. De a kórházban ez nem lehetséges, mert nem járóbetegekről van szó, és kevesen is vagyunk. Ezért küldték át hozzánk Biharit. Elég jó képességű orvosként ajánlották. Nem sokkal azelőtt, talán februárban települt át Marosvásárhelyről a feleségével, aki ápolónő.

Kis időre elhallgatott, gyönyörködött a tájban, aztán tovább mesélt, István pedig szeretettel hallgatta.

- Volt az osztályon egy kilencéves kislány, Horváth Nikolett. Magas lázzal utalták be pár nappal azelőtt, és semmivel sem lehetett lenyomni a lázát. Valamilyen vírusos fertőzésre gyanakodtam, és Rubophent írtam fel neki. Ez egy paracetamol-tartalmú készítmény, nagyon jó. Felnőtt, gyerek egyaránt szedheti, szinte semmilyen mellékhatása nincs. Biharinak a szájába rágtam, hogy Lettinek semmilyen más gyógyszert nem szabad adni, mert allergiás, különösen a szalicilátokra. Bihari nem nagyon figyelt oda, éppen telefonált. A Szigligeti Színházban évad utáni előadás volt, arra próbált mindenáron jegyet szerezni. A Fizikusokat adták, méghozzá Darvas Iván vendégszereplésével. Szórakozottan írta fel a tudnivalókat, aztán megnyugtatóan, hogy minden rendben lesz, és én hazamentem, mert másnap reggel utaztunk.

A férfi Emesére nézett. Láta rajta, hogy még most is feldúlja az emlék, és sajnálta. Szólni azonban nem szólt, hagyta, hogy az asszony magától mondja tovább a történetet. Közben egyre közelebb értek Gyergyóhoz, a magasfennsík mögöttük maradt legelőivel, és a fenyők között itt-ott házak tűnedeztek fel.

- Elég az hozzá, hogy Bihari már harmadnap nem találta a cédulát. Találomra Amidazophent adatott Lettinek, amitől a gyerek majdnem kinyúlt. Ráadásul éppen akkor lett rosszul, amikor a szülei bent voltak nála. Horváth nem éppen békés ember, meg akarta verni az orvost. Az meg, az utolsó pillanatban feleszmélve, kikereste a kislány kórlapját a számítógépen, és amikor látta, hogy tévedett, volt képe átírni a kezelést. Aztán mosta kezeit. Engem meg, amikor hazajöttünk Aligáról, le akartak tartóztatni. Horváthék feljelentettek.

- Még ilyet - álmélkodott István. - Hogy lehet valaki ilyen vastagbőrű?

- Vannak ilyenek, Kedvesem - mondta Emese. - Én már hozzászoktam. De kétségbe voltam esve, mert arra gondoltam, mi lesz most velünk. Inkább Tamással, mint velem. Nagyon kiborultam. Aztán fegyelmi lett a dologból, és nekem véletlenül eszembe jutott Szántó professzor. Telefonáltam neki, bár nem hittem, hogy még emlékszik rám, és abban sem bíztam, hogy hajlandó lesz kiállni mellettem. De eljött, és az első szava az volt: szoktam-e másodpéldányt vezetni a kórtörténetről? Képzelheted, majdnem hanyatt vágódtam, mert nekem eszembe sem jutott a legegyszerűbb dolog.

- És, szoktál? - vetette közbe a férfi.

- Persze, a saját otthoni gépemen. Mailen mindig hazaküldöm magamnak, aztán otthon rendszerezem. És ez volt a szerencsém. Igaz, be kellett vonni a kórház informatikusát, mert csak így tudtam bebizonyítani, hogy az osztályos gépen az átírás később történt, mint az eredeti okmányon. Igazam lett. Biharit azonnal kitették, és egy hét múlva el is tűnt Szolnokról. Azóta sem hallottam róla. De hidd el, azalatt a néhány nap alatt megőszültem. Azóta festem a hajam. Horváthék pedig visszavonták a feljelentést, és meghívtak Letti születésnapjára is.

Borongós hangulatban érkeztek Gyergyószentmiklóásra. Aznap éjjel Emese minden eddiginél szorosabban bújott Istvánhoz, mintha félt volna, hogy a múlt kísértete elragadhatja férjétől.

*_*_*

Szeptember harmadikán délután István konokul próbálta elérni az Interneten az izraeli rádiót. Valamilyen vonalhiba lehetett, mert sehogyan sem tudta behozni a honlapot. Már négy napja itthon voltak, a nászút emléke lassan kezdett letisztulni bennük, és a fényképek is elkészültek. Emese éppen ezeknek az osztályozásával foglalatoskodott, Tamás pedig a leckéjét csinálta a szobájában.

- A csudába - mérgelődött István. - Valami gond lehet a Neten, nem tudom elérni. És érdekelne, mi történik ott.

- Ne mérgelődj, Szívem - csitította az asszony. - Elvégre még mindig szabadságon vagyunk. Tudom, hogy izgat a hivatásod. - Otthagyta az albumot az asztalon, és a férjéhez lépett. - Próbálj meg kicsit lazítani. Mi bánt?

- Magam sem tudom, Kicsim. - A férfi átölelte Emese derekát. - Valamilyen rossz előérzetem van már napok óta. Pontosabban, amióta hazajöttünk. Ezért is vagyok ideges. Ne haragudj, kérlek.

A nő megsimogatta a haját, és beletúrt a szakállába. Egy kicsit kellemetlenül érezte magát, mert még mindig nem árulta el Istvánnak a nagy újságot, hogy gyereket vár. Úgy érezte, talán most van itt a megfelelő pillanat, és éppen meg akart szólalni, amikor csengeni kezdett a telefon. Felvette a kagylót.

- Halló - mondta semleges hangon. - Igen... Jónapot, Antal. Igen, adom.

Átadta a telefont a férfinak.

- Halló, István - hangzott a jól ismert basszus a vonalban. - Ne haragudj, hogy zavarlak. Tudom, még szabadságon vagy. De van egy gondom.

- Semmi baj, mondd csak.

- Mondd, István - kezdte vontatottan Gergely - nem tudnál mégis korábban visszatérni Izraelbe? Tibor jelentette, hogy furcsa dolgok történnek. Egyre több a merénylet, csak az elmúlt héten három is volt.

- Igen, hallottam - felelte István. - Mégis, mikor volna az a korábban?

Gergely zavartan köhögött.

- Holnapután. A repülőjegyed már az irodában van. És ne haragudj, de most a te tapasztalatra és kapcsolataidra van szükség odakint. Meg a nyelvtudásodra.

Hetedik fejezet

Kedden délben Tamás korábban érkezett haza az iskolából. Ma rövid napja volt, és elkérezkedt otthonról, mondván, hogy egy osztálytársával beszélt meg találkát. Az asszony örült ennek, mert igazolva látta a jóslatát: a gyerek tényleg hamar megbarátkozott az új környezetével. Jó természete volt, általában minden helyzetben feltalálta magát, és veleszületett humora miatt szinte mindig a társaság központja lett.

Szerencsájuk volt az iskolával is, amelybe Tamás most járt. Egyrészt közel volt, mindössze három megállónyi kellett buszozni a Mártírok útján, másrészt a fiú nagy kedvvel tanult. Az egyik kedvenc tantárgya az informatika volt, aminek éppen csak az alapjait kezdték el tanulni, de szerette az angolt és a földrajzot is. Egyelőre még nem került sor nagyobb megmérettetésre, alig kezdték el a tanulást, de Tamás elbeszéléseiből Emese arra következtetett, hogy nem lesz gond a tanulmányaival. Voltaképpen elégedett volt Szolnokon is, de most úgy érezte, mégiscsak előnyösebb a főváros.

Ő maga egyelőre még itthon volt, noha két állásajánlatot is kapott. Az egyik Szántó professzortól érkezett, aki meghívta egy beszélgetésre, és töviről hegyire kikérdezte. Szerette volna, ha egykori tanítványa mellette dolgozik a Heim Pál Gyermekkórházban. Viszont Emese, aki időközben érdeklődött a Jahn Ferenc Délpesti Kórház gyermekosztályán is, pillanatnyilag nem akarta elkötelezni magát. Úgy számította, hogy még legalább szeptember végéig otthon marad, és az Istvánnal megbeszélt terv szerint átrendezi a lakást. Hogy ne essen ki teljesen a praxisból, no meg azért is, mert imádta a hivatását, ideiglenes munkát vállalt az egyik közeli rendelőben, hetente háromszor.

A ház eléggé nagy volt hármuknak, sőt még vendéget is tudtak fogadni szükség esetén, de a berendezéssel már gondok voltak. Emese bútorzatának egy részét raktárban helyezték el, ami még nem lett volna baj, de Tamásnak szüksége volt a saját megszokott szekrényére, asztalára. A férfi szabad kezet adott feleségének az átrendezéshez.

- Nekem ehhez úgyszincs érzékem, Kedvesem - mondta mosolyogva. - Nem kimondottan ragaszkodom semmihez, amit itt látsz. Ne feledd el, annyit voltam külföldön az utóbbi években, hogy az otthonom szinte idegenebb számomra, mint ahol éppen lakom a kiküldetés alatt. Úgyhogy azt csinálod, amit jónak látsz.

Emese nem élt vissza az adott lehetőséggel, viszont arra törekedett, hogy emberének valóban meleg otthona legyen, mire újra hazatér Izraelből. A nappalit úgy hagyta, ahogy volt, a dolgozószobában sem változtatott sokat, csak István asztalát húzta odébb, az ablak egyik oldalára, a másikra pedig a sajátját állította be. Tamás segített neki újra a hálózatba kötni a computert, és mikor elsőre sikerült, a gyerek roppant büszke volt arra, hogy meg tudta csinálni.

- Nagy vagy, Kismanó - dicsérte meg az anyja. - Meglásd, még sokra viszed, ha lesz benned kitartás, és alaposan megtanulod az informatikát. Tudod, hogy ez a jövő szakmája, és százszor jobb, ha más van rád szorulva, mint ha te szaladgálsz szakember után. El fogok dicsekedni apádnak, légy nyugodt.

Tamás arcán boldog vigyor ült. Imádta Istvánt, és az különösen jól esett neki, hogy Emese így mondta: apád. Valóban apjának érezte a férfit, sokkal inkább, mint Lászlót. A nő tudta ezt, és örült neki. Emlékezett, hogy voltak kétségei is, vajon a férje és a fia mennyire fogják megszokni, elfogadni egymást. Tartott tőle, hogy ha egy fedél alá kerülnek, óhatatlanul sor kerül sűrlődásokra is közöttük, de nem így történt. Ragaszkodtak egymáshoz, mondhatni „jó haverok” voltak, és amikor Istvánnak vissza kellett térnie Izraelbe, talán Tamás jobban el volt szontyolodva, mint ő maga.

Már végzett a mára betervezett dolgával, és mivel ma a rendelőbe sem kellett elmennie, elhatározta, hogy benéz a chatre. Az esküvő óta nem nagyon találkoztak a barátokkal, és Emesének kedve támadt egy kis beszélgetésre. Nagyot dobbant a szíve, amikor, pár perccel az ő belépése után, meglátta István nevét is a monitoron.

- Kedvesem - írta neki privátban - mekkora öröm Téged látni... Jössz az ICQ-ra?

- Jövök, Életem - felelte a férfi, és hamarosan bejelentkezett. Ettől fogva két csatornán folyt a beszélgetés, és Emese boldog volt. Nem számított erre a soronkívüli találkára, hiszen esténként szoktak beszélgetni most is, mint régen.

A chaten jó volt a hangulat, sokat vicceltek, egészen addig, amíg Spitfire mindenkit lesújtó hírt nem közölt. Emese úgy érezte, megfagy benne a vér, és a chat percek alatt átalakult információs központtá.

- Gyerekek, nem akarok ünneprontó lenni, de nézi valaki véletlenül a CNN-t? Egy repülőgép zuhant a World Trade Centerre New Yorkban.

- Látom - írta István is. - Még nem tudni, mi volt az ok, de a déli torony lángokban áll.

Emese felpattant a helyéről, és bekapcsolta a dolgozószobájában lévő tévét. Földbe gyökerezett a lába attól, amit látott. Még a legmerészebb katasztrófafilm rendezője sem találhatott volna ki ennél megrázóbb dolgot. A reggeli égbolt háttérén a magas toronyépület úgy ontotta a lángokat és a füstöt, mint egy óriási fálya.

A nő visszaült a gép elé, de fél szeme a televízió maradt. Röpködtek a hírek, az operatőrök időnként Rudy Giulianit, New York polgármesterét mutatták, aki szinte az első perctől fogva a helyszínen tartózkodott.

- Gyerekek - írta István - én közben nézem az izraeli tévét is... Az ottani tudósító azt mondja, a Pentagonra is zuhant egy gép. Tudja valaki hitelesíteni?

- A CNN még nem jelentette - válaszolta Spitfire. - Hopp, most, ebben a pillanatban. Oda nézzetek, ez elképzelhetetlen!!! - Újabb gép csapódott be, ezúttal az északi toronyba. - Mi folyik itt?

Mindenki megdermedt a monitorok és a televíziós képernyők előtt. Legvadabb lázámaikban sem láttak ehhez hasonlót. Emese úgy érezte, nincs is ébren, csipkedni kezdte magát, hogy felriadjon. Folytak a könnyei, pedig még alig értette, micsoda szörnyűség történik a szeme láttára.

- Hogy mi folyik itt? - kérdezte István. - Bush elnök éppen most mondja. Hallgassátok csak, úgy beszél, mint annak idején Rooseveltt, amikor értesült a japán támadásról Pearl Harbor ellen.

Az amerikai elnök valóban hasonló szavakat használt. A gyalázat napjának nevezte ezt a napot, amikor ismeretlen terroristák ocsmány módon hátbatámadták az Egyesült Államokat, felfedve a világ vezető demokráciájának Achilles-sarkát. Közben a képernyőn megjelent a Pentagon épülete is, amely szintén lángokban állt.

- Most érkezett egy újabb hír - jelentette István. - Még nem hitelesítették, de állítólag egy negyedik gép is a levegőben van, és Washington felé tart. A Fehér Ház a célpont. De egyet nem értek, ezt talán te tudod, Spit. Hol van ilyenkor az amerikai légierő? Hol van a lég-elhárítás?

- Elfelejtet, hogy polgári gépekről van szó - felelte Endre. - Az oroszokon kívül soha senki nem lőtt le utasszállító gépet. Hanem azt hiszem, a mai nappal gyökeresen megváltozik mindnyájunk élete. Nem akarom az ördögöt a falra festeni, de háború-szag van.

Emese reszketett. Alig bírt értelmesen gépelni. Az ujjai nem akartak engedelmeskedni az akaratának, négyszer is ki kellett javítania az üzenetet, mielőtt elküldte Istvánnak az ICQ-n.

- Egyetlenem, Te biztonságban vagy ott, Tel Avivban?

Mint már annyiszor, most is késett a férje válasza, de az asszony most alig tudta kivárni. Minden ízében remegett.

- Kicsikém, azt hiszem, mostantól fogva senki és sehol nincs biztonságban. Szedd össze Magad, Emese. Látod, ezt éreztem már napokkal ezelőtt. A csontjaimban éreztem. Tudtam, hogy valami borzalmas dolog készül, csak nem tudtam megnevezni. De ne aggódj, vigyázok magamra. Itt egyelőre még csend van.

A tévé képernyőjén közben iszonyatos képsorok peregtek. A lángoló tornyokból emberek ugrottak ki, inkább választva azt, hogy szörnyet halnak, mint hogy elevenen megégjenek a pokoli lángok között. A stúdió eközben igyekezett összeszedni a meglévő információt, hogy közölni tudja a világgal, ki állhatott a merényletek hátterében. Hamarosan meg is érkezett a hír: egyelőre senki sem vállalta a felelősséget a terrortámadásokért. Annyit lehetett csupán tudni, hogy valakik Bostonban egyszerűen elraboltak néhány repülőgépet, amelyek azután, utasaikkal együtt, pokolgépekké változtak a terroristák kezében.

Emese telefonálni akart, hogy legalább hallhassa a férje hangját, mert úgy érezte, beleőrül abba, amit lát, és most az egyszer nem elégedett meg az írással. De a nemzetközi hálózat, úgy látszik, telített lehetett, mert sehogyan sem tudta elérni. Közben, mindnyájuk megrökönyödésére, előbb a déli, majd az északi torony is összeomlott, hatalmas por- és füstfelhőt lövellve Manhattan egére. „Úristen - gondolta - hogyan lehetséges ilyesmi?” Rettegni kezdett. Mi lesz, ha valóban kitör a harmadik világháború? A *casus belli*⁷ megvan... És Istvántól tudta, hogy Bush elnök, aki eddig még nem sokat mutatott fel, inkább édesapja, az idősebb Bush hírnevéből élt, meglehetősen harcias.

- Most érkezett egy újabb hír - jelentette Spitfire. - A negyedik gép lezuhant, a pennsylvaniai Shanksville mellett, nyílt területen. Közben a légierő jelentette, hogy több gép nincs a levegőben. Az egész USA fölött lezárták a légteret, és ettől az órától kezdve minden gépre löni fognak.

- Igazolom - felelte István. - Az izraeli tévé is ugyanezt mondja.

---

⁷ Háborút kiváltó ok

Késő estig vonalban maradtak mindnyájan. Voltak a chatelők között olyanok, akiknek már rég lejárt a munkaidejük, de egyszerűen képtelenek voltak otthagyni a gépeiket, inkább az irodájukban maradtak, hogy még egy morzsányi információhoz jussanak. Emellett pedig úgy érezték, amíg együtt vannak, barátok között, nem történhet velük nagyobb baj.

Giuliani volt az események központja. A hatalmas város polgármestere nem tágitott a helyszínről, a riporterek kérdéseire egyszerű, keresetlen szavakkal válaszolt, és ingerültté vált, amikor valaki hősnek nevezte.

- A hősök ott vannak, a romok között - mutatott az alaktalan, lángoló halmaz felé. - Azok az emberek, akiket maguk alá temettek a tornyok, és azok a tűzoltók is, akik az utolsó pillanatig a mentésen fáradoztak. Ők a hősök, nem én.

*_*_*

István hullafáradt volt. Napokig alig aludt valamit. A tragédia napja óta ma sikerült először beszélnie feleségével, és megriadt, amikor meghallotta Emesét. Az addig simogató, kedves hang most remegett, el-elcsuklott. Hiába igyekezett megnyugtatni, hogy semmi baja sincs, az asszony kétségbe volt esve.

- Nem tehetek róla - szabadkozott halkan - de ilyesmit még sohasem láttam. És elhagyott a híres hidegvérem. Féltetek, István.

- Nem kell féltened, csalánba nem üt a mennykő - próbálta tréfára fogni a dolgot a férfi. - És mostanra már kezd helyreállni a rend is. Hallhattad, a légi járatok is megindultak újra. Nyugalom, Kicsim.

- Ne viccelj ezzel, István - kérlelte Emese. - Ez nem tréfa.

- Tudom, Szívem - felelte a férfi. - Ne haragudj, csak egy kis akasztófahumor volt. - Nem volt honnan tudnia, hogy a felesége most mennyire vívódik magában, mennyire vádolja önmagát, mert még mindig nem árulta el a nagy titkot, hogy babát vár. Érezte ugyan, hogy az asszony megváltozott, de nem értette az igazi okot.

Tegnap Jeruzsálemben volt, és egy röpke félóra erejéig sikerült ismét beszélnie Tomi Lapiddal. A politikus kényszeredett mosollyal fogadta.

- Nem éppen ebben egyeztünk meg, ugye, Kara úr? De hát ha a külvilág nem alkalmazkodik hozzánk, nekünk kell megtennünk ezt.

Elbeszélgettek a new yorki támadások hatásáról világszerte, és itt Izraelben is. Hiteles információ még mindig nem állt rendelkezésre, de szállingóztak a feltételezések, hogy iszlám csoport követhette el a történelem legnagyobb terrortámadását, amelynek, a legóvatosabb becslések szerint is legalább háromezer áldozata volt. Abban is megegyezett a véleményük, hogy a palesztinok, amennyiben a hírek igazaknak mutatkoznak, nem fognak ölbe tett kézzel ülni. Hiszen az Öböl-háború idején, ahányszor légiriadó volt és rakéták hullottak Izraelre, a háztetőkön táncoltak örömeikben, és éltették Szaddamot.

Jasszer Arafat sietett már az első napokban elítélni a terrortámadásokat, mert jó pontokat akart szerezni az amerikaiaknál. Lapid fanyar hangon mondta, hogy most fonák helyzetbe került Izrael.

- Látja, Kara úr, Arafat most „jó fiú” lett hirtelen. Minket meg elítél a világ közvéleménye, mert úgymond elnyomás alatt tartjuk a palesztinokat. De kérdem én, ki látott még olyan államot, amely tétlenül tűri, hogy a polgárait halomra gyilkolják, még hozzá az otthonukban?

A baj csak az, hogy a mi kormányunk nem akarja megérteni a legegyszerűbb dolgot sem. Teljesen el kellene határolnunk magunkat a palesztinoktól. Államot akarnak? Legyen. Meg lehet egyezni a terület nagyságában is. De azután nincs semmi keresnivalójuk Izraelben. Sem munka miatt, sem más célból.

István egyetértett a politikussal, de ugyanakkor azt is tudta, hogy ez lehetetlen. Túl sok érdeket sértene ez az egyoldalú elhatárolódás. És a palesztinok, akik szintén tisztában voltak ezzel, jó érzékkel lovagolták meg a közvélemény rövid memóriáját. Természetesen, a világ elítélte a látványos, sok áldozatot követelő öngyilkos terrortámadásokat, de ugyanakkor szembe helyezkedett az úgymond tehetetlen palesztin nép elnyomásával. Izrael majdnem elszigetelődött, és néha még az amerikaiak sem álltak ki egyértelműen a közel-keleti szövetséges mellett.

A szeptember 11.-i apokaliptikus események óta vadabbnál vadabb hírek keringtek. István tudta, hogy nem szabad mindennek hitelt adni, de néha még a legnyilvánvalóbb kacsákat is olyan köntösbe öltöztették, hogy hihetőnek tűntek. Viszont lassan kezdett letisztulni a valódi kép is, és az amerikai hírszerzés, amely szinte az első repülőgép becsapódása óta teljes gőzzel dolgozott, elkezdte felgöngyölni a szálakat. Azok pedig Közép-Ázsiába vezettek, Afganisztánba, ahol a tálib rezsim „védőszárnya” alatt egy Szaúd-Arábiából származó milliárdos, Oszama bin Laden mozgatta a bábokat.

A tálibok annak idején a szovjet megszállás elleni harc zászlóvivői voltak, éppen ezért a világ közvéleménye megtúrta őket, pedig egyáltalán nem humánus módon viselkedtek. Módszereik hasonlóak voltak a kambodzsai Vörös Khmerekéihez, terror alatt tartották a lakosságot, és az értelmiség volt a fő szenvedő alany. Bin Laden szervezete pedig, az al-Quaeda, arról volt nevezetes, hogy semmilyen eszköztől nem riad vissza a céljai elérésében.

A Közel-Keleten eltöltött három év alatt István eleget látott-hallott ahhoz, hogy összerakhassa a mozaikot, és elemezni tudjon. Egyrészt nyilvánvaló volt az iszlám világuralmi törekvés, amelynek alávetettek minden humánus érdeket, másrészt az is nyílt titok volt, hogy a palesztin ügy, minden vetületével együtt, nagyon alkalmas táptalaj ahhoz, hogy Izrael ellen fordítsa, ha nem is az egész világot, de legalábbis azokat az országokat, amelyeknek szoros kapcsolatai voltak az arabokkal. Még az Európai Közösségen belül is megmutatkozott a széthúzás, mivel a franciák rendszeresen megtorpedóztak minden olyan akciót, amely a palesztinok ellen irányult volna. Érdek került szembe érdekekkel, eközben pedig a lényeg elsikkadt.

„Nyakig vagyunk a maccsban” - gondolta István. „Ha ez így megy tovább, a Közel-Keleten megint kitör egy háború. És akkor jaj mindenkinek, mert ez a háború nem marad meg ennek a régiónak a határain belül.”

*_*_*

Emese is kezdett kilábalni a hosszú napok óta tartó rettegésből, apátiából. István üzenetei, a gyakoribbá váló telefonhívások megtették a hatásukat. Ugyanakkor egy kedves ismeretséggel lett gazdagabb, amely szinte barátsággá alakult napok alatt. A nő rendkívüli módon örült ennek, mert arra gondolt, hogy ha akármilyen előreláthatatlan esemény történik, van kihez fordulnia.

A szomszédasszony, akivel aznap ismerkedett meg felületesen, amikor először jött Pesterzsébetre a házasságkötés ügyében, furcsa alaknak bizonyult. Emese hamar megkedvelte Katit, akiről kiderült, hogy a kíváncsi, pletykaéhes felszín alatt egy okos, életrevaló, talpraesett nő rejtőzik, aki imádja a gyerekeket, és Tamást nagyon hamar a szívébe zárta. Természetesen

István meghívta őket is az esküvői fogadásra, de az akkori eufórikus hangulatban nem sokat beszélgettek. Viszont István elutazása óta naponta találkoztak, és Kati volt az, aki biztatta Emesét, hogy rázza fel magát.

- Nézd, kislány - kacsintott rá vidáman - én is majdnem becsináltam attól, amit a tévé mutatott. De így nem lehet élni. Te okos nő vagy, tanultabb és képzettebb, mint én, tudnod kell, hogyan léphetsz túl ezen az ijedelmén. Én magyarázzam neked? István meg eléggé ravasz róka ahhoz, hogy tudjon vigyázni magára.

- Igazad van - ismerte el Emese - de nem tehetek róla, nagyon félttem őt. Tudod, hogy ilyenkor senki sincs biztonságban.

- Tudom - felelte a szomszédasszony. - Mit gondolsz, én nem félttem az én emberemet? Hiszen katonatiszt, és szinte többet van külföldön, mint itthon. Az esküvőtökre sem tudott eljönni, most is Koszovóban rostokol. Néha kiráz a hideg, ha arra gondolok, hogy egy eszement vadrác, vagy egy sötétagyú albán esetleg őt lövi le. De nem lehet állandóan rettegni. A félelemnek is, a féltésnek is megvan a maga határa.

Emese elmesélte Istvánnak ezt a kialakuló barátságot, és a férje nagyon örült neki. Katival nem volt túl szoros a kapcsolata, de Bálint Gézát kedvelte. Annak idején, amikor Magyarország belépett a NATO-ba, Géza választás előtt állt: korengedménnyel leszerel, vagy továbbsszolgál. Istvántól kért tanácsot, és meg is fogadta azt. Kati akkor egy kicsit felhúzta az orrát, neheztelt Istvánra, mert ez azzal járt, hogy Géza az eddiginél is kevesebbet volt otthon, de aztán, amikor a fizetés jobb lett, megenyhült.

Bálintéknak, akik Istvánnál is idősebbek voltak, két gyermekük volt. Az ifjabbik Géza szintén hivatásos katonatiszt volt, a taszári légitámaszponton szolgált mint összekötő tiszt. Veronika a Budapesti Műszaki Egyetemen tanult, másodéves volt, és mérnöknek készült. Emese megkedvelte a lányt, aki fiatal mása volt Katinak, és ugyanolyan humoros is volt. Nem lakott otthon, hanem a Belvárosban bérelt egy lakást két évfolyamtársával együtt, hogy közelebb legyen az egyetemhez, és ne kelljen naponta ingáznia.

Emese éppen a fia ünneplőjét készítette elő az október hatodikai ünnepségekre. Tamás az iskola énekkarával készült szereplésre, és izgatott volt. Anyjának még nem árulta el, hogy udvarolni kezdett egy kis osztálytársnőjének, akivel megbeszélte, hogy az ünnepség és a fellépés után kimennek a Városligetbe, egy kis sétára. Andrea - ez volt a kislány neve - áhítattal nézett a fiúra, és úgy érezte, nagyon szereti. Egyiküknek sem volt honnan tudnia, hogy ez az érzés, amit csak és kizárólag a sajátjuknak tekintettek, régóta nem titok a felnőttek előtt, akik szintén keresztülmentek ezen a kínon. A két gyermek a magáénak érezte a világot, és senkivel sem cseréltek volna.

Lassan este lett, és az asszony befejezte az aznapi teendőit. Elrakta a vasalódeszkát, a szekrénybe pakolta a friss ruhát, és bement a dolgozószobába. A két gép állandóan be volt kapcsolva. István, elutazása előtt, kiiktatta feleségét, hogy időnként ellenőrizze a befutó e-maileket, és szükség szerint osztályozza, mentse ki őket, vagy törölje. Emese már értette a férje észjárását, és szinte ösztönösen tudta, melyek a fontos hírek, és miket lehet kidobni. A saját gépét használta tartalékként, amióta Tamás sikeresen mini-hálózatba kötötte a két számítógépet. Az asszony szívesen segített a férjének a munka táv-résztében, mert úgy érezte, ezzel is közelebb maradhat hozzá. Nem csak szerelmesének és leendő gyermeke apjának tekintette Istvánt, hanem szövetségésének is egy életre.

A terhesség szinte egyáltalán nem zavarta meg az életvitelét. Azon ritka szerencsés nők közé tartozott, akiknél majdnem semmilyen látható tünete nem volt a másállapotnak. Nem volt rosszul, a kezdeti aluszékonysága is elmúlt, és néha úgy érezte, akár hetvenkét órát is képes

volna fennmaradni egyhuzamban. Szinte kényszerítenie kellett magát a pihenésre, mert tudta, hogy a magzatnak szüksége van erre. Nem volt kíváncs, nem volt nyugós, mint a terhes nők többsége. Kati eleget mesélt neki a saját két szüléséről, és Emese sem felejtette el a tizennégy évvel ezelőtti eseményeket. Akkor is nyugodtan tűrte a nehézségeket, sőt boldognak érezte magát. A terhességet természetes állapotnak tekintette, és eszerint nem is kényeztette magát. László pedig... Nos, a volt férje nem tartozott a feleségüket kényeztető, vagy az apaságot izgatottan váró férfiak közé. Akkoriban már nagyon ivott, és Emese inkább örült, mintsem bánkódott, amikor a férje bejelentette, hogy a nappaliban alszik, a pamlagon, mert nem akarja megzavarni a nő pihenését.

Emese nagyon is jól tudta, mi az igazi ok. László irtózott az ő nagy hasától, és inkább nem akarta látni, semmint megérintse. Most, ahogy visszaemlékezett erre az időre, az asszony egyre inkább érezte, hogy a szakadás ekkor kezdődött közöttük. Most már nem bánta. Tudatában csak egy személy élt: István. Sajnálta, hogy férje nem tud a terhességéről, és haragudott magára, hogy mindaddig nem árulta el a titkot. Elképzelte, mennyire élvezné István simogatását. Hiányzott neki a férfi, kegyetlenül hiányzott.

A munkáját sem hanyagolta el. Minden hétfőn, kedden és csütörtökön öt-öt órát rendelt a Lázár utcai rendelőben. Szántó professzornak még nem adott semmilyen választ, a Jahn Ferenc kórház személyzeti osztálya pedig még nem felelt a jelentkezésére. Egyelőre kielégítőnek találta ezt a felállást, és úgy tervezte, hogy majd a gyermek megszületése után kezd komolyan munkát keresni. A körzetben sok volt a gyerek, fővárosi viszonylatban Pesterzsébet élen járt a születések arányszámában. Szívesen, zokszó nélkül ment családlátogatásokra, és a kis páciensek szülei hamar megszerették a mindig vidám, mosolygós, szép arcú doktornőt. A gyerekek pedig egyenesen rajongtak Emese néniért.

Az egyetlen dolog, ami kibillentette egyensúlyából, az a híráradat volt, amely Izraelből érkezett. Egy ideje szinte mindennaposakká váltak a merényletek. Némelyiket sikerült meg-
hiúsítani, és elkapni a tettesjelölteket, de a legtöbb esetben a hatóságok tehetetlenek voltak a magukat remekül álcázó, váratlanul feltűnő terroristákkal szemben. István szavai szerint, szegénységi bizonyítvány volt ez egy olyan biztonsági szolgálat részéről, amely a hatvanas években el tudta rabolni és törvény elé hozni Adolf Eichmannt, amely sikeresen meg tudta támadni az ugandai Entebbében az Air France gépét elrabló terroristákat, mindössze egyetlen halott árán kiszabadítva a túszoikat, vagy amely, hosszú, kitartó és türelmes kutatással, fel tudta fedezni és meg tudta büntetni az 1972 szeptemberi müncheni mészárlás minden tettesét. Most, majdnem harminc évvel az olimpiai események után, Izrael tehetetlenül állt a terrorhullámmal szemben. Az egy éve tartó Intifáda egyre több áldozatot szedett, és a közvéleménynek kezdett nagyon eleget lenni ebből.

*_*_*

Tegnap, a jeruzsálemi Hyatt szállodában, merénylet áldozata lett Rechav'am Ze'evi izraeli idegenforgalmi miniszter. Ismeretlen tettesek behatoltak a szállodába, meglesték a szélsőséges nézeteiről ismert politikust, és amikor kilépett szobájából, közvetlen közélről leadott több lövéssel végeztek vele. A „Moledet”⁸-párt vezetője röviddel a kórházbaszállítás után meghalt. Ariel Sharon miniszterelnök „minden határvonal áthágásának” nevezte ezt a politikai gyilkosságot, és nem hagyott semmi kétséget arra nézve, hogy személy szerint Jasszer Arafatot, a Palesztin Hatóság elnökét tekinti felelősnek a történetekért. Ultimátumot intézett a palesztin

---

⁸ Moledet = Haza (héber)

vezetőhöz, amelyben követeli a tettesek azonnali felkutatását, letartóztatását és a kiadatásukat Izraelnek. A palesztin vezetőség elutasította a követelést, és izraeli rágalomnak nevezte a gyanúsítást. Dzsibril Radzsub, a palesztin hatóság egyik vezető embere szerint Izrael maga vitte véghez a gyilkosságot, ezzel provokálva a palesztinokat. Tény, hogy a két szembenálló fél közötti feszültség elérte az eddigi legmagasabb fokot, és várható, hogy további merényletek követik az eseményt.

Kara István, MTI, Tel Aviv

István természetesen tudta, milyen vitatott személyiség volt Ze'evi. A nyugalmazott tábornok azt a szélsőjobboldalt képviselte, amely transzfert, az izraeli arabok kitelepítését követelte. Ezek a szélsőséges nézetek, amelyek István szerint a náci propagandát és a balkáni háború etnikai tisztogatásait idézték, még az izraeli kormány egyes köreiben belül is visszatetszést keltettek. A Knesszetben nem voltak ritkák a hangos viták, és a férfi tudta, hogy a nehezen összetákoltnak nemzeti egységkormány ezzel az eseménnyel válaszúthoz érkezett.

Politikai körökben egyesek határozottan követelték, hogy Izrael támadja meg és foglalja el a Palesztin Autonómia területeit, és Arafatot űzze ki onnan. Többek meggyőződése volt, hogy a palesztin vezető tudott a merényletről, és személyesen ő a felelős nemcsak a miniszter meggyilkolásáért, hanem a többi merényletért is. A *Fatah*⁹ egyik ágát képező *Tanzim* fegyveresei egyre több akciót hajtottak végre, és tudott dolog volt, hogy ez a szervezet közvetlenül Arafathoz tartozik. Átvették a *Hammasz* és az *Iszlám Dzsihád*¹⁰ módszereit, és rettegésben tartották a lakosságot. Ugyanakkor terrorizálták azokat a palesztinokat is, akikről tudták, vagy legalábbis feltételezték, hogy kollaborálnak az izraeliekkel. Ezzel megfélemlítették a palesztin lakosságot is, és szinte teljesen megbénították az izraeli hírszerzést, amely mostanában nem tudott idejében információt szerezni a készülő merényletekről.

Amikor István leadta a hírt és a hozzá fűzött saját értékelését, Gergely Antal szinte diadalmasan telefonált neki.

- Látod, öcskös, ezért kellesz te oda. Minden tisztelem Tiboré, de neki nincsenek meg a kapcsolatai. A tapasztalata sem. Te viszont már szinte izraelinek számíatsz. Folytasd, István, mert erre van szükség.

A főnök dicsérete ezúttal nem esett jól Istvánnak. Csak ő tudta, mennyire veszélyessé kezd válni a helyzet. Önmagát nem féltette, de Emesét annál jobban. Ha vele valami történik, az asszony ott marad minden támasz nélkül, teljesen egyedül. Igaz, eddig is így élt, de azzal tisztában volt, hogy most már nem bírná ki a magányt.

Sejtette, hogy hamarosan nagyon komollyá válik a munkája. Időközben az amerikaiak bizonyítékokat szereztek bin Laden ellen, és kijelentették, hogy addig fognak harcolni, ameddig a terroristákat ki nem füstölik Afganisztánból. Viszont, ami nem történt meg az Irak elleni 1991-es háború során, az most fenyegetésként hatott. Szaúd-Arábia és az Öböl-menti emírátságok vonakodtak az Egyesült Államok és szövetségesei számára lehetővé tenni a területükön található támaszpontok használatát. Merőben más volt a helyzet, mint amikor Kuwaitot kellett felszabadítani az iraki invázió után. Az egész terrorellenes offenzíva olyan színben tűnt föl, mintha a nyugati világ egyenesen az iszlámnak, mint vallásnak, üzent volna hadat. A zömében amerikai-brit haderő így arra kényszerült, hogy a Perzsa Öbölben tartózkodó repülőgép-

---

⁹ Palesztin szervezet

¹⁰ Palesztin terrorszervezetek

anyahajókról és a törökországi támaszpontokról támadjon. Ankara, mint NATO-tagország, nem tagadhatta meg az együttműködést.

Még az Afganisztánnal határos Pakisztán is tartott egy esetleges belső zendüléstől, bár Pervez Musharraf elnök kijelentette, nem fogja megengedni, hogy országa menedékkül szolgáljon a menekülő táliboknak és az al-Quaeda harcosainak. A tét nagy volt. Bush elnök ötmillió dolláros vérdíjat tűzött ki bin Laden fejére, akár élve, akár holtan kerül kézre. A szeptemberi merényletek értelmi szerzője az egész szabad világ ellenségévé vált, de ugyanakkor egyes arab körök, köztük a palesztinok, szinte példaképet láttak benne.

- Nem tudom, hogyan tovább - mondta egy este István Tibornak. Megosztották egymás között a munkát, és rendszeresen megvitatták a teendőket. - Véleményem szerint a szálak nagyon kuszák. Ha alaposan utána akarok nézni, vagy Kairóban, vagy Ammanban kell elkezdenem a kutatást. A palesztin terroristáknak Egyiptomban is, Jordániában is vannak kapcsolataik.

- Meg Libanonban - felelte Tibor. - Ne feledd el, mit nyilatkozott Naszralla, a *Hizballa*¹¹ vezetője. Ha kell, tűzbe borítják az északi határt, hogy ezzel segítsék a palesztin szabadságharcot.

- Igazad van - hagyta rá István - de Libanonba nem mehetek. Túl nagy a kockázat. Marad Kairó vagy Amman. Én az utóbbira szavaznék, van ott egy ismerősöm, akivel még Brüsszelben ismerkedtem meg. Nem tudom, mennyire lesz hajlandó segíteni az információszerzésben, de azt hiszem, nem lesz gond.

Egyelőre azonban nem utazhatott. Az országon belül is elég esemény akadt, amit fel kellett dolgozni. Tiborral együtt úgy döntöttek, hogy valamikor október végén, vagy november elején megy át Jordániába. Annyit tett csak meg, hogy telefonált ammani ismerősének, és felvázolta előtte a tervét.

- Bármikor jön, szívesen látom, *mein Freund*¹² - mondta az ismerős. - A házam az Ön otthona is. Örülni fogok, ha vendégül láthatom, úgysí rég volt alkalmunk társalogni.

A beszélgetés németül folyt. Musza Abd el-Sharif Heidelbergben tanult, anyanyelvi szinten beszélt a németet, de majdnem ugyanolyan jól tudott angolul és franciául is. István azok között az ismerősök között tartotta számon, akikkel mindig szívesen találkozott. Sharif nyílt gondolkodású férfi volt, néhány évvel idősebb Karánál. Muszlim létére azt hangoztatta, hogy mindenkinek egyenlő jogokat és esélyeket kell biztosítani, és nem értett egyet egyes arab országok tudatos elszigetelődésével a nyugati világtól. Univerzális nézetei miatt nem egyszer került összetűzésbe országa egyes köreivel. Volt olyan eset is, hogy megfenyegették, de ezzel nem sokat törődött. Jó kapcsolatai voltak a hasemita uralkodóházzal, a néhai Husszein király sokra értékelte a tudását és az európai összeköttetéseit.

István örült, hogy ezt a tervét sikerült elindítania. Most úgy érezte, nyugodtan foglalkozhat a mindennapi dolgokkal, és újra remegve várta az estét, hogy Emesével lehessen. Tibor ilyenkor tapintatosan békén hagyta.

*_*_*

Emese ma fáradtabbnak érezte magát, mint az elmúlt napok bármelyikén. A meleg is hozzájárult, mert tegnap óta megváltozott az időjárás. Ilyenkor meg tudta érteni István elbeszéléseit,

¹¹ Iráni támogatást élvező, dél-libanoni szélsőséges szervezet

¹² Barátom

amik a *hamszín*¹³-okról szóltak. Egyszerűen nem volt levegő a lakásban, sem a nyitott ablakok, sem a huzat, de még a ventilátorok sem segítettek. Amúgy is nehezen bírta a meleget, és most úgy érezte, elolvad.

Alig várta, hogy este legyen, de nem volt türelme, és elhatározta, hogy elmegy zuhanyozni. Becsukta az ablakokat, bezárta az ajtót, és Tamásnak hagyott egy cédulát a konyhaasztalon, aztán bement a fürdőszobába, és ledobta a ruháit. Végignézett a testén, de a terhesség még alig volt észlelhető rajta. Egy pillanatra elmosolyodott, mert eszébe jutott, hogy ha István most látná, nem tudná felfedezni rajta a változást. „Olyan vakok tudtok lenni ti, férfiak” - nevetett magában. Pedig a nőkön meglátszik a terhesség, még akkor is, ha a hasuk nem nagy. Emese tudta ezt.

Megeresztette a vizet, langyosra állította, és beállt a csapkodó sugár alá. Szíve szerint inkább hideg vízzel tussolt volna le, de féltette a kis életet, amely benne sarjadt. Élvezettel tűrte, amint az apró cseppek a bőrét paskolják, és ma először nem érezte a gyilkos meleget. Bár sosem volt szokása, dúdolni kezdett. Egy régi Koncz Zsuzsa-slágert idézett fel magában, bár sem a címére, sem a teljes szövegére nem emlékezett.

*„Nézd, milyen az ég,
hívogató,
ibolyakék,
ilyen az ég...”*

Ismét elnevette magát. Részint, mert a saját hangját borzalmasnak tartotta, részint, mert rájött, hogy a kék a kedvenc színe, és mulatságosnak tartotta, hogy éppen ez a dal jutott eszébe. Mindig hitt az ösztönökben, és a jelképekben is. Most azt kívánta, bárcsak minél hamarabb hazatérhetne a párja onnan, abból a különös országból.

Hirtelen megcsúszott a kádban, és egy pillanatra elvesztette az egyensúlyát. Megkapaszkodott a falra szerelt korlátban, és megrázta a fejét. Még szédült egy kicsit, és érezte a testében a mozdulat éles utóhatását. „Eh, semmi baj, vigyáznom kell” - biztatta önmagát, és ki akart szállni a kádból. Ekkor furcsa mocorgást érzett a hasa táján. Megdermedt, és végignézett a testén. Semmit sem látott, de a mocorgás nem akart megszűnni. Különös, bizsergető érzés volt, mint egy masszírozógép gyenge rezgése. Emese szinte kéjt érzett emiatt, aztán a bizsergés egy pillanatra megszűnt, hogy rögtön utána újra kezdődjön.

„Istenem” - gondolta Emese, és elkezdtek potyogni a könnyei. - „A kicsi... Megmozdult...” Ugyanebben a pillanatban megszólalt a csengő is. Fürgén kiszállt a kádból, magára kapta a köntösét, és kiment ajtót nyitni. Tamásnak kulcsa volt, így nem is csodálkozott, amikor Katit látta meg az ajtóban.

- A kaput nem zártad be, te bolond lány - nevetett a szomszédasszony. - Hanem olyan pápistás színed van, hogy még megijedek tőled. Mi a baj, Emese?

- Nem fogod elhinni - csuklott el az asszony hangja. - Megmozdult a gyermekem... Kati... Érted? Megmozdult! - Zokogva borult a másik nő vállára. - És István nincs itthon... Még meg sem mondtam neki, hogy apa lesz...

Kati szorosan átfogta, és megrázta.

- Most aztán azonnal abba hagyod az egerek itatását. Hallod? - Eltartotta magától, és a szemébe nézett. - Nekem ne vedd el a fejed pont most. Istvánnak pedig majd megmondod, amikor hazajön. Ne ezen emészd magad, Emese. Amúgy jól vagy?

---

¹³ ötven (arab) - Az év folyamán ötven nap van, amikor a Közel-Keleten forró sivatagi szél fúj.

Emese szipogva bólított. Lassan összeszedte magát. Megtörölte a szemét, és kissé nyugodtabb hangon mondta:

- Igen, jól vagyok. - Elszégyellte magát az iménti gyengeség miatt. - Kati... Én nem szoktam ilyen anyámasszony katonája lenni. Ne haragudj... Most sem tudom, miért engedtem el magam ennyire. Hiányzik István... Nagyon... És aggódom miatta. Néha azt álmodom, hogy valami baja esett, ilyenkor sikoltozva riadok fel. - Elhallgatott, aztán ismét a szomszédasszonyra nézett, és röstelkedve folytatta. - Sosem voltam ilyen... Nem tudom, mi van velem.

Kati átölelte, és a pamlaghoz vezette. Kényszerítette, hogy leüljön. Egy pillanatig komolyan nézett rá, aztán elmosolyodott.

- Hogy mi van veled? Én megmondom. Szerelmes vagy. Hiányzik a párod. Azt hiszed, nekem nem hiányzik Géza? Pedig már harminc éve vagyunk házasok. És mégis hiányzik. Kezébe fogta Emese kezét, és szeretettel nézte. - Ne emészd magad, mert azzal senkinek sem használsz. Ha István hazajön, majd megleped. Ne félj, nem fog rosszra gondolni. Imád téged.

Ebben a pillanatban nyílt az ajtó, és Tamás viharzott be rajta.

- Szia Anya, éhes vagyok! - rikkantotta már a küszöbről, aztán észrevette Katit, és kissé megszeppenve köszönt neki. - Csókolom. - Majd az anyjára nézett, aki még mindig eléggé zilált volt. Odaszaladt hozzá, és átölelte, megpuszilta. - Veled mi van, Anya? Beteg vagy? Úgy nézel ki, mint egy félig érett szilva.

- Na most szólj hozzá, milyen szemtelen! - kacagta el magát Emese, és összeborzolta a fia üstökét. - Ne félj, semmi bajom. Egy kicsit megszédültem a fürdőben. Amúgy minden rendben. - Felkászálódott a pamlagról. Kati is felállt, és a két asszony cinkosan kacsintott össze. - Gyere, adjak neked valami kaját, mielőtt engem eszel meg. Kati, nem iszunk egy kávét?

- Felőlem jöhet - mosolygott a nő. - Bár ilyenkor már nemigen szoktam kávézni.

Mindhárman kiballagtak a konyhába. Emese két szelet rántott húst és egy kazal krumplipürét szedett egy tányérra, és betette a mikrohullámú sütőbe, aztán a kávéfőzőt töltötte meg, és a gázra tette. Tamás eltűnt kezét mosni, Kati pedig leült, és a köténye zsebéből egy cigarettát halászott ki. Rágyújtott, és megint Emesére nézett.

- A gyerek tudja már, hogy kistesója lesz? - kérdezte halkan.

Emese megrázta a fejét.

- Még neki sem mondtam meg. De hamarosan muszáj lesz, mert észre fogja venni. - Zavartan vigyorgott. - Nem tudom, hogyan mondjam meg Tamásnak. Mit tanácsolsz?

- Ha rám hallgatsz, úgy csinálod, ahogy akarod - felelte Kati. - Szerintem legalább neki meg kell mondanod. Igazad van, minél hamarabb, annál jobb. Nem félsz attól, hogy elkotyogja az apjának?

Emese megvonta a vállát.

- Nem hiszem. Ha megkérem, hogy hallgasson, akkor csukát fog játszani. Pedig talán jobb is volna, ha megmondaná Istvánnak.

A szomszédasszony megrázta a fejét. Elnyomta a cigarettacsikket, és felállt.

- Nem, Emese. Ezt neked kell elmondanod a férjednek. Ha a gyerektől tudja meg, azt fogja hinni, szégyelled, hogy teherbe estél. És különösen most, hogy odakint olyan zűrös a helyzet. Nem jó, ha emiatt aggodalmaskodni kezd. Hadd végezze nyugodtan a munkáját. - Zsebrevágta a gyújtóját. - Géza leharapná a fejem, ha én tennék ilyet.

Ismeretlen tettesek két újabb merényletet követtek el Izraelben. Hétfőn, a kora délutáni órákban, Jeruzsálem központjában robbant bomba egy pizzeriában. Értesülések szerint tizenkét ember vesztette életét a merényletben, amelyért a Hammasz katonai szárnya, az Ez a-din el Khasszam vállalta a felelősséget.

Ugyancsak hétfőn, a koraesti órákban Tel Aviv egyik külvárosában robbant gépkocsiba rejtett pokolgép egy mulató előtt, amelyben éppen egy esküvőt ünnepeltek. Itt nem volt halálos áldozat, de sokan megsérültek. Ezért a merényletért az Iszlám Dzsihád vállalta a felelősséget.

Izraeli vezető körök mérlegelik annak a lehetőségét, hogy behatoljanak a palesztin Autonómia területére, és megkíséreljék felszámolni a terrrorszervezetek által üzemben tartott műhelyeket és laboratóriumokat, amelyekben harci eszközöket és robbanóanyagokat állítanak elő. Jasszer Abbed Rabo, a Palesztin Hatóság propagandaügyekkel megbízott minisztere kijelentette, hogy ha az izraeli hadsereg be mer hatolni az autonómia területére, ezzel nem hogy megszünteti a további merényleteket, hanem éppen előidézi azokat. Ariel Sharon miniszterelnök azzal fenyegetőzik, hogy nem fogja tovább tűrni a merényleteket.

Ugyanakkor George W. Bush, amerikai elnök felszólította a két felet, hogy igyekezzenek békés megoldást találni a már több, mint egy éve tartó harcra, és ezzel segítsék elő a szövetségesek afganisztáni tisztogató hadműveleteit, amelyek Oszama bin Laden al-Qaeda nevű szervezete ellen irányulnak.

Kara István, MTI, Tel Aviv

István kimerült volt. Egy héten keresztül szinte minden áldott nap megtette az utat Jeruzsálembe és vissza. A kormány sajtófőnöke megígérte neki, hogy összehoz egy találkozót a miniszterelnökkel, de eddig semmi sem lett a dologból, és a férfi kezdte megunni azt, hogy bábnak nézzék. Értelme ismét fellázadt a keleti mentalitás ellen, bár megértette, hogy Sharonnak most a legkisebb gondja is nagyobb annál, mint hogy egy újságíróval társalogjon.

Tibor, amennyire lehetett, segített Istvánnak, de egyelőre még nem rázódott bele a dolgokba. Legalább annyit megtett, hogy a híryanagok osztályozását és letisztázását átvállalta. Esténként most is megbeszélték az aznapi eseményeket, együtt állították össze a híryanagot, és megtervezték a következő nap teendőit.

- Azt hiszem, hamarosan ideje lesz utaznom - mondta tűnődve István. - Piskálja a csőrömet, hogy a palesztinok honnan szerzik be a harci eszközöket. Mert a nyakamat teszem rá, hogy Egyiptomból és Jordániából csempészik.

- Eldöntötted már, hogy hova mész? - kérdezte Tibor.

- Igen, mondtam már - felelte István. - Sharif megígérte, hogy segíteni fog. Nélküle nem sokra mennék Ammanban. Tudod, mennyire gyanakvók az arabok. Pláne, ha Izraelből érkezik valaki közülük.

Ezen az estén csak rövid ideig voltak együtt Emesével. Az asszony fáradt és szórakozott volt, és István megéreztte, hogy pihenésre van szüksége. Egy másodpercre eszébe villant, hátha valami baja van a feleségének, de mivel az sosem panaszkodott, nem feszegette a dolgot.

- Igyekezz minél többet pihenni, Kicsim - biztatta. - Hamarosan munkába állsz, addig legalább töltődj fel.

- Feltöltődni? - kérdezte Emese. - Hiszen tudod, hogy ahhoz Rád volna szükségem. Egyedül nem megy... - István elnevette magát ezen a mondaton. - Majd akkor fogok feltöltődni, ha hazaérkezel.

A férfi éppen ki akarta kapcsolni a gépet, amikor újabb e-mail érkezett. Kíváncsian nyitotta ki, és utána kétszer is elolvasta. Nem akart hinni a szemének. Sharif üzent, hogy amilyen gyorsan csak lehet, jöjjön Ammanba, mert valami érdekeset fedezett fel. Pár szóban válaszolt, és elhatározta, hogy a következő kedden elindul Jordániába.

Tibor, aki remek megfigyelő volt, észrevette, hogy a társa gondban van.

- Valami történt? - érdeklődött. - Úgy megmeredtél ott, mint egy múmia.

- Semmi különös - válaszolta István. - Sharif üzent, hogy rábukkant valamire. Kedden utazom Jordániába. Kíváncsi vagyok, mire lelek ott. - Megmutatta Tibornak a mailt.

- Hmm - ingatta a fejét a férfi. - Nekem ez egy kicsit furcsa. Miért nem inkább telefonon hívott? Várj csak, utána nézek.

Tibor jobban értett a géphez, mint István. Le tudta ellenőrizni a mail forrását, keltezési helyét. Az egyértelműen Sharif gépéről származott.

- Eddig oké, de nekem még mindig sántít a dolog. A telefon egyszerűbb, gyorsabb. De hát... - széttárta a karját - te tudod. Mindenesetre jól nézz körül. Azt hiszem én is, hogy ott van valahol a fegyvercsempészet forrása. Lehet, hogy Iránból, Szírián keresztül jutnak el a fegyverek a palesztinokhoz. Ne feledd el, hogy a libanoni Hizballát is így látják el, és azt se, hogy Gázában a legtöbb alagutat feltárták és betömték. Szimatolj jól körül, azt hiszem, Anti bátyó ki fog bújni a bőréből, ha szenzációt tesz le az asztalára.

- Tudod, hogy nem érdekel a szenzáció - morogta István. - Nem azért kutatok. És, ami a telefont illeti, azt le is hallgathatják. Mindegy - nyújtózkodott egyet - kedden átmegyek, és okosabb leszek. Gyere, tegyük el magunkat holnapra.

Nagyon nehezen aludt el ezen az éjszakán. Tágra nyílt szemmel feküdt a sötét szobában, hallgatta az utcáról felszűrődő zajokat, és Tibor csendes matatását a másik szobában. Magában azt latolgatta, mire fog menni Jordániában. Aztán, jóval éjfél után, lelki szemei előtt megjelent egy képsor. Nem régen történt, most mégis úgy érezte, évek teltek el azóta az augusztusvégi nap óta.

Emesével kettesben mászták meg a Nagycsomátot, hogy Tusnádfürdőről feljussanak a Szent Anna tóhoz. A nőt lenyűgözte a hegyi táj, a meredek kaptató, amelyet eddig csak a Tátrában látott, és a rengeteg fenyő. Aznap hűvös volt a levegő, beborult, és minden pillanatban elkezdhetett esni az eső.

A tó túloldalán erdészház állt az erdő szélén, és a házaspár egyenesen oda tartott. István tudta, hogy ilyen helyeken, ahol még mindig szabadon élnek a barnamedvék, bármikor befogadják őket pihenni. Nem félt az állatoktól, gyermekkori vonzalma megmaradt. Emese viszont kifutott a meredek hegyoldalra, és a ritkás magaslati levegő is elbágyasztotta. Bekopogtak hát, és azonnal megnyílt előttük a takaros faház ajtaja.

- Tessenek befáradni - mondta székelyes hangsúllyal a fejkendős asszony, aki ajtót nyitott nekik. Beléptek a házba, és Emesének szinte földbe gyökerezett a lába. Két kezével görcsösen kapaszkodott István karjába, és a férfi megijedt.

A háziak kedvesen fogadták őket, megvendégelték frissen sült kürtöskaláccsal és friss borvízzel. Kis ideig beszélgettek, majd, miután kipihenték magukat, elindultak visszafelé, Tuszádra. Csak most, a visszaúton mesélte el Emese, mitől dermedt meg annyira.

- Láttad az öreg erdészt? A megszólalásig hasonlít Apura. - Halkan folytatta. - Még most is sajnálom, hogy Apu nem jött el az esküvőnkre. De nem erőltethettem. Semmiképpen nem akart Anyuval találkozni.

- Meg is értem, Kicsim - felelte István. - Nem akarok rosszmájú lenni, de az ő helyében én sem akarnék találkozni vele. Mit szólnál, ha hazafelé menet meglátogatnánk?

A nő hálásan mosolygott vissza rá.

- Éppen mondani akartam, de megint kitaláltad a gondolatomat. Varázsló vagy, Kedvesem... - mondta lágy hangján.

Félálomban még úgy tűnt neki, érzi felesége csókját, ölelését.

*_*_*

István nem akart izraeli rendszámú kocsival Jordániába utazni. Nem érezte teljesen biztonságosnak. Ehelyett abban egyezett meg Tiborral, hogy nála hagyja a Mazdát arra az előreláthatólag egy hétre, ameddig távol lesz, és inkább a nemzetközi buszjáratral utazik, amely Jeruzsálem érintésével, de Jerikót megkerülve, az Allenby-hídon át érkezik Ammanba.

Este még beszélt Shariffal, aki újra biztosította, hogy szívesen látja, és mindenben a rendelkezésére áll. Utána majdnem két óra hosszat beszélgetett Emesével az ICQ-n, és a beszélgetés végén kissé nehéz szívvel váltak el. A felesége aggodalmaskodott. Féltette a férfit, rémeket látott, és nem tudta megmagyarázni, mitől retteg.

- Életem, nagyon vigyázz Magadra - írta reszkető kezekkel. - Rossz előérzetem van.

- Ejnye, már megint? - tréfálkozott István. - Azt hittem, már felhagytál a boszorkánysággal, amióta a feleségem vagy. Ne izgulj, nem lesz semmi bajom.

- Igenis, izgulok! - felelte Emese. - Te is izgulnál az én helyemben. Nem tehetek róla, de nem tudok elszakadni ettől a gondolattól. A világ egyik legveszélyesebb helyén vagy...

A férfi szórakozottan nézte az elsuhanó tájat. Már rég túl voltak Jeruzsálemen, és az út két oldalán a Júdeai sivatag kopár hegyei kergették egymást. A busz falta a kilométereket, előtte és utána katonai terepjárók haladtak. Újabban, amióta a merényletek annyira megsaporodtak, a főváros környékén, és attól keletre csak a hadsereg kíséretével volt tanácsos közlekedni. Nem csodálkozott ezen, hiszen nap mint nap érkeztek a jelentések a területeken történt támadásokról. Hol lőttek az elhaladó járművekre, hol pokolgépet robbantottak az út szélén, amikor egy-egy konvoj haladt el azon a helyen.

„Nehéz lesz itt rendet teremteni” - gondolta keserűen. „Annyira belegyökeresedett mindkét népbe a gyűlölet, hogy generációk kellenek a kiirtásához. És itt nincs idő kivárni, ameddig a mostani generáció kihal, és felnő a következő, hiszen azt is megfertőzte már a gyűlölet. Mindkét oldalon.”

A vám- és útlelvizsgálat is aprólékosabb volt most, mint máskor. Mind az izraeli, mind a jordán határőrség gyanakodott mindenkire. Istvánnak nem okozott gondot az egész hercehurca. A magyar útlevél és az újságírói igazolvány jó ajánlólevél volt. Fellélegzett, amikor visszaszállhatott a buszba, és az végre átkelt a hídon. Fanyar mosollyal nézte a mélyben

kígyózó aprócska folyót, a világ egyik legszentebb vizét, amely a két országot elválasztotta egymástól. Szíve hazahúzta, a Duna mellé, ahol egy asszony várta. A felesége...

Kissé álmos volt az unalmas tájtól, és elbóbiskolt. Mire felriadt, a busz már Amman külvárosában járt. István megropogtatta a csontjait, és kinyitotta a táskáját. Belebotort, elővette az elektronikus naplót, és kikereste belőle Sharif címét és telefonszámát. Mindig volt nála nemzetközi hívókártya, és azt tervezte, hogy amint a buszpályaudvarra érkeznek, keres egy nyilvános fülkét, és felhívja az ismerősét.

Szerencséje volt, Sharif otthon volt. Megnyugtatta, hogy azonnal elindul elébe, és kérte, hogy maradjon az állomáson. Közel lakott, negyedóra alatt ott lehetett, hogy hazavigye Istvánt.

A férfi céltalanul ténfergett a peronok között, és az apró boltok cégtábláit, kirakatait bámulta. „Az egész világ egy falu” - nevetett magában. Világszerte ugyanazok a reklámok, ugyanazok a márkajelek díszlegtek mindenütt, és nagyjából ugyanazt az árút kaphatta meg az ember, majdnem ugyanazon az áron. Ha karórát akart volna vásárolni, itt sem kapott volna mást, mint mondjuk Madridban, vagy Frankfurtban. Amióta a világ globalizálódni kezdett, egyre inkább eltűntek a határvonalak, legalábbis ami az árudömpinget illette. Az, hogy az emberiség nagyobbik hányada szegény, már megszokott jelenséggé vált, és István tudta, hogy ez a különbség nem csak hogy nem fog eltűnni, hanem mélyülni fog a jövőben.

Fékcsikorgást hallott a háta mögül. A kirakat üvegében látta, hogy egy fehér Toyota áll meg a járda mellett, és két férfi ugrik ki belőle. Meg akart fordulni, de mire befejezte volna a mozdulatot, átható szagú rongyot dobtak a fejére, amitől megszédült. Elhaló tudatával még érzékelte, hogy étterrel átítatott, fekete-fehér kockás *kefija*¹⁴ borul rá. Még hallotta, hogy egy torokhang türelmetlenül kiáltja:

- *Yalla, yalla!*¹⁵ - aztán elvesztette az eszméletét.

*_*_*

Emese ma korán ébredt. Hajnalban már fent volt egyszer, heves szívdobogás riasztotta fel, és azután nagyon nehezen tudott ismét elszenderedni. Félálomban hevert a sötét szobában, hallgatta a kint motoszkáló halk esőt, és azt is hallotta, amikor Tamás szobájában megszólalt a vekker. De annyi ereje nem volt, hogy fel is keljen. Kinyitotta a szemét, és átszólt a gyerekekhez.

- Kismanó, öltözz melegen, mert esik. Meg ne fázz.

- Semmi vész, Anya! - felelte a fiú, és tovább matatott a táskájával. Emese elmosolyodott, mert a gyerek még mindig rendszeresen elbliccelte az esti pakolást, inkább reggel kapkodott.

Szokása szerint tervezni kezdte a mai programját. Ma nem volt rendelés, és szabad volt az egész napja. István megkérte, hogy vigye el az öreg Volkswagent a szervizbe, és Kati megígérte, hogy vele megy, egyrészt, mert Emese még mindig nem volt teljesen biztos a volán mögött, másrészt, mert nem akart egyedül lézengeni, amíg a kocsit vizsgálták-javították. Egyre jobban összebarátkozott a szomszédasszonnyal. Néhány nappal ezelőtt nevetve mesélte el neki, mire gondolt azon a napon, amikor először beszéltek a kerítésen át. Kati majdnem elgurult a kacagástól.

---

¹⁴ Az arab férfiak hagyományos, kendőszerű fejfedője

¹⁵ Gyereünk!

- Tényleg olyan pletykográfnak néztem ki? Pedig nem szokásom. Azt hiszem, akkor csak megjátszottam magam. De te az első pillanattól tetszettél nekem.

Emese annál is inkább örült Kati kíséretének, mert a szervíz Budán volt, közel a Moszkva térhez, és Budapestet még mindig nem ismerte annyira, hogy a fél városon egyedül mert volna átautózni. Viszont kényszerítette magát arra, hogy újra belejöjjön a vezetésbe. Ha munkába áll, szüksége lehet a kocsira, és ameddig István haza nem tér Izraelből, nyugodtan használhatta.

Katival azt tervezték, hogy amíg a kocsi a műhelyben lesz, elmennek a Mammutba, száját tátani. Vásárolni nem akart, egyelőre még távol volt a Karácsony, és úgy gondolta, ráér még. De egynéhányszor már volt a hatalmas üzletközpontban, és tetszett neki a hely. Szomszéd-asszonya pedig remek társnak bizonyult az efféle kiruccanásokkor.

Tamás beköszönt, és elment az iskolába. Ma egy órával korábban kellett mennie, mert napos volt. Emese most már teljesen ébren volt, meggyújtotta az éjjeliszekrényen az olvasólámpát, és bekapcsolta a rádiót. Éppen reklámokat közvetítettek, aztán Zámbo Jimmy egyik slágerét hallhatta. Kikászálódott az ágyból, kiment a fürdőbe, és lezuhanyozott. Miután felöltözött, a konyhába ballagott, és feltett egy kávé. Itt is bekapcsolta a rádiót, és áldotta István szokását, hogy a háznak szinte minden helyiségében elhelyezett valamilyen hangládát. Szerette a háttérben hallgatni a rádiót, néha még munka közben is. Nagyon ritka eset volt, ha valami komolyabban foglalkozott, ami több figyelmet követelt, hogy zavarta a hang. Kislánykorában zeneszó mellett szeretett tanulni, csak amikor dolgozatra kellett készülni, akkor kívánta a csendet. Emlékezett rá, hogy a nyolcadik születésnapjára kapott a nagytól egy Szokol rádiót, és akkor úgy érezte, soha semmilyen ajándéknak nem örült annyira, mint ennek.

A kávéfőző éppen a hétórás sípszóval egyszerre kezdett fortyni. Emese felhangosította a rádiót, mert hallani akarta a reggeli híreket. Amióta újságíró-feleség volt, ösztönösen érdekelte minden, ami Magyarországon vagy a nagyvilágban történt. Istvántól megtanulta, hogyan hámozza ki egy hírből a lényegét. Ilyenkor úgy érezte, a férje mellette van, és szeretettel fogja át a vállát.

A hazai hírek után a külföld következett. Ömlesztve érkeztek a különböző tudósítások a világ minden tájáról. Az asszony akkor kezdett jobban figyelni, amikor a Közel-Keletre terelődött a szó. Természetesnek tartotta ezt, és az utóbbi hetekben már lassan eljutott oda, hogy nyugodtabban tudta fogadni a legmegrázóbb hírt is. Esténként, a tévéhíradóban, ha izraeli képsorok peregtek, már nem borzongott annyira.

Most viszont megint merényletekről érkezett hír. Három is történt az elmúlt huszonnégy órában, sok halottal és sebesülttel, és Emese megint megrándult ennek hallatára. „Istenem, hát még mindig nem elég?” - háborodott fel magában. „Meddig fog még tartani ez a borzalom?” Képtelen volt megérteni, hogy a zsidók és az arabok miért nem tudnak békében megférni egymás mellett. Természetesen Istvántól sok mindent tudott, és maga is helyesen ítélte meg a helyzetet, de állandóan lázadozott benne valami, ha arra gondolt, hogy ennek a több, mint száz éve tartó konfliktusnak ártatlan emberek isszák meg a levét. Most pedig különösen aggódott, mert tudta, hogy a férje Jordániában van.

Már három napja nem kapott semmiféle hírt Istvántól, de türelmes volt, mert tudta, hogy a férfi egy hétre ment Ammanba, és nemigen tud időt szakítani másra, mint a munkájára. Az efféle utak nem kirándulások voltak a férfi számára.

Fél nyolc lett, és Kati kopogott be. Korán akartak indulni, mert Pesterzsébetről a Moszkva térig majdnem egy órát kellett araszolniuk a reggeli forgalomban.

- Szia, te lány! - rikkantotta a vidám asszony, amint belépett, és jobbról-balról megpuszilta Emesét. - Hogy vagy ma reggel?

- Ahogy hagytál! - nevetett Emese. - Egy nappal öregebben, mint tegnap, és egy nappal közelebb a párom hazatéréséhez. Apropos, Géza nem jön haza az ünnepekre?

Kati megvonta a vállát, és elfintorodott.

- Melyik, a kicsi, vagy a nagy? Mert egyikről sem tudok. - Rágyújtott, mélyen leszívta a füstöt. - Ideje volna, mert Húsvét óta nem volt itthon az emberem. De nem ír, hallgat, mint a csuka.

Letelepedtek a konyhában, és Emesének feltűnt, hogy Kati ugyanúgy az asztal és a mosogató közé szeret kucorodni, mint annak idején az édesapja Szolnokon. Azt is megfigyelte magán, hogy a szomszédasszonnyal sok mindent őszintén meg mer vitatni, még olyan dolgokat is, amiket önmaga előtt sem szívesen fedett fel. Örült neki, hogy ilyen bizalmas jóbarátra lelt: Kati egy személyben helyettesítette számára az anyát és a nagyobb testvért. Késérően gondolt arra, hogy a jelenlegi helyzetben Lujzával hiába is akarta volna megbeszélni mindazt, ami a szívét nyomta. Szokásához híven, anyja megint csak lehülyézte volna, és a beszélgetés veszekedésbe torkolt volna.

Kényelmesen kortyolgatták a méregerős kávét, és közben a mai nap kilátásairól beszélgettek halkan, amikor megszólalt a telefon. Emese felállt, és a konyhai készülékhez lépett.

- Halló - mondta, amint felvette a kagylót. Aztán Kati kerekre nyitotta a szemét, mert a fiatalasszony, miközben a telefont szorongatta, egyre sápadtabb lett, és egész testében remegni kezdett.

- Úristen... - dadogta elcsukló hangon. - Te jószágos atyaúristen... Ez nem lehet igaz...

Potyogtak a könnyei. Rázkódó vállakkal az ajtófélfának dőlt, és képtelen volt uralkodni magán.

- Antal, mondja, hogy nem igaz! Könyörgök, cáfolja meg... - esdekelt. Kati ekkor már mellette állt, és magához szorította. Ilyen közről ő is hallotta a vonal túlsó végéről érkező hangot.

- Bárcsak mondhatnám, kedves Emese - felelte idegesen Gergely. - Sajnos igaz. De mindent megteszünk annak érdekében, hogy felkutassuk, és ha lehet, kiszabadítsuk a férjét. Nyugodjon meg. Kezitsókolom.

Emese majdnem leejtette a kagylót, amint vissza akarta akasztani a villára.

- Mondd már, te lány, mi történt? - kérdezte Kati aggódva.

A nő könnyben úszó szemekkel tekintett rá, aztán zokogva a vállára borult, és szaggatottan mondta el azt a keveset, amit a férje főnökétől hallott az imént. A hióbbír teljesen összetörte.

- Istvánt... elrabolták... Ammanban... Istenem... Ezek az átkozott terroristák... Mit akarnak tőle? Mondd, Kati!!! Mit akarnak???

*_*_*

A terror hullámai már nem csupán Izrael lakosságát fenyegetik, hanem az itt tartózkodó külföldieket is. Több állam nagykövetsége fontolgatja, hogy a nem kulcsfontosságú személyeket evakuálja a külképviseletekről, mert képtelen felelni a személyes biztonságukért. Ezzel egyidőben az Egyesült Államok, Nagybritannia, Németország és más országok kormányzata úgy nyilatkozott, nem javasolja állampolgárainak, hogy a Közel-Keletre utazzanak.

Lapárta után érkezett értesülés szerint munkatársunk, Kara István, aki már évek óta dolgozik Izraelben, egy jordániai kiküldetés során eddig ismeretlen, magát megnevezni nem akaró terrrorszervezet fogságába került. A hírt egy névtelen telefonáló közölte az ammani magyar konzulátussal, és később egy hangkazetta is érkezett, amelyen Kara István közli, hogy amennyiben az izraeli hatóságok nem teljesítik az elrablók követeléseit, a terroristák kivégzik a kezükben lévő túszoikat, akik zömükben külföldi újságírók.

A Magyar Köztársaság kormánya nyilatkozatot tett közzé, amelyben kijelenti, hogy a Közel-Keleten szolgálatot teljesítő valamennyi állampolgárának javasolta a hazatérést. Ugyanakkor felkérték a Jordán Hasemita Királyság kormányát, hogy minden lehetséges eszközzel próbálják meg kiszabadítani és megmenteni az elrabolt személyeket, akiknek semmi közük az izraeli-palesztin konfliktushoz.

Kenderessy Tibor, MTI, Tel Aviv

Nyolcadik fejezet

István iszonyú zakatolásra riadt fel. A feje még mindig zavaros és nehéz volt, és kegyetlenül hasogatott a halántéka. Úgy érezte, egy alagútban hever, ahol egy nehéz tehervonat halad el, és ugyanakkor a mennyezetet is bontják légkalapáccsal. Lassan tisztuló tudatával ráébredt, hogy sem vonat, sem légkalapács nem lehet a közelben. Amint nagy erőfeszítéssel sikerült felnyitnia a szemét, egy félhomályos, dohszagú helyiségben találta magát, a földön fekvé.

Nem volt ereje feltápáskodni, és ha lett is volna, nem tudta volna megtenni. Keze, lába gúzsba volt kötve. Szájában kesernyés ízt érzett, hányingere volt. Nem tudott visszaemlékezni az előzményekre, csak halványan sejtette, hogy valami nincs rendben körülötte. Ilyen környezetben még sohasem volt, álmaiban sem látott ehhez hasonlót.

Mivel mozdulni nem tudott, inkább a tekintetét hordozta körül a helyiségen. Az első dolog, amire felfigyelt, az a bedeszkázott ablak volt. Körös-körül a falak málladoztak, piszkoszöld festékréteg hámlott le róluk, feltárva az alatta lévő, szintén piszkos, de valaha fehér vakolatot. A padló régebben cementes lehetett, de nagy része csorba volt, és kilátszott alóla a sóder, ami az alapját képezte.

Fázott, pedig érezhetően fojtó meleg volt a szobában. Szemhéja állandóan rángatózott, amin elcsodálkozott, mert eddig soha nem voltak efféle idegsokkjai. „Mi az ördög történt velem? Megbolondultam?” - latolgatta tanácstalanul. „És egyáltalán, milyen lyukba kerültem? És HOGYAN???”

Nagyon lassan sikerült felidéznie magában az elmúlt eseményeket. Úgy tűnt neki, évtizedek estek ki az életéből, és közben egy idegen bolygóra tévedt. Nem tudta hova tenni önmagát ebben a környezetben mindaddig, amíg zilált emlékei között meg nem jelent egy buszpályaudvar, egy ablaküvegben tükröződő fehér autó, és valami bűdös, kockás rongy, ami eltakarta előle a külvilágot.

Ekkor jött rá, hogy elrabolták. És most már határozottan tudta azt is, hogy kik, és miért. Ha el akarták kábítani - erre vallott a keserű íz a szájában, ami bizonyára valamilyen drogtól származott - akkor alaposan elszámították magukat. István szervezete nagyon ellenálló volt, annyira, hogy néha, hogyha megbetegedett, a gyógyszerekre sem úgy reagált, mint más ember.

Hangokat hallott közeledni. Elfordította a fejét, és a másik irányba nézett, ahol egy kopott ajtó jelezte a külvilágot. A hangok egyre közelebből hallatszottak, és István, noha nem értett arabul, felismerte a nyelvet. Hallhatta elégszer az elmúlt évek során, de megtanulni sosem tudta, pedig jó nyelvérzékkel áldotta meg a sors. Igazság szerint nem is nagyon igyekezett megtanulni ezt a héberrel rokon nyelvet, mert úgy gondolta, amit tud, az elegendő számára a Közel-Keleten. Most viszont bánta, hogy legalább a konyhanyelvet nem sajátította el, mert azt érezte, hogy a beszéd, amit hall, nem azonos azzal, amit néha a tévében hallott, ha arab adóra tévedt.

Legalább ketten lehettek, akik most megálltak az ajtó túloldalán. Rövid időre csend lett, aztán motoszkálás hallatszott, majd fémes csörgés, és felpattant az ajtó. István ösztönösen lecsukta a szemét, mert éles fény tört be az addig majdnem teljesen sötét szobába. Ismét arab beszédet

hallott, amelyből, egyetlen szó kivételével, semmit sem tudott kihámozni. *Sharmuta*¹⁶ - ezt ismételte többször is az egyik férfi, aki belépett a börtönébe.

„Mit akarhatnak tőlem?” - tűnődött, de a két látogató nem sok időt hagyott neki a gondolkodásra. Kétoldalt megragadták a vállát, és talpra lendítették, aztán az egyik férfi lehajolt, és eloldozta a lábán a köteléket. Egy pillanatig erős vágyat érzett, hogy belerúgjon az előtte guggoló emberbe, de hamar letett róla, mert a másik férfinál fegyvert látott. „Semmi értelme, hogy kilyukasztassam a bőröm. Legalábbis nem most.” - gondolta. Igyekezett a lehetőségekhez képest logikusan gondolkodni, és arra a következtetésre jutott, hogy ha végezni akartak volna vele, megtehették volna már az első pillanatban. Hogy mégis életben hagyták, ez arra vallott, hogy valamilyen szándékuk van vele.

Kísérői kirángatták eddigi „otthonából”, és egy keskeny, ablakokkal és ajtókkal tagolt folyosóra vezették, aminek a végén rozsdás vasajtó látszott. Kopogó lépteik visszhangoztak a falakon, csak István lábán nem volt cipő. Amint a folyosó végére értek, az egyik férfi elengedte a karját, és egy hatalmas, cifra tollú kulccsal kizárta a vasajtót, aztán újra belemélyesztette az ujjait István bicepszébe, és társával együtt átlökdöste a küszöbön.

A férfi csak most csodálkozott el igazán. Egy korszerűen, nyugati ízléssel berendezett irodában találta magát. A hatalmas íróasztal mögött, amely szemben állt a vasajtóval, egy ötven és hatvan év közötti, jól öltözött, bajuszos, szemüveges férfi ült, és valamilyen iratokba mélyedt. Amikor István és kísérői beléptek a helyiségbe, felkapta a fejét, és merőn nézett a fogolyra.

„Hova a pokolba kerültem?” - töprengett István, és akaratlanul is Rejtő Jenő egyik regénye az jutott eszébe. Emlékezett rá, hogy abban olvasott hasonló képtelenséget. A Piszkos Fredben volt csak lehetséges, hogy egy mocskos lyukból egyenesen egy luxusszálló halljába kerüljön az ember. „Mégis elkábultam volna? Lehetséges, de ennyire?” Majdnem elnevette magát kínjában. Annyira valószínűtlen volt minden, hogy alig tudott uralkodni kitörő jókedvén. Egyúttal meg is nyugodott. Mostanra már eléggé kitisztult a tudata ahhoz, hogy mérlegelni tudja a helyzetet.

Két kísérője meglehetősen durván az asztal elé lökte, ahol egy támlás szék állt, és kényszerítették, hogy leüljön. Az idős férfi, az asztal másik oldaláról, villámló szemekkel mérte végig a két pribéket, és halkán rájuk szólt:

- *Hallasz*¹⁷ - majd a feje egy mozdulatával jelezte, hogy oldozzák el a fogoly kezét is. - Bocsásson meg, Mister Kara - szólalt meg a legtisztább angol akcentussal. - Ezek az emberek nincsenek hozzászokva, hogy úri módon viselkedjenek a vendégekkel. Kávét, cigaretta? - kínálta majdnem szívélyesen.

István ekkor látta meg, hogy az iratok, amelyeket a férfi olyan nagy figyelemmel tanulmányozott, az ő papírjai. Az asztalon felismerte a jegyzetkönyvét, az útlevelét, a tárcáját. Ugyanott hevert az órája és a szemüvege is. Csak egy pillanatra csodálkozott el azon, vajon mit tudott kihámozni a „házigazda” a füzetből, mert István kizárólag magyarul jegyzetelt, és az írása néha még a saját számára is rejtvény volt.

Az idős férfi kérdőn, de nem ellenségesen nézett rá. Hogy foglya nem reagált az előző kínálásra, maga ragadta meg a cigarettacsomagot, felállt, megkerülte az asztalt, és megkínálta Istvánt. Ez kivett egy Marlborót az alig megkezdett dobozból, és odatartotta a gyújtó láng-

---

¹⁶ Kurva

¹⁷ Elég

jához. Csak most ébredt rá, hogy feleszmélése óta szomjazott a füstre. Közben az egyik vigéc elhagyta a szobát, a másik pedig, a főnök intésére, kávé töltött egy apró csészébe, majd a férfi felé nyújtotta. Azonnal megérezte a jellegzetes keleti szagot, amely áthatotta a tel avivi kávéházakat is.

- Azt hiszem, tartozom önnek egy magyarázattal - mondta a férfi, és visszaült eddigi helyére. - Nem szeretném, ha félreértené az okot, ami miatt itt van. Személy szerint semmi kifogásunk ön ellen, Mr. Kara. A dolog lényege az, hogy Izrael fogva tartja a mi szervezetünk néhány kiváló tagját, mások pedig a jordániai börtönökben raboskodnak. Elég szégyen egy arab országnak, hogy letartóztatja a szabadság katonáit, és ezzel a cionisták malmára hajtja a vizet. - Hatásos szünetet tartott, mintha attól félt volna, hogy István nem értette meg eddigi szavait. - Ön mit szólna, ha a magyar hatóságok az ön honfitársait tartóztatnák le, mert teszem azt, erdélyi menekültek ügyében szorgoskodnak?

István már semmin sem csodálkozott, pedig minden oka megvolt rá. Fogvatartója jólétesültsége kirívó volt, és a férfi ebből arra következtetett, hogy nem lesz könnyű dolga vele. Kíváncsian várta a folytatást. Az pedig nem késlekedett sokáig.

- Nehogy azt gondolja, Mr. Kara, hogy ön az egyetlen vendégünk. Vannak még néhányan, Európa különböző országaiból. És Amerikából is. Az, hogy önök itt vannak nálunk, egyetlen célt szolgál. Ki akarjuk szabadítani a testvéreinket az izraeli börtönből. És ennek a célnak vetjük alá magukat. - Ismét szünetet tartott, majd olyan hangon folytatta, mintha egy egyetemi auditorium katedrájáról magyarázott volna a hallgatónak. Semmi indulat nem volt a hangjában. - Ahogyan mi, arabok, eszközök vagyunk Allah kezében, hogy végre igazság tétessék a világon, és a palesztinoknak meglegyen a saját megérdemelt hazájuk, ahol békében nevelhetik a gyermekeiket, úgy ön és társai is eszközzé válnak. Ha úgy tetszik, a saját hazájuk eszközeivé. Ha eléggé fontosak, akkor az országaik latba fogják vetni minden befolyásukat azért, hogy az ügy békésen elrendeződjék. A mi testvéreink ki fognak szabadulni, önök pedig visszatérhetnek oda, ahonnan jöttek. Ha viszont - és itt felemelte a hangját - hazájuk az amerikai és izraeli téveszmét követi, amely szerint nincs tárgyalás, mert ugyebár, mi „terroristák” vagyunk, akkor az önök élete egy lyukas garast sem ér. Tudja, mifelénk egy törvény létezik: szemet szemért, fogat fogért. Évezredek óta igazodunk ehhez, és eddig még mindig megállta a helyét ez a hagyomány, amelyet őseinktől örököltünk.

István most először érezte kényelmetlenül magát. Az elszenvedett fizikai kínok nem befolyásolták, de hirtelen eszébe jutott Emese. Ha vele valami végzetes dolog történik, az asszony össze fog roppanni. Dacára annak, hogy csak nagyon rövid ideig voltak együtt, ismerte már a felesége természetét, lelkivilágát. De most inkább megpróbálta elhessegetni ezt a gondolatot, mert tudta, ha ellágyul, azzal elveszíti a kezdeményezőkészségét is, és valóban tehetetlen alannyá zsugorodik. Márpedig nem szándékozott elhagyni magát. Eddigi élete során sosem adta fel a harcot, és most sem akarta. Viszont azt is tudta, hogy nem lesz könnyű dolga ezek ellen a mindenre elszánt, fanatikus emberek ellen.

Világéletében berzenkedett mindenféle bigottság ellen. Soha nem tudta megérteni, hogyan sülyedhetett például a német nép olyan mélyre, hogy a zsidóságot irtsa, és azt sem, hogy Árpád, a bátyja, miként csatlakozhatott önként ezekhez az elemekhez. Azt sem tudta felfogni, hogy Rákosiék hogyan voltak képesek elkövetni azt a rengeteg borzalmat, amely az ő születését előzte meg, és aminek a végén kitört a reménytelen ötvenhatos forradalom. Nem volt képes felfogni az Észak-Írországból évtizedek óta tartó vallási háborút, sem az ETA baszkjainak a szeparatizmusát, sem a balkáni népiirtást. De most rá kellett jönnie arra, amit talán mindig is tudott, csak nem vett tudomásul: az emberiség nagyobbik hányada még mindig nem nőtt fel eléggé ahhoz, hogy önállóan, logikusan gondolkodjék.

Vendéglátója meglehetősen jó emberismerő lehetett, mert látta Istvánon, hogy mélyen töpreng, és nem zavarta meg ebben. Csak annyiban tévedett, hogy azt hitte, a férfi az ő szavait mérlegeli. Ha tudta volna, hogy Kara máris az ellenálláson gondolkodik, bizonyára nem hagyott volna neki időt erre.

- Látom, elgondolkodott a szavaimon. Jól tette. Most elmehet, és tovább gondolkodhat. Ne féljen, nem lesz egyedül, a társaihoz kerül. Abu Jusszef! - kiáltotta, mire kinyílt a vasajtó, és belépett az előbbi pribék. - Az urat kísérd a többi vendéghez - mondta neki angolul, mire az bólintott, és karonfogta Istvánt.

Az idős férfi felállt az íróasztal mögül, és a fogolyhoz lépett. Mosolyogva, majdnem nyájasan nyújtotta a kezét.

- Látja, el is feledkeztem a jómodorról. Engedje meg, hogy bemutatkozzam: doktor Nabil Fayez vagyok.

*_*_*

Emese napok óta valamiféle kábulatban élt. Nem lelte a helyét a világban, és Tamás, aki még sohasem látta ilyennek, aggódni kezdett. Újabban igyekezett haza, hogy minél többet lehessenek együtt, mert ösztönösen érezte, hogy nem hagyhatja egyedül az anyját. A gyerek szemmel láthatólag érettebb lett azóta, hogy megtudták István elrablásának a hírét.

Az asszony hálás volt a fiának ezért az önfeláldozásért. Mindig szoros lelki kapcsolat volt kettőjük között, de ez most még erősebbé vált. Tamás mellett Kati volt a másik lény, akire Emese minden pillanatban számíthatott, és a szomszédasszony nem is hagyta cserben. Szerencsére otthon dolgozott, és így szabadon rendelkezett az idejével, amelynek nagy részét Emesével töltötte.

Azután a végzetes nap után, amikor a hír érkezett, három éjszakán keresztül virrasztott fiatal barátnője mellett, mert attól tartott, hogy kétségbeesésében valami végzetes dolgot követ el. Anyáskodva ápolta, és Emese, ha éppen nem ömlöttek a könnyei, révetegen mosolygott Katira.

- Nem tudom, mihez kezdenék nélküled - mondta neki hálásan.

- Mihez? - tréfálkozott Kati. - Így is, úgy is összeszednéd magad, csak valamivel tovább tartana. - Megszorította az asszony kezét. - Figyelj rám, kislány. Nagyon jól figyelj. Itt, belül - megérintette Emese domborodó hasát - egy kis élet fejlődik. A gyermeked. Éppen annyira a gyermeked, mint ez a nagy lakli. És ne feledd el, ki az apja. Ómiatta kell a lehető leghamarabb talpra állnod. Orvos vagy, tudnod kell, hogy a stressz árt a magzatodnak. Hát igyekezz összeszedni magad minél előbb. Azzal, hogy most elanyátlanodtál, sem magadnak, sem Istvánnak, sem a bébinek nem teszel jót.

Igazat kellett adnia neki, de még így is egy hétbe telt, amíg kijózanodott a megrázó hír után. Akkor viszont, Kati és Tamás legnagyobb csodálkozására, maga vette kézbe az ügyeket. Úgy érezte, akármilyen keveset tesz is, mindenképpen cselekednie kell, mert ezzel közelebb hozhatja István szabadulását. Arra gondolni sem akart, hogy a férje esetleg sohasem jön többé haza.

Egyik első dolga az volt, hogy bement a Belvárosba, és beszélt Gergely Antallal. A férfi kínosan érezte magát, és ezt nem is próbálta palástolni.

- Bocsásson meg, Emese - mondta zavartan. - Én piszkáltam Istvánt, hogy minél előbb térjen vissza Izraelbe. És most felelősnek érzem magam emiatt. És nagyon bánt a dolog.

- Hülyeség - felelte Emese. - Ha később ment volna vissza, ez akkor is megtörténhetett volna vele. De szeretném megkérni valamire, ha lehet. - Tétován elhallgatott, nem tudta, helyes-e, amit tesz. Gergely kíváncsian figyelte, szinte biztatta a tekintetével, hogy folytassa. - Azt szeretném... Szóval, ha István valaha is hazajön... Tudja maga is, mennyire nyughatatlan ember. Kérem... Győzze meg, hogy maradjon itthon...

- Ezt megígérhetem, kedves Emese - nyugtatta meg a férfi. - Maga pedig legyen nyugodt, már amennyire nyugodt lehet ebben a helyzetben. Már kapcsolatba léptem a Külügyminisztériummal, az izraeli nagykövetséggel, és mindenkivel, akivel csak lehetett. Ami csak emberileg megtehető, azt megteszik, hogy a maga férje ép bőrrel kikerüljön ebből a szörnyűségből.

Elbúcsúztak, és kifelé menet Emese majdnem összeütközött Wéberrel, aki lóhalálában érkezett valahonnan.

- Szia, rendben vagy? - kérdezte a nyurga férfi, és megölelte.

- Már amennyire rendben lehetek ezek után - felelte a nő. - De ne aggódj, én tudom tartani magam. Csak nehéz ez a tehetetlenség. Legszívesebben odautaznék, és felkutatnám azokat a gengsztereket.

Jenci, noha kínosan érezte magát, felnevetett.

- Semmire sem mennél vele. Sőt, a végén még valami arab sejk háremében találnád magad. A magyar nőket nagyon kedvelik, delikatesznek tartják őket.

- Belém is törne a foga annak a sejknek! - nevetett Emese is, hosszú idő óta először. Hálás volt Wébernek, hogy egy kicsit elfeledtette vele a nyomorúságát. - Nagyon rágós falat tudok lenni, ha akarok!

István eltűnése óta aznap este lépett be először a netre. A chaten mindenki kedvesen fogadta, vigasztalták, érdeklődtek. Emese érezte, mennyit ér a barátság, és majdnem boldog volt, hogy ilyen embereket ismerhet és tudhat maga mellett. Macsek felajánlotta, hogy találkozzanak. Spitzre pedig olyasmit mondott, hogy az ismerősei talán tudnak találni egy csatornát, amelyen keresztül hírt tudnak szerezni Istvánról.

- Tudod - írta priviben - a repülősök meglehetősen kemény legények, és mindenre kaphatók. Ki tudja, talán nyomra bukkanunk.

Kisvártatva csöngött a telefon. Emese riadtan vette fel. Tibor volt az, Tel Aviból.

- Tud valami újabbat, amit én még nem tudok? - kérdezte tőle izgatottan. A férfi zavartan felelt.

- Nem sokat. Beszéltem a *Mosad*¹⁸ egyik képviselőjével. Komolyan kutatnak, de eddig csak annyit sikerült megtudniuk, hogy István nincs egyedül a terroristák fogságában. Egy német, egy belga, egy francia, két olasz és egy dán újságíró is van a kezükben. Viszont éppen ez az, amit senki sem ért. Mert eddig a sajtó volt a terroristák legfőbb fegyvere, és mindig igyekeztek kímélni a riportereket, hogy jó benyomást tegyenek a világra. Most pedig éppen a sajtót fordították maguk ellen. Nem tetszik nekem ez a dolog. Mintha a veszтүket éreznék, amikor már minden mindegy.

---

¹⁸ Az izraeli titkosszolgálat neve

- Igaza lehet, Tibor - válaszolta Emese lehangoltan. - Gondolja, hogy ez volna az a bizonyos bin Laden-szindróma? Hallottam efféléről.

- Minden lehetséges, Emese. Amint megtudok valamit, azonnal értesítem. A viszonthallásra.

Ma nem maradt fent sokáig. Érezte, hogy kezd elnehezedni, a hasa egyre nagyobb lett, és a baba mind többet és mind erősebben rúgott benne. Néha még a lélegzete is elakadt egy-egy erősebb mozdulatra, és ilyenkor könnybe lábadt a szeme. Igyekezett minél többet pihenni, és azt számolgatta, mennyi van még hátra a szülésig. Február első felére várta a babát, és most már majdnem teljesen bizonyos volt benne, hogy kislány lesz. Nem tudott volna számot adni róla, miből gondolja, de érezte. Dékány doktor, a nőgyógyásza felajánlotta, hogy elvégzi rajta az ultrahangos tesztet, de Emese elutasította. Még mindig azt tartotta, hogy jobb a megkeletetés. Csak abban nem volt biztos, hogy István mellette lehet-e majd, amikor eljön a nagy nap.

November legvégén már téliesre fordult az időjárás, és Emesének megszorodott a munkája. Most már hetente négyszer rendelt a Lázár utcában, mert amennyire lehetett, el akarta foglalni magát, hogy minél kevesebbet töprengessen a saját gondjain. Még így is szinte állandóan Istvánra gondolt, és idézgette magában a kevés, de annál szebb emléket, amely ehhez a számára egyedülálló emberhez kötötte. Esténként egy keveset beszélgetett a neten, és továbbra is fogadta, osztályozta az érkező maileket. Néha fanyarul arra gondolt, hogy ha felhagyna az orvosi hivatásával, nyugodtan elmehetne újságírónak, és akkor Istvánnal együtt kószálhatna a nagyvilágban anélkül, hogy itthon kellene aggódnia érte minden nap.

Kati figyelemmel kísérte barátnője változását, és helyeselte azt. Minden nap átjött, néha többször is, és rengeteget beszélgettek. December első hetében már az ünnepet tervezgették, és az asszony azt szerette volna, ha Emese átmegy hozzá Szentestére. Ő viszont nem akarta ezt.

- Nem, Katikám - ingatta a fejét. - Én magam is állítok fenyőt, és itt van Tamás is. Inkább te gyere át hozzám. Hacsak...

- Hacsak mi? - kérdezte a szomszédasszony. - Csak nem töröd a fejed valami marhaságon?

- Dehogyan! - sietett megnyugtató. - Csak arra gondoltam, hogy ha István... addig nem érkezik haza... Akkor esetleg lemegyek Szolnokra, Anyuékhöz. Akármennyire lökött, mégis csak az anyám, és régóta nem láttam. Ő meg minden héten telefonál, és rágja a fületem a gyerek miatt.

- Hát, te tudod - tűnődött el Kati. - Voltaképpen igazad van. De nekem van egy olyan érzésem, hogy a férjed haza fog érkezni Karácsonyig. Ne kérdezd, honnan veszem, mert nem tudom, de elég jó orrom van.

Emese szeme könnybe lábadt, és komolyan nézett a barátnőjére.

- A próféta beszéljen belőled...

Másnap reggel, mielőtt elindult volna a rendelőbe, csörgött a telefon. Emese idegesen kapta fel a kagylót, hiszen amióta István eltűnt Jordániában, szinte rettegett minden újabb telefontól. Attól félt, hogy a legközelebbi hívás még ennél is rosszabb üzenetet tartalmaz. Idegességében alig ismerte fel Wéber Jenci hangját, és csodálkozott rajta, hogy éppen ő, és nem Gergely jelentkezik.

- Mi újság, Jenci? - kérdezte kapkodva. - Gyorsan, ha lehet, mert mennem kell, elkésem.

- Tudom, ezért is hívtalak most, gondoltam, hogy még otthon talállak - mondta a férfi. - Istvánról semmi hír egyelőre. Hanem itt van egy kis gubanc.

- Micsoda? - érdeklődött Emese.

- Hmm... Lehet, hogy nem tartozik össze a két dolog, bár a szimatom azt diktálja, hogy igen. Érkezett egy üzenet Jordániából, a reggeli lapokban is benne lesz. A terroristák azzal fenyegetőznek, hogy ha nem teljesítik a feltételeiket, holnaptól kezdve naponta kivégeznek egy túszt.
- Megköszörülte a torkát. - Kemény dolog. Annyira kemény, hogy Gergely, amikor elolvasta a faxot, rosszul lett, és kinyúlt, mint a nagy magyar Alföld.

Emese remegni kezdett. A nehezen összeszedett ereje, úgy érezte, megint elhagyja. Azon töprengett, hova tudnak még eljutni a terror hidra-csápjai, hány ember életét tehetik még tönkre.

- Komoly a baj? - kérdezte halkan.

- Úgy néz ki, hogy igen - felelte Wéber. - Infarktus. Kórházban van, az intenzív osztályon. Anti bátyó nem mai gyerek, és volt már baj a szívével. Most ideiglenesen én vagyok a helyettese. Azt sem tudom, hol áll a fejem, elhiheted.

- Amint tehetem, meglátogatom - mondta Emese. - Köszönöm, hogy hívtál. Szia.

*_*_*

István szinte állandóan fejfájással küszködött, amióta Fayezék elrabolták. Ismerte már önmagát annyira, hogy tudja, az idegesség az egyik ok. A szemüvegét visszaadták ugyan, de ettől még mindig hasogatott a halántéka. Étvágya sem volt, a keleti étel, amelyet kapott, sehogy sem ízlett neki, és többnyire éhes maradt. De nem törődött ezzel.

Fayez betartotta az ígéretét, és már nem vitték vissza abba a szobába, amelyben magához tért, hanem egy nagyobb és tisztább helyiségbe került, ahol meglepődött azon, hány kollégája került a terroristák kezébe. Felfedezte közöttük egy régebbi ismerősét, Giovanni Zacchit, aki a Corriere della Sera munkatársaként dolgozott annak idején Brüsszelben, és most az olasz hírügynökség küldte ki a Közel-Keletre, hogy figyelemmel kísérje az eseményeket. Ott volt még Vincent Bardé is, a Le Figaro riportere. Őt nem nagyon kedvelte, mert néha durva módon fejezte ki magát, és nyíltan antiszemita volt. Mindent egybevetve azonban örült, hogy legalább nincs egyedül, és beszélgethet a társaival.

- Mit gondoltok, mi lesz itt velünk? - kérdezte Giovanni. - Mit akarnak ezek a nyamvadtak?

- Te nem sejtet? - válaszolt ingerülten Bardé. - Csalétkék vagyunk. Vagy mi a fene. Velünk akarják kicsalni az izraeliektől, hogy engedjék szabadon a vezetőiket. *Merde*¹⁹. Csak tudnám, hogy ehhez miért nem inkább magas rangú politikusokat raboltak el. Ki a fene fog törődni néhány éhenkórász sajtóossal?

István mérgesen nézett a franciára.

- Azt hiszem, tévedsz. Nagyon is tévedsz. Ha csak egy vagy két riporter volna a kezükben, talán igazad volna. De nézz körül. Úgy érzem, direkt kiválasztottak minket. És ne feledd el, hogy a sajtó még a politikusoknál is erősebb fegyver, hiszen ők is a mi hátunkon élnek. - Cigarettrára gyújtott. - Azt hiszem, kezdem érteni Fayez és a hozzá hasonlók gondolatmenetét. Mennél nagyobb a nyilvánosság, mennél nagyobb a hírverés, annál jobb nekik. Megjátsszák az elnyomottakat. Emlékezz vissza a szeptemberi merényletekre Amerikában. Bin Ladenék is okosan választották ki az időpontot, hogy lehetőleg mindenki lássa-hallja, ami történik.

---

¹⁹ Szar

- Lehet valami abban, amit mondasz - szólt közbe Nielsen, a dán kolléga, aki eddig hallgatott.
- De mi lesz akkor, ha az izraeliek nem hajlandók tárgyalni? Nem először történne meg ilyesmi.

- Hogy mi lesz? - kérdezett vissza Bardé. - Pofonegyszerű. Úgy kilyukasztanak itt minket, mint a szitát. Fiúk, én megszököm, ha lehet. Semmi kedvem kivárni, hogy kinyírjanak csak azért, mert a rohadt zsidók ragaszkodnak a foglyaikhoz. Ki tart velem? Együtt lefegyverezhetnénk ezeket a majmokat. Úgyis viszket a markom, ha csak meglátom őket.

István alig akart hinni a fülének. Sosem tudta megérteni, hogyan lehet egy emberben ennyi primitív gyűlölet, mint ebben a nagyképű franciában. Még a saját nyomorúsága, és a tény, hogy éppen az általa ajnározott arabok kezében raboskodik, sem tudta elfeledtetni vele a belekövesedett zsidóellenességet. Azt elhitte a Depardieu-szerű, mackós párizsiról, hogy hűbelebalázs módjára belemenne akármilyen szökési kísérletbe, hiszen már napok óta mérlegelte ő is egy esetleges szökés lehetőségeit. De ezzel az emberrel nem szívesen indult volna el.

- Pillangónak képzeled magad, télakolni akarsz? - kérdezte mosolyogva. - Haver, ez nem az Ördögsziget. Vagy mindnyájan egyszerre indulunk el, vagy semmi esélyünk. Ne feledd el, hogy ezeknek az embereknek rengeteg kapcsolata van. Ha el tudtak csalni minket az állomáshelyünkről, akkor arra is képesek, hogy hamar lefüljenek minket, ha kijutunk innen. Egyikünk sem beszéli a nyelvet. Azt sem tudjuk, hol tartanak minket fogva. Éppúgy lehetünk Amman egyik külvárosában, mint valahol a sivatag közepén, az iraki határ mellett. Fegyverünk nincs. Igaz, azt tudunk szerezni ezektől, de utána mi lesz? Sem ételhez, sem italhoz, sem lőszerhez nem tudunk jutni ebben az országban. Úgyhogy, Bardé, gondolkozz, mielőtt lépsz. Azt se felejtsd el, hogy ha egyikünk meglóg, a többieket vonják felelősségre. Egy mindenkiért, mindenki egyért. Azt hiszem, neked, mint franciának, ismerned kellene ezt az elvet.

- Eh, te mindig okosabb akarsz lenni másoknál, Kara! - mérgelődött a francia. - Tojok erre a Dumas-idézetre, ma már nem állja meg a helyét. Amint lehet, meglógok, vedd tudomásul! És ti is, ha tudni akarjátok, csak magatokra számíhattok!

A vitának vége lett, mert kinyílt az ajtó, és az egyik őr lépett be rajta Fayeztársaságában. Körülnézett a foglyokon, de semmit sem lehetett leolvasni az arcáról. Mindnyájan megdermedtek. Érezték, hogy választóvonalhoz érkeztek.

- Uraim - mondta nyugodtan Fayezt - azt hiszem, elérkezett az ideje, hogy egy kissé megváltoztassuk a feltételeket. Amint mondtam mindegyiküknek, önök most a saját kormányaik eszközei. Nos, ezek a kormányok hibát követtek el, mert nem óhajtották komolyan venni a palesztin nép ügyét. Nincs szó tárgyalásról. - Elhallgatott, és azt leste, hogyan reagálnak a foglyok a szavaira. - Önök heten vannak. Akár a mesében. Én mindig is szerettem a meséket, mert nagyon sokat lehet tanulni belőlük. Most kiválasztunk önök közül egy személyt, aki feláldozza magát a többi hatért. Majd este meglátjuk a hatást. Ha a kormányaik, de főleg az izraeliek nem tesznek semmit, holnap, ugyanebben az időben egy másik társuk indul el arra az útra, ahonnan még senki sem tért vissza. És ez így fog menni mindaddig, ameddig a feltételeinket nem teljesítik. Ha önök hamarabb fogynak el, mint a külvilág türelme, akkor nem volt szerencsájuk. - Újabb szünetet tartott, aztán intett a fegyveresnek, aki egy csomag kártyát vett elő a zsebéből. - Sokszor jártam Monte Carlóban - mondta Fayezt. - Imádom a kártyát, és nem is játszom rosszul. Most önök mindnyájan húzni fognak ebből a csomagból. Aki a treff kettést húzza, az velünk jön.

Kezébe vette a csomagot, és boszorkányos ügyességgel megkeverte, majd a körülötte állók felé nyújtotta. Közben a társa az ajtó mellé állt, és csőre töltötte a Kalasnyikovot. István harmadik volt a sorban, előtte Bardé állt, és a német kolléga. Bizsergő ujjakkal nyúlt a kártyacsomaghoz, kihúzott egy lapot, aztán a tenyerébe rejtette. Nem mert megnézni. Életében először érzett halálfélelmet, és ismét Emese jutott az eszébe. „Kedvesem...” - gondolta elszoruló torokkal. „Egyetlenem... Most imádkozz értem, ha van erőd...”

Társai ugyanígy tettek, egyik sem nézte meg a kártyát, amit húzott. Faye kissé bosszankodott ezen, mert érthetetlen volt számára az európai emberek önuralma.

- Nos, senki sem kíváncsi a sorsára? - kérdezte. - Uraim, akárhogyan is kerülik, meg kell tenniük. Hadd lássuk, még az is lehet, hogy az a treff kettes benne maradt a csomagban. Fedjék fel a lapjaikat.

István úgy vélte, nincs értelme tovább halogatnia az elkerülhetetlent. Megfordította a tenyerét, és belenézett. A lapja a kör ász volt. Megkönnyebbülten sóhajtott fel, aztán rögtön elszégyellte magát, mert a mellette álló Bardé felnyögött. Kezében ott feketélt a sorsdöntő lap.

*_*_*

Legújabb értesüléseink szerint a Kara István kollégánkat elrabló terrorszervezet beváltotta a fenyegetését, és tegnap este kivégezte az első túszt. Vincent Bardé francia riporter holttestét a késő esti órákban találták meg Amman egyik külvárosi utcájában, nem messze attól a helytől, ahonnan néhány héttel ezelőtt eltűnt. A jordán rendőrség kutatásba kezdett a tettesek kézrekerítésére, de nem sok reményt fűz az akció sikeréhez.

Ezzel párhuzamosan politikai körök úgy vélik, hogy Izrael nem fog engedni a zsarolásnak. Ariel Sharon miniszterelnök utasította a biztonsági szolgálatot, hogy mindent tegyen meg a megszállt területeken működő palesztin terrorszervezetek semlegesítésére. A dolgot megnehezíti az, hogy a külföldi riportereket elrabló csoport semmilyen, eddig ismert szervezettel nem azonosítható, és mindeddig névtelen maradt.

Yehuda Lankri, izraeli ENSZ-nagykövet New Yorkban kijelentette, hogy országa nem fog engedni semmiféle aljas zsarolásnak, ellenben mindent el fog követni a terroristák kézrekerítésére és megbüntetésére, és ugyanakkor a palesztin hatóságokat vádolta a tarthatatlan helyzet kialakulása miatt. Nasszer al-Kidwa, a Palesztin Hatóság ENSZ mellé akkreditált megfigyelője határozottan elutasította a vádat, és ugyanakkor Izraelt vádolta a kialakult patthelyzet miatt.

Kenderessy Tibor, MTI, Tel Aviv

Emese úgy érezte, keze-lába elzsibbad, amikor a Népszabadságban ezt a tudósítást olvasta. Amióta a férje eltűnt, állandóan a remény és a lemondás között hánykolódott, de most történt meg először, hogy nem tudott derűsen gondolni a jövőre. Ha eddig úgy érezte, hogy István, akármilyen történik is, megússza ezt a kalandot, most arra kellett gondolnia, hogy a férfi semmivel sem különbözik más földi halandótól, és ő, aki annyira várja, ugyanúgy le kell, hogy mondjon róla, mint a francia riporter családja.

Az újság képeket közölt Juliette-ről, Bardé feleségéről, és a három gyerekről. Röviden leírták a francia újságíró eddigi életútját, és egyúttal Jaques Chirac elnök nyilatkozatából is közöltek részleteket. A politikus fájdalomát fejezte ki, hogy egy francia állampolgár fizetett az életével a régóta tartó arab-izraeli konfliktus miatt, és kijelentette, hogy Franciaország, mint a NATO

tagja és a nyugati demokrácia egyik bástyája, minden politikai súlyát latba fogja vetni annak érdekében, hogy a többi fogoly ne jusson a szerencsétlen Bardé sorsára.

„Baromság” - gondolta az asszony mérgesen. „Mit tudnak tenni a szájtépésen kívül? Persze, hogy ilyenkor mindenki nagy hős.” Semmi konkrétumot nem tudott, és megint úgy érezte, kifut alóla a szilárd talaj. „Istenem, add, hogy Istvánnak ne kelljen ilyen haszontalanul elpusztulnia... Könyörgök, Uram, segíts rajtam... Az Ő magzatát hordom a szívem alatt... Ne engedd, hogy a gyermekem árván nőjön fel...” Szeméből ömlöttek a könnyek.

Kati ekkor lépett be. Már olvasta Tibor jelentését, és azonnal Emeséhez rohant, mert tudta, hogy mi zajlik le ilyenkor a barátnője lelkében. Amikor meglátta a sápadt, elkínzott arcú nőt, úgy érezte, megszakad a szíve.

- Ej, kislány... - karolta át szeretettel. - Egyelőre ne veszítsd el a reményt. Nem Istvánról van szó.

- De akár már ma este Ő lehet a következő! - zokogta Emese. - Mondd, miért ilyen kegyetlenek az emberek? Miért kell ebbe a rohadt viszályba olyasvalakit belekeverní, akinek semmi köze hozzá?

A tapasztalt asszony nem tudta, mit feleljen erre a kérdésre. Szorosan átölelve tartotta Emesét, és úgy érezte, valamit tennie kell, hogy ez a kedves, elárvult nő ne vesszen el a fájdalomtól.

- Figyelj rám, kislány - mondta anyáskodó hangon. - Sem te, sem én nem tudunk ezen változtatni, legfeljebb imádkozni tudunk. Te bátran megteheted, mert hiszel Istenben. Én nem hiszek, de veled tartok, akármit teszel. De most gondold bele, én mit éreznék, ha Gézáról érkezne ilyen hír. És te mit tennél akkor? Na, mit?

Megrázta a zokogó asszonyt, és kényszerítette, hogy a szemébe nézzon.

- Nos, mit tennél? Akarnád-e, hogy rád hallgassak?

- Azt hiszem, akarnám - sírt Emese. - Persze, hogy akarnám...

- Akkor most gondold arra, mekkora erő a szeretet. Te magad mesélted, hogy távolról is meg tudtad gyógyítani István fejfájását. Benned olyan hatalom lakozik, mint kevesekben. Akard minden idegszáladdal, és a férjed megmenekülni. De ha elhagyod magad, a remény is messze száll. Erre összpontosíts. Semmi másra. A te szereteted fogja visszahozni neked azt az embert, akit szeretsz.

Mint egy fátum, amely állandóan visszatér, megint a telefon zavarta meg a beszélgetést. Ezúttal Kati vette fel a kagylót, mert Emese képtelen volt megmozdulni.

- Igen... - mondta. - Azonnal adom. - Átnyújtotta a telefont Emesének.

- Figyelj ide, Witch - hangzott Endre hangja a hallgatóban. - Egy kicsit nyomoztam. Van egy ismerősöm a *Royal Jordanian*²⁰-nél. Leadtam a drótot neki is, meg Ben Gurionnak is. Ha akárki jelentkezne István nevében, azonnal szólnak. Sajnos, erre is kell gondolni. Ugyanakkor elküldtem nekik a legutolsó képet is a férjedről. Tehát, vagy idegen jelentkezik az ő nevében, vagy ő jelenik meg iratok nélkül, azonnal tudni fogok róla. Most úgyis állandó szolgálatban vagyok. Minden információ hozzám fut be. Ne haragudj, egyebet nem tehettem. Amúgy hogy vagy?

Emese nem válaszolt azonnal. Katira nézett, aki, noha nem hallotta a beszélgetést, érezte, miről van szó.

---

²⁰ Jordánia légitársasága

- Egyelőre megvagyok, Endre. És köszönöm, amit tettél és teszel. Ennél többet senki sem tehetett volna. Hálás vagyok neked.

- Háláról ne beszélj, Emese. Azzal az egész chat nektek tartozik.

Emese letette a telefonkagylót, és Katihoz bújt. Felnőtt korában még sohasem érezte azt, amit most: szüksége volt valakire, aki helyette gondolkodjék, aki átvállalja tőle a terhet. Ha már a férje nem lehetett mellette, kívánta, hogy a barátnője vállalja magára ezt a szerepet.

*_*_*

Másnap este megismétlődött ugyanaz a jelenet, csupán annyi különbséggel, hogy ezúttal senki sem volt balszerencsés, és a treff kettes a csomagban maradt. Fayez, akinek, úgy látszik, nem volt sietős megszabadulni a túszeitől, betartotta a maga által felállított játékszabályokat, és békén hagyta a rémült sajtósokat. Mindnyájan egyetlen dologra tudtak csak gondolni: arra a sorozatra, amely tegnap este kerepelt fel odakint, röviddel azután, hogy Bardét kiráncigálták közülük. Látni nem látták a holttestet, de tudták, hogy Fayez nem blöfföl, és a társuknak vége.

István akaratlanul is arra gondolt, hogy a franciának igaza lehetett amikor azt mondta, hogy mindenki csak önmagára számíthat ebben a pokoli játszmaiban. Már nem hitt benne, hogy mindannyian egyszerre, egymást védve és támogatva szökhetnek meg. Sejtette, hogy a terroristáknak sok embere lehet ebben az épületben, és azt is tudta, hogy ha erőszakkal kényszerítik az egyiket, hogy átadja a fegyverét, vagy esetleg megölik, a többiek nem fognak habozni, és halomra gyilkolják a megmaradt túszoikat. Jobb meggyőződése ellenére is a dzsungel törvényének a fogságába került, amely azt diktálta, hogy mindenki csak és kizárólag önmagáért felelős, és az erősebb, rátermettebb fog életben maradni.

Most már állandóan azt mérlegelte, hogyan kerülhetne ki ebből a patkányfogóból. Rettegett attól a gondolattól, hogy ő lehet a következő, akit kivégeznek. Nem önmaga miatt rettegett, hanem a felesége miatt. Eléggé fejlett képzelete volt ahhoz, hogy bele tudjon gondolni, mit érezhetett Bardé felesége, amikor megtudta a borzalmas hírt. Mert biztosan megtudta, hiszen a terroristáknak éppen ez volt a szándéka: az ő életükkel vagy halálukkal kikényszeríteni, hogy Izrael és a többi állam ellenállása megtörjön. Ezt az adut nem engedhették ki a kezükből, és István nem akarta, hogy Emese ugyanolyan helyzetbe kerüljön, mint Bardé családja. Ha már idáig fajult a dolog, akkor mennie kell, még hozzá az első adandó alkalommal, anélkül, hogy fogolytársaira gondolna.

Nagyon haragudott Fayeze, amiért ebbe a szituációba hozta őket. Azt, hogy a szervezet tűzzel-vassal el akarja érni a célját, már-már megértette, ha nem is helyeselte. De a tény, hogy ezzel az ördögi játékkal egymás ellen fordította a szerencsétlen túszoikat is, mély megvetést váltott ki belőle. Akaratlanul is el kellett ismernie, hogy téveszme volt az, ami eddig vezérelte az életben. Hogy nem viseltetett előítéltséggel senki iránt. A Közel-Keleten eltöltött évek alatt tapasztalta, hogy a keleti emberek, akár arabok, akár zsidók, teljesen más kritériumok szerint gondolkodnak és ítélnek, mint az európaiak. Az életnek vagy a halálnak itt, a világnak ezen a táján teljesen más értéke van, mint a akárhol másutt.

Társai is ugyanezekkel a gondolatokkal foglalkoztak, ezt tudta, mert még a gyilkosság estéjén megvitatták a lehetetlen helyzetet, amibe kerültek. Thomas Kurz, a Süddeutsche Zeitung riportere, aki eddig nem sok vizet zavart, felajánlotta a többieknek, hogy segít, de ő maga nem akart elindulni. Rettegett, és nem csupán a menekülés esetleges kudarcától, vagy a megtorlástól.

- Fiúk, én amúgy is beteg vagyok, velem egy ilyen télakban senkinek sem volna szerencséje. - Mindnyájan tudták róla, hogy epilepsziás, és akármikor, de különösképpen ilyen izgalmak hatására, kitörhetett rajta egy roham. - Hanem, ha valamelyikőtök el akar indulni, annak segítetek. Felőlem válasszátok ki ti, hogy ki legyen az, nekem ebbe nem lehet beleszólásom. De azt megjátszhatom, hogy rohamom van, és ezzel talán be tudunk csalogatni ide egy rohadt terroristát.

Senkinek sem tetszett túlságosan ez az ötlet, főleg amiatt, mert kísértetiesen hasonlított a Faye-féle kegyetlen játékokra. Vonakodtak tőle, hogy önmagukat sorsolják ki. A nyomorúság, a fogság, a kilátástalanság összekovácsolta ezeket a férfiakat, és egyikük sem akart a többi életével játszani. De a játék folyt tovább, akár akarták, akár nem, és bele kellett menniük.

Mivel István volt a rangidős a riporterek között, hallgatólagosan is őt ismerték el vezérüknek. Most, hogy Kurz felajánlotta a többieknek a segítségét, mindnyájan Karától vártak valamiféle ötletet. Vonakodott a kezdeményezéstől, de látta, hogy a társai kíváncsiak a véleményére.

- Fiúk, őszintén mondom, nem tudom, mitévők legyünk. Viszolygok attól, hogy Faye módszerét használjuk. Idáig nem akarok lealacsonyodni. Nektek van valamilyen ötletetek, hogy kit válasszunk ki a szökésre? - Figyelmesen tekintett a körülötte állókra, igyekezett leolvasni az arcukról, hogy mit gondolnak. - De azt tudnotok kell, hogy nincs sok időnk a döntésre. Hamarosan megint jön az a hóhér, és addig tudnunk kell, ki legyen a kiválasztott személy.

Néhány percig csend volt a szobában. Mindenki a saját gondolatait mérlegelte, de közben árgus szemekkel figyelték egymást. István érezte, hogy ez a kémlelés ezúttal nem rosszindulatú, és semmiféle irigység nincs benne. Voltaképpen segítséget várt mindenki a társaitól. Nehéz volt a határozat, mert azt jelentette, hogy egy személy szabadulása - ha sikerül egyáltalán - maga után vonhatja a többiek azonnali megsemmisítését. Senki sem táplált túlzott reményeket Faye humanitására nézve. A külsín, az európaias öltözék és modor egy vérszomjas szörnyet takart, akinek a szemében egyetlen élet sem lehetett szent.

Nielsen, a hallgatóg dán törte meg a csendet.

- Figyeljetek, azt hiszem, megtaláltam a helyes utat. - Körülhordozta a tekintetét a társain, és Istvánon állapodott meg. - Kara, te azt mondtad pár nappal ezelőtt, hogy van egy ismerősöd Ammanban. Igaz ez?

- Persze, hogy igaz - felelte a férfi. - Vele kellett volna találkoznom aznap, amikor elraboltak. Csak azt nem tudom, mire akarsz kilyukadni ezzel. Szerinted bízhatok benne a történetek után?

Nielsen nem felelt azonnal. Ő maga sem tudta, mi rejtőzhet emögött az eseménysorozat mögött, aminek eredményeként mindnyájan itt voltak, és amiért Bardé az életével fizetett. Elővett egy cigarettát a majdnem üres dobozból, de nem gyújtott rá, csak a szája sarkába biggyesztette.

- Nem tudom, Kara. A te helyedben én is kételkednék. Viszont nincs más lehetőségünk. - Pillanatnyi szünetet tartott. - Az a véleményem, hogy neked kéne menned. Vállalod?

István egy másodpercig szédülést érzett, és képtelen volt felelni. Emesére gondolt, és lepergette lelki szemei előtt nem csak az eltöltött rövid időt, hanem a jövő lehetőségeit is. Ha sikerül a szökése, és nem kapják el, még egy esélye lesz arra, hogy imádott feleségével békében öregedjen meg. Ha viszont a nyomára bukkannak, és megölik, akkor Emese teljesen össze fog roppanni. Ugyanakkor azonban azt is tudta, hogy a tétlenség nagyobb teher, mint a tett, amelyet esetleg megtorlás követ. Csak attól idegenkedett, hogy másokat használjon élő pajzsként a saját megmeneküléséhez. Viszont azzal is tisztában volt, hogy ha nem cselekszik,

akkor is mindenképpen halál a sorsa, mert a terroristákkal ezek után sem fog érdemben tárgyalni egyetlen állam sem. A franciák talán megtették volna, de Bardé már nem élt.

- Tegyük fel, hogy vállalom. Adj nekem is egy cigit, Nielsen. - Rágyújtott, és mélyen leszívta a füstöt. - De mi lesz a többiekkel? Őszintén mondom, félek, hogy ha én elmegyek, akkor titeket azonnal kivégeznek. Márpedig akkor hiába volt minden. És ilyen áron nem akarok megmenekülni.

- Ne ezzel törődj, Stefano - szólt rá Zacchi, aki mindig szerette olaszosítani mindenki nevét. - Nem hiszem, hogy Fayeز kidobná az ablakon az összes aduját. Ő maga mondta, hogy szereti a kártyát. Gondolod, hogy egy ilyen megveszekedett játékos feladja? Legfeljebb egyet vagy kettőt nyírat ki közölünk. De akkor is maradunk éppen elegen ahhoz, hogy továbbvigye a tervét.

Kurz, aki eddig hallgatott, most István mellé lépett, és a vállára tette a kezét.

- Figyelj rám. És ti is - nézett a többiekre. - Valaki azt mondta az előbb, hogy nincs sok időnk. Én is így érzem. Ha eldöntöttétek, hogy Kara menjen, akkor én most produkálok egy olyan rohamot, hogy azonnal idejön valaki. Lefegyverezzük, és Kara megszökik. Utána pedig... Majd meglátjuk, eléggé kedvesek vagyunk-e Istennek ahhoz, hogy életben maradjunk. - Senki nem szólt közbe, de mindenki bólogatott. - Kara, te majd vedd fel a kapcsolatot azzal a barátoddal. Ha lehet, akkor próbáljatok minket is kimenteni innen. Ha nem, akkor sem volt hiába. Legalább te megmenekülsz, és hírül adod a világnak, hogy mi lett a sorsunk. Menj, amilyen gyorsan csak tudsz.

István nem tudta volna megmondani, megkönnyebbülést érez-e, vagy az eddiginél is nagyobb nyomást. De a kocka el volt vetve, mert mindenki helyeselte Nielsen ajánlatát. Talán sikerül...

*_*_*

Emese szórakozottan nézte a tévé híradóját. Nem nagyon tudott odafigyelni, mert közben a fejében zúgott-zakatolt a sok gondolat. Állandóan István járt az eszében, egyszerűen nem tudott másra gondolni. Annyira figyelmetlen volt, hogy Tamásnak többször is meg kellett ismételnie egy kérdést, mire választ kapott rá.

- Anya, jól vagy? - kérdezte a gyerek, és odakuporodott az anyja lábához, a szőnyegre. - Sohasem láttalak még ilyennek. Nem hallottad, amit mondtam?

- De igen, Kismanó - felelte minden meggyőződés nélkül. - Hallottam...

- Akkor miért nem felelsz? Anya, drága Anya... - ölelte át a lábát a fiú. - Kérlek, szedd össze magad, mert így teljesen tönkremész. És a kistesóm is veled együtt... Nekem is fáj az, ami Apával történik, hidd el. De nem tehetünk semmit, akkor pedig legalább mi ketten maradjunk talpon. Igazam van?

Emese csodálkozva nézett a fiára. Még sohasem tapasztalt tőle ilyen érett, felnőtt gondolkodást, és sohasem hallotta ennyire komolyan beszélni. Mintha éveket öregedett volna az amúgy mindig vidám, tréfáskedvű fiú. Kissé felemelkedett a fotelben, és két keze közé fogta Tamás arcát. Mélyen a szemébe nézett, aztán halkan kérdezte:

- Mondd, Kisfiam, tényleg ennyire szereted te is? Tényleg apádnak érzed?

A fiú bólintott, és nedvesen csillogott a szeme, amint visszanézett Emesére.

- Igen, Anya - felelte néhány másodperc után. - Valóban apámnak érzem. Te is észrevehetted, hogy ragaszkodom hozzá. Igaz, eleinte féltem tőle... Illetve, nem is tőle, hanem attól, milyen lesz majd együtt lakni, és nap mint nap találkozni, beszélni... De jó vele. Sokkal jobb, mint az igazi apámmal. Jobb, mint a Nagyival. Mindig megért engem. - Elakadt a szava, és lesütötte a szemét. Szégyellt tovább beszélni, Emese pedig nem is akart többet hallani. Magához ölelte a fiút, és lassan ringatóztak mindketten.

A híradónak vége lett, de az asszony nem is bánta, hogy nem figyelt oda. Legalább így ma este kimaradtak a szokásos képsorok, a borzalom képei, amelyek a világnak abból a sarkából érkeztek, ahol István raboskodott. Úgyis túl sokat látott már az Intifáda rémségeiből, mindkét oldal nyomorúságából. Elég volt. Tudta, hogy ez csak amolyan struccpolitika, mert ha nem is vesz tudomást a közel-keleti eseményekről, azok attól még megtörténnek. De hát mit tehet ő egyedül? Mit tehet Tamással együtt? Mit tehetnek a barátok, akik olyan emberien mellé álltak? A reménykedésen kívül nem sokat.

Emese hitt Istenben, és őszintén imádkozott. Nem az előre megfogalmazott, elcsépett imákat mormolta, hanem a lelke legmélyéről feltörő fohászt, és úgy érezte, az a földöntúli hatalom belélat, és megérti a szíve hánykolódását. Bízott benne, hogy imája meghallgatást nyer odafönt, mert tiszta érzelemből fakadt.

Tamás feltápáskodott a szőnyegről, és felsegítette Emesét is ültéből. Gyengéden fogta anyja kezét, és rámosolygott, aztán lejjebb tévedt a tekintete, de szégyenlősen elkapta Emese hasáról. Az asszony észrevette a gyerek zavarát, és elnevette magát.

- Add csak a kezed. Tedd ide. Érzed? - A magzat éppen rúgott egy erőset. - Látod, a kishúgod is mozog, él, fejlődik. Alig várja már, hogy a külvilágra érkezzen. Légy majd jó testvére mindig.

- Az leszek, Anya - vigyorgott Tamás. - De honnan tudod, hogy kislány lesz?

- Nem tudom, csak érzem, Kisfiam. Az ilyesmit az ember megérzi. - Megpuszilta a gyereket. - Menjünk aludni, Tamás. Késő van, és én nagyon fáradt vagyok.

Aznap este már csak annyit tett, hogy megnézte az érkező maileket, de a netre nem lépett be. Ma nem volt idege beszélgetni, inkább le akart feküdni, és ébren töprengeni a sötét szobában. Úgy érezte, a sötétség a szövetségese, és ha nagyon erősen akarja, akkor segíteni tud Istvánon, erőt, bátorságot tud kölcsönözni neki, még ilyen borzasztó távolról is.

Levetkőzött, lefeküdt, és eloltotta a villanyt. Csak az elektronikus óra számjegyei világítottak halványan a feje mellett, az éjjeliszekrényen. Még mindig meztelenül aludt, évek hosszú során át szokott hozzá ehhez, és így érezte természetesnek. Még most, a nagy hasával is. Ahogy magára húzta a meleg paplant, a huzat végigsimította a testét, és Emese megborzongott. Kegyetlenül kívánta Istvánt. Tehetetlenségében összekucorodott, és megpróbált a hasában fészkelődő kis életre koncentrálni. A baba is aludni készülhetett, mert a rugdosás mocorgássá szelídült, majd az is megszűnt.

Lassan elálmosodott, szemhéja egyre nehezebb lett, és az óra gyenge fénye mind távolabbinak, halványabbnak látszott. Az utcáról még hallotta egy autó berregését, majd rögtön utána egy kutya ugatott fel, de azonnal el is hallgatott. Emese lassan álomba merült.

Később, amikor felriadt, csodálkozva nézte az órát. Éjjel egy óra volt, de ő úgy érezte, alig negyedórája szenderedett el. Tágra nyílt szemmel felült, és nem tudta megérteni azt a furcsa, sosem érzett bizsergést, amely egész belsőjét kitöltötte. Nem volt rosszul, sőt jól érezte magát. Melegség járta át a testét, jóleső, simogató melegség, mint egy gyengéd, mégis erős kéz

cirógatása. A sötétben úgy tűnt neki, látja István arcát, olyan élesen, hogy meg tudta volna számolni a szakállában az ősz szálakat.

„Mit jelenthet ez?” - töprengett Emese. „Jót, vagy rosszat?” Képtelen volt eldönteni, de egyre könnyebbnek, vidámabbnak érezte magát. Aztán hirtelen rájött, honnan árad belé ez a megnyugvás. Most már biztosan tudta, hogy a férje túl van a veszélyen.

Egyetlen pillanat alatt döntött. Felkattintotta az olvasólámpát, és a mobilja után nyúlt. Katit hívta, az egyetlen, akiről tudta, hogy még ilyenkor is ébren van, és nem zavarja a késői telefon.

- Igen? - hallotta a vonal túlsó végéről a barátnője hangját.

- Kati, nagy újságom van! Gyere át, ha még nem fekszel.

- Ilyenkor feküdni? - nevette el magát az asszony. - Bagoly vagyok, te is tudod! De miféle újságod lehet ilyen későn, vagy korán? Jól van, na, jövők.

Két perc múlva már hallotta a kapu nyikordulását, és rögtön utána a zár csörgését. Hetekkel ezelőtt adott egy kulcsot Katinak, hogy minden eshetőségre nála legyen.

- Itt vagyok, ragyogok! - nevette el magát, amint belépett. - Hupsz, azt hiszem, Tamás alszik, nem akartam így rikoltozni - fogta halkabbra a hangját. - Na, mondd már, mi az újságod, mert kilyukadok.

Emese jókedvűen kacsintott, amit Kati végképp nem értett. Még húzta néhány pillanatig, aztán kitört belőle a nevetés.

- Kati, nagy hírem van! István szabad, és semmi baja!

A szomszédasszony elképedve nézett rá.

- Honnan tudod, telefonált? Jaj, mondd már, mindent harapófogóval kell kiszedni belőled!

- Nem telefonált. Senki sem hívott. Csak erre ébredtem. Megszűnt bennem a több hetes feszültség. Nyugodt vagyok, Kati. És TUDOM, hogy István túl van a veszélyen, és hazajön.

- Ámen - mondta Kati halkán, aztán megölelte a barátnőjét.

*_*_*

A terv könnyebbnek bizonyult, mint gondolták volna. István alig akarta elhinni, hogy ennyire egyszerű csőbe húzni ezeket a terroristákat. Úgy látszik, túlságosan magabiztosak voltak ezen a rejteken, és álmukban sem jutott eszükbe, hogy valaki, különösen egy halálra rémített fogoly túl képes járni az eszükön.

Fayez menetrendszerűen megjelent ma este is, röviddel sötétedés után, és újra eljátszotta rémséges színjátékát. A feszültség szinte tapintható volt a levegőben, és így fel sem tűnt senkinek, hogy Kurz reszketni kezd, és elsápad. Még akkor is látszott rajta a kezdődő roham, amikor a sorshúzás megint kedvezett a túszoznak, és az ominózus treff kettes benne maradt a csomagban.

- Látják, uraim - mondta joviálisan Fayez - nem kell megijedni egy kis játéktól. Az esélyek roppant széles skálán mozognak, mint a mellékelt példa is érzékelteti. Újabb huszonnégy óra haladékot kaptak. Háttha ezalatt megindul valamilyen folyamat, és holnap már nem lesz szükség a kártyára. Ne gondolják, hogy vadállat vagyok, bennem is emberi lélek lakozik. -

Kurzra nézett, és hozzáértően bólintott. - Úgy látom, a barátunk nincs jól. Majd küldök gyógyszert. Kár volna, ha idő előtt elmenne közülünk. Jó éjt, uraim.

Kísérőjével, az elmaradhatatlan Abu Jusszefrel együtt kilépett az ajtón, és a túsok magukra maradtak. Elképedve bámultak egymásra, aztán mindnyájukból kitört az elfojtott kuncogás. Hangosan nem mertek nevetni, mert az őrség akármikor meghallhatta, de potyogott a könnyük a visszatarthatatlan jókedvtől.

- Nahát, fiúk - vihogta Nielsen, akit eddig senki nem látott még mosolyogni sem - most már mesélhetnek nekem a keleti ember ravaszságáról. Blabla az egész. Figyeltétek Fayezt? Úgy bekapta a horgot, mint annak a rendje.

- Várj, ne örülj korán - intette le István. - Majd akkor lehetünk biztosak a dolgunkban, ha Abu Jusszef, vagy valaki más tényleg visszajön a gyógyszerrel. Addig csak remélhetjük, hogy túljártunk az eszén. - Kurzra nézett, aki már falfehér volt. - Te tényleg ennyire rosszul vagy?

- Nem, megjátszom magam - nyöszörögte a német, de közben az ő elkínzott arcán is megjelent valamilyen mosolyféle. - Ne aggódjatok, ez a roham a legjobbkor jött. És ha Fayez tényleg küld gyógyszert, akkor két legyet ütünk egy csapásra.

Nem kellett sokáig várakozniuk. Amikor a folyosón felhangzottak a léptek, István és Nielsen, a két legerőteljesebb termetű férfi az ajtó két oldalához lapult. Zacchi Kurzot ápolta az egyik priccsen, a másik olasz és a belga pedig látszólag magukba roskadtan ültek az asztal mellett, és cigarettáztak. „Istenem, add, hogy egyedül jöjjön, aki jön” - fohászkodott István. Tudta, hogy a rosszul táplált emberek két fegyverrel nem bírnának el.

Felpattant az ajtó, és belépett Abu Jusszef. De alig tett két lépést a szoba közepe felé, Nielsen hátulról rávetette magát, és lefogta a karját. Az arab elejtette a tasakot, amit a kezében hozott, és meg akart fordulni, de közben István is ráugrott, és miközben lábával arrébb rúgta a gyógyszeres tasakot, öklével a férfi fejére sújtott. Abu Jusszef lába megbicsaklott az erős ütéstől, és ez elég volt Nielsennek, hogy a földre teperje, aztán ütlegetni kezdje. A tehetetlen arab elnyúlt, és elejtette a másik kezében tartott fegyvert.

Innentől kezdve már villámgyorsan peregtek az események. István felkapta a Kalasnyikovot, és a tusával az arab homlokára csapott, amitől az mozdulatlanná merevedett. A többiek is felugrottak, Kurz kivételével, és mindenféle ronggyal, ami a kezükbe akadt, szorosan megkötözték a foglyot.

Nielsen kiegyenesedett, és István felé fordult.

- Indulj most, ne késlekedj. Igyekezz minél hamarabb kikerülni innen. Nem tudjuk sokáig titokban tartani ennek a gengszternek a foglyul ejtését. De majd lekötjük ezeket, te pedig menekülj minél távolabbra. - Egy pillanatnyi szünetet tartott, aztán megszorította István kezét. - Kéz- és lábtörést. Ha tudsz, küldj segítséget. Eredj.

István nem habozott, hanem kilépett a folyosóra, és ösztönszerűen elindult a vége felé. Nem ismerte a ház alaprajzát, de arra emlékezett, hogy a folyosó legvégén van az a koszos zárka, ahol magához tért, előtte viszont több ajtó is van, és ablakok, amelyek az udvar vagy a kert felé nyílnak. A saját cipőjét nem kapta vissza, de Fayez adatott neki egy sportcipőt, és most majdnem hálát érzett miatta, mert a puha gumitalp nesztelen volt, így észrevétlenül tudott osonni.

A hosszú folyosót egyetlen lámpa világította meg, a közepén, de a férfi ezt a fényt is túl erősnek érezte. Amint az egyik ajtó előtt haladt el, bentről arab zenét hallott, és valamiféle beszédet. Szorosan megmarkolta a fegyvert, és felkészült rá, hogy ha kell, használni is fogja.

Igaz, rég volt a kezében efféle szerszám, de még nem felejtette el, hogyan működik. Ezzel együtt, nem szeretett volna löni, mert akkor biztosan mindenki feleszmél, és az ő szökésének vége lesz, még mielőtt elkezdődött volna.

Kipróbálta az egyik ablakot, könnyen kinyílt. Átvette a lábát a párkányon, és kiugrott a sötét kertbe. Csak most jutott eszébe, hogy kutya is lehet a közelben, de erre nem volt mikor felkészülnie. Csak reménykedett benne, hogy nem találkozik ebbel. Kétrét görnyedve futott a fák között a magas kőfal felé, amely mögül halvány fény derengett. Remélte, hogy az utcára kerül, és nem egy másik ház udvarára. Mivel tájékozódni nem tudott, találmra indult el egy irányba.

A kerítéshez ért, és egy rövid időre megállt, hogy kifújja magát. Eddig szerencséje volt, sem emberrel, sem állattal nem találkozott, és a háta mögötti házból sem hallatszott semmi gyanús zaj. Tehát mindeddig nem fedezték fel a szökését. A fal két méter magas lehetett, a tetejét kitapintva laposnak érezte. Gyorsan letette a Kalasnyikovot a fal tövébe, egy bokor alá, és felhúzódkodott a fal tetejére. Sejtése igaznak bizonyult, utcára került. „Ez mind szép és jó, de hol a pokolban vagyok?” töprengett magában.

Mielőtt leugrott volna a járdára, alaposan körülnézett az utcán. Egy lélek sem járt errefelé, ezzel is szerencséje volt. Abból ítélve, hogy az úttest mellett járda is volt, arra kellett gondolnia, hogy nem valami távoli faluban van, hanem legalábbis egy kisvárosban. Fürgén lemászott a kerítésről, és elindult a közeli sarok felé. Amint közeledett, egy pillanatra megállt, mert nem akart hinni a szemének. A túloldalon egy telefonfülke állt. Úgy érezte, túl sok ez a szerencséből. Még néhány nappal ezelőtt felfedezte, hogy a zsebében maradt a telefonkártyája, amit nem tett vissza a tárcájába. Most csak azért fohászkodott, hogy a készülék ne legyen valami özönvíz előtti, tárcsás-tantuszos jószág, mert akkor semmire sem megy a kártyával.

Hirtelen gépkocsizajt hallott a háta mögül. A jármű még messze volt, de István villámgyorsan beugrott a fülkébe, amely árnyékban volt. Izgatottan leste az elhaladó fehér Toyotát, és arra gondolt, ez talán az a kocs, amellyel elrabolták. Az autó nem állt meg, még csak nem is lassított, és a férfi nem láthatta, hányan ülnek benne. Közben előkotorta a zsebéből a kártyát, és becsúszta a készülék nyílásába. Fejből tudta Sharif számát, azonnal beütötte, és várt. Csak most érezte, hogy az inge a hátára tapad a verítéktől.

- Halló - hallatszott a vonalban egy hang, és István felismerte Sharif hangját.

- *Das bin ich, mein Freund*²¹ - mondta halkan, amire rövid szünet volt a válasz. - Csak azt ne kérdezze, hogy hol vagyok, mert nem tudom.

- De tudom én - felelte a másik. - Ne kérdezzen most semmit, és hamar tegye le a kagylót. Rejtőzzön el valahová, egy óra múlva magáért jövök - és letette.

István nem nagyon értette a nagy sietséget, és újra eszébe villant, hogy Sharif talán összejátszatott Fayezzel és a bandájával. Ugyan hova rejtőzhetne egy idegen helyen? És miért kellett ilyen gyorsan bontani a vonalat? „Mindegy, a fő az, hogy kint vagyok” - gondolta. Csak azt nem tudta mivel fogja elütni az előtte lévő egy órát, és honnan fogja tudni, mikor telik le az idő, mert a karóráját nem kapta vissza. Aztán feleszmélt, és elnevette magát. Hiszen a szerencsesorozat egy modern telefont hozott az útjába! A kijelzőn megjelenik az óra. Úgy döntött, lesz, ami lesz, nem megy sehova, hanem a fülkében marad.

---

²¹ Én vagyok az, barátom

Éjjel fél egy volt. István türelmetlenül topogott a szűk fülkében, és Emesére gondolt. „Úristen, miket állhatott ki szegény...” Felesége bizonyára tudott már az ő elrablásáról, hiszen majdnem három hét telt el azóta, és a sajtó valószínűleg közölte a hírt. Akkor pedig Bardé haláláról is írhattak, és Emese kétségbe lehetett esve, hogy mi lehet ővele. „Csak kerüljek haza épségben” - gondolta. „Hosszú, nagyon hosszú ideig nem megyek többé sehova.” Úgy érezte, semmilyen hivatás nem lehet annyira fontos, mint az, hogy ezzel a drága asszonnyal boldogan éljen. Elvégre munkát otthon is találhat, jó neve van sajtókörökben. Vagy ha mégis utaznia kell, hát megmarad Európában.

Annyira belemélyedt a töprengésbe, hogy szinte megrázkódott, amikor egy sötétszínű Volvo kanyarodott ki a mellékutcából. A kocsى lassan közeledett, és István remegni kezdett. Mi lesz, ha a terroristáké? Feszülten figyelte a lépésben közeledő autót, aztán fellélegzett. Egyetlen személy ült benne, és a fejét forgatva nézelődött jobbra-balra, mintha keresne valakit. István felismerte Sharifot, és kilépett a telefonfülkéből.

A kiadós vacsora és a forró fürdő, amivel Sharif megvendégelte, valósággal felpeszsdítette István vérért. Egyáltalán nem érezte magát álmosnak, pedig majdnem huszonnégy órája nem aludt egy hunyásnyit sem. Most, hogy majdnem szabad volt, szinte valószínűtlennek tűnt neki az eltelt három hét. Vége felé közeledett a 2001-es esztendő, ez a mozgalmas, drámai év, amelyet, úgy érezte, az életben nem fog elfelejteni.

Kényelmesen hátradőlt a mély fotelben, és Sharif elbeszélését hallgatta. Mesébe illő történet volt, és minden egyes szóval, ami elhangzott, Istvánban nőtt a szégyenérzet, mert gyanúsítani merte ezt az embert, aki igaz barátjának bizonyult.

- Tudja, barátom, Fayeز régi ellenségem. - Sharif illatos kubai szivart szívott, és Istvánt is megkínálta, de ő inkább a cigarettánál maradt. - Fura alak. Betlehemben született, most olyan hatvankét-hatvanhárom éves lehet. Eredetileg orvos, de hamar felhagyott a praxissal, és jogot tanult, tehát minden oka megvan rá, hogy doktornak titulálja magát. Maronita keresztény családból származik, de amikor csatlakozott a Palesztin Felszabadítási Szervezethez, áttért a muszlim vallásra. Ez volt az egyik ellentét közöttünk, ugyanis én, muszlim létemre, nem szeretem, ha valaki megtagadja ősei vallását. A renegátoktól mindig irtóztam. Tölthetek még egy kis teát?

István hálásan bólintott, és odatartotta a csészéjét.

- De az igazi ellentét akkor robbant ki közöttünk, amikor egy cikkemben megbélyegeztem a palesztinok túlkapásait. Attól kezdve Fayeز üldözött. Megfenyegetett, hogy kikészít. Nem sokat törődtem vele. Aznap azonban, amikor maga érkezett, észrevettem, hogy valaki járt a lakásomban. Semmit sem vittek el, de összeforgatták a dolgaimat, és azt hiszem, a gépeimbe is belekontárkodtak. Elmentem maga elé a pályaudvarra, de már csak annyit láttam, hogy magát betuszkolják abba a fehér Toyotába. Tudtam, hogy Fayeز keze van a dologban. Távolról követtem, és láttam, hova viszik magát. Ezért tudtam, honnan telefonál. De kerülő úton kellett mennem, mert attól tartottam, hogy követnek. Ezért tartott olyan sokáig.

Felállt, az ablakhoz lépett, és félrehúzta a nehéz drapériát. Kilesett, aztán visszaült Istvánnal szembe.

- Maga itt nincs biztonságban, mert ha felfedezték a szökését, akkor Fayeznek az első dolga az lesz, hogy itt keresse. Bár, az ördög sem tud kiigazodni az észjárásán. Aludjon pár órát, aztán hajnalban elviszem a magyar konzulátusra. Mondja, maga családos?

- Igen - felelte István. - Augusztusban nősültem.

- Nem akar üzeni a feleségének?

- Szeretnék - mondta a férfi. - Szegény hetek óta nem tud rólam semmit sem.

Sharif felállt, és a dolgozószoza felé invitálta Istvánt. Két computer állt itt, az egyik biztosan arab nyelvre lehetett hangolva, a másik angolra.

- Tessék. Ha van Yahoo-postája, használja azt, hogy ne maradjon nyoma. Írjon egy rövid mailt a feleségének, és nyugtassa meg. Aztán aludjon egy kicsit, mert mindjárt reggel lesz.

*_*_*

Emese és Kati már a második kávénál tartottak. Képtelenek lettek volna elaludni már ezen az éjszakán. A szomszédasszony ugyan még kételkedett benne, hogy fiatal barátnőjének a megérzése helyes volt, de Emese annyi hévvel bizonygatta, hogy végül hinnie kellett neki.

- Ej, te bolondos lány - mondta mosolyogva - a férjed hálát adhat az összes létező isteneknek, hogy rád talált. Mennyi erő van benned, fantasztikus. Néha az az érzésem melletted, hogy elkap egy forgószelet.

- Ugyan már, Kati, semmi rendkívüli nincs bennem - felelte Emese. - Inkább István az. De gyere csak, megint van egy érzésem. Azt hiszem, hamarosan megtudjuk, igaz volt-e az örömrünk.

Beléptek a dolgozószozába, és Emese megnyitotta a postát. Néhány pillanat múlva felcsendült az Outlook jellegzetes harangjátéka, és a nő izgatottan kereste a beérkezett üzenetet az EGYÉB mappában. Aztán felsikoltott, és Kati ijedten ugrott melléje.

- Oda nézz... - mondta Emese alig hallhatóan.

A monitoron megjelent az üzenet:

Kicsi Szívem!

Életben vagyok, és sikerült kerekre oldanom. Semmi bajom, néhány nap múlva otthon leszek. Azt hiszem, éppen az ünnepre.

Nagyon szeretlek, és alig várom már, hogy magamhoz ölelhesselek. Öled meg helyettem Kismanót is

Férjed,

István.

Mindketten könnyes szemmel nézték ezt a néhány, aranyat érő szót, és észre sem vették, hogy kinyílt az ajtó, és a küszöbön megállt Tamás. Duzzadt szemekkel, álmosan és morcosan nézte a két asszonyt.

- Miért zajongtok? - kérdezte rekedten.

- Apád írt - felelte elcsukló hangon Emese. - Él, és hazajön...

*_*_*

István szinte az egész repülőutat végigtöprengte. Még most sem volt képes elhinni, hogy valóban kiszabadult, és hazafelé tart. Izgatottabb volt most, mint májusban, amikor az első találkozásra várva tette meg ugyanezt az utat. Latolgatta, milyen lesz a viszontlátás Emesével, és összeszorult a torka.

Ammani barátja tényleg mindent megtett, ami tőle telt. Szökése másnapján már a konzulátuson volt, és az elképedt titkárnak mesélte a kalandját. Előzőleg Sharif biztosította, hogy fellármázza a rendőrséget, de még a királyi titkosszolgálatot is, és mindent elkövet annak érdekében, hogy a többi tús is kiszabaduljon.

Pénze, iratai a terroristáknál maradtak, és a konzulátusi titkár azonnal intézkedett, hogy a Kara István nevére Budapesten kiállított útlevelet tekintsék semmisnek. Délre megvolt az új útlevél. István boldogan lapozott bele, és úgy érezte, most született újjá. Szinte gyerekes örömmel tapogatta a még tintaszagú repülőjegyet is, amely a Malév 255-ös járatára szólt.

Még aznap este egy diplomáciai gépkocsival visszavitték Tel Avivba, ahol Tibor már várta. Összepakolta azt a kevés holmit, amit magával akart vinni, és szinte tűkön ült, mert szíve szerint azonnal indult volna a Ben Gurion repülőtérre.

- Maradj már veszteg, frontharcos, mert kigyulladsz - próbálta csillapítani Tibor. - Nézzenek már oda, mint a sós seggű tyúk. Attól, hogy itt pattogsz, még nem száll fel hamarabb az a repülőgép.

István akkor is úgy vigyorgott, mint most. Érezte arca feszülését, és igyekezett az ablak felé fordulni, mert restellte, hogy mások is láthatják éretlen kamaszhoz illő viselkedését.

A májusi úttal ellentétben, most szinte végig felhők fölött szállt a Boeing. Semmit sem lehetett látni az alant elterülő világból, és a férfi kizárólag a fantáziájára hagyatkozhatott, amikor megpróbálta elképzelni, hol járhatnak. Ötpercenként pillantott a Duty Free-ben vásárolt új órájára, és ha tehetne volna, pedálozta volna az időt, hogy hamarabb teljen. Soha életében nem volt még ennyire türelmetlen, és soha azelőtt nem vágyott ennyire haza. Tudta is az okát. Hiszen éveken keresztül, ha haza is utazott egy-egy rövid időre, üres lakás, csend és magány fogadta. Rövid viszonyai egy-egy nővel sohasem voltak annyira tartósak, hogy VALAKI várja.

Most viszont érezte, hogy az otthona valóban otthon, és aki várja, nem fog szappanbuborékként eltűnni előle. Még ugyanazon az éjszakán, amikor Emesének üzent, elérte Spitfire-t is, mert zavarodottságában elfelejtette, hogy a konzulátus jegyet is adhat neki. Endre megnyugtatta, hogy ha minden kötél szakad, intézkedik, de aztán rájött, hogy a Ben Gurion-i biztonsági szabályokon akkor sem tudott volna keresztüllépni.

És most itt szállt vele a gép, hazafelé, a boldog megnyugvás felé. Még egy óra, még egy félóra, és leszáll Ferihegyen. Ismét az órájára nézett, és elnevette magát. Az előző nappalok és éjszék annyira összefolytak benne, hogy nem is érzékelte az időt, és csak most, ezzel a pillantással tudatosult benne, hogy ma van december huszonnegyedike. Jelképet látott abban, hogy pont Szentestére érkezik haza. És csak most kezdte megérteni Emese makacs ragaszkodását a hithez, hogy a jelképek is részesei az ember életének.

Amikor már érezhetően lefelé ereszkedett a gép, hirtelen nyugalanság fogta el. Túl valószínűtlennek tűnt minden, és egy pillanatig kételkedett benne, hogy ébren van. Aztán, amikor a pilóta bementa, hogy percekben belül földet érnek, és a ritkuló felhők résein keresztül meglátta Budapest látképét, megnyugodott. Most már semmi kétsége nem volt afelől, hogy tényleg hazaért, és nem fog öt perc múlva a zárkában ébredni, Amman külvárosában.

Mivel csak kézipoggyásza volt, nem kellett sokat várakoznia. Az útlevelét gondosan megvizsgálták, mert látszott rajta, hogy vadonatúj, de amikor a fiatal nő meglátta a nevét, és az arcára tekintett, azonnal tudta, ki áll előtte.

- Isten hozta itthon, Kara úr! - mosolygott rá.

Ekkor lépett mellé Endre. István elcsodálkozott rajta, mert egyenruhában még sohasem látta, és azt sem tudta elképzelni, mit akarhat a barátja.

- De jó színben vagy, harcostárs - rázta meg a kezét. - Gyere csak velem, ne siess annyira.

A nagy várócsarnok helyett egy kisebb terembe vezette Istvánt, aki még mindig alig jutott szóhoz a meglepetéstől.

- Hova cipelsz, te? - kérdezte, de választ már nem kapott, mert amikor átlépett a küszöbön, megdermedt a képtől, ami fogadta.

Félkaréjban álltak ott a barátok, mindazok, akik az esküvőn is ott voltak. Még talán többen is eljöttek, mert mindenki üdvözölni akarta a szerencsésen megmenekült Istvánt. De ki lehet az a szép kismama, ott középen? Bepárásodott a szeme, mert a terhes nő mellett felismerte Tamást. Úristen...

Még két lépést tett feléjük, aztán a lába nem akart engedelmeskedni többé. A gyerek ekkor elindult feléje, tétova őzikeléptekkel, aztán elrikoltotta magát:

- APA!!!! - és már futott is feléje.

Ölelte, szorította a férfit, puszilgatta a szakállát, és csak suttogni bírt már a könnyektől:

- Apa... Apa...

Aztán kézenfogta Istvánt, és odavezette Emeséhez. A két szerelmes egymásra mosolygott, összeölelekeztek, és az első, hosszú csók után az asszony, szokott lágy hangján mondta:

- Isten hozott itthon, Szerelmem... Boldog Karácsonyt.

*Ígéretemet be kell tartanom,
hosszú az út, míg alhatom
(Robert Frost)*

Utószó

A Szenteste meghitt, szűk körben telt el. Csak Emese és István, Tamás, és persze Kati voltak ott a kivilágított karácsonyfa előtt. A szelíd gyertyafény ott csillogott a kipirult arcokon és a nedves szemekben, és a fenyőillat betöltötte a szobát. Semmilyen kínosan drága ajándék nem hivalkodott az egyszerű, mégis csodálatosan szép kis fa alatt. Voltaképpen az ajándék maga az EMBER volt, önmaga teljes valóságában: Emesének István, Istvánnak Emese, Tamásnak az anyja és az apja, Katinak pedig a két legjobb barát, akiket az élettől kaphatott. Most, hogy erre a két emberre tekintett, akik annyi viszontagságon mentek keresztül azért, hogy kiérdemeljék az élet egyetlen örömét, az együttlétet, egy kissé elszomorodott: hiányzott neki Géza. De ugyanakkor ujjongott a lelke, amikor Emesére és Istvánra tekintett. Ez az emberpár jelentette számára a bizonyosságot, hogy a szeretet mindennél erősebb kötelék, és képes leküzdeni az összes akadályt, amit az élet két lélek útjába gördíthet.

Mindnyájan azt várták, hogy István mesélni kezd, de csalódniuk kellett. A férfi nem volt az a fajta ember, aki a kalandjaival dicsekszik. Néhány egyszerű szóval elmesélte elrablása történetét, anélkül, hogy a maga érdemeit kiemelte volna. Ellenkezőleg: magasztalta Kurz áldozatkészségét és Sharif barátságát, kihangsúlyozva, hogy enélkül a két ember nélkül sohasem sikerült volna kikerülnie a terroristák markából.

Újabb híreik egyelőre nem voltak, és István komolyan aggódott két barátjáért. Vacsora közben többször is elhallgatott, amire a két nő, de főleg Tamás szinte ijedten reagáltak. Érezték, hogy a férfi lelkének egy darabja még mindig a Földközi-tenger túlsó partján keresi a megnyugvást. Nem akartak szólni, hagyták, hogy István magától találjon vissza közéjük, és vegye fel a beszélgetés elejtett fonalát.

- Nem mesélnék erről az egésztől, ha csak velem esett volna meg - mondta István csendesen, amikor már a tokaji bort kortyolták az ízletes vacsora után, amit a két asszony ösztönös hozzáértéssel rögtönzött az utolsó percben. - Én csak egy apró porszem voltam a fogaskerekek között, és remélem, hogy sikerült taccsra tennem a gépezetet. Holnapután, vagy három-négy nap múlva, majd megkeresem Sharifot, és megérdeklődöm, mire ment a rendőrséggel. Jó volna tudni, hogy a többiek is biztonságban vannak.

Tamás elragadtatással leste István minden szavát, és Emese csak most eszmélt rá, mennyire szívből jött a gyerek vallomása azon az estén, amikor felfedte előtte, milyen erősen ragaszkodik fogadott apjához. Nézte a fiú csillogó tekintetét, amellyel Istvánon csüggött, és melegség járta át egész lényét. Most már teljes bizonyossággal érezte, hogy ők hárman, és hamarosan a megérkező kisbaba is, egyetlen egészet alkotnak, CSALÁDOT a szó legnemesebb, legszeretetteljesebb értelmében. Minden hiány, minden lemondás, amit valaha elszenvedtek, most elnyerte méltó és bőséges jutalmát abban, hogy együtt lehettek, érezhették egymás megnyugtató közelségét, és bízhattak abban, hogy soha többé nem kell kínlódva vágyakozniuk a bizonytalanságban, egymástól elzárva.

Egy héttel később, Szilveszterkor, amikor kisebb ünnepséget rendeztek a Perczel Mór utcai házban, már sokkal többet tudtak. Tibor is jelentkezett, és Sharif is megeresztett egy hosszabb lélegzetű levelet, amellyel megnyugtatták Istvánt. Szökése másnapján a rendőrség rajtaütött az emberrablók fészken, és nem bántak kesztyűs kézzel a terroristákkal. Abu Jusszef, akiről

kiderült, hogy nem is ez az igazi neve, golyó által halt meg, Fayezt viszont sikerült élve elfogni, és most a jordán biztonsági szolgálat börtönében gondolkodhatott azon, vajon mennyire volt érdemes ilyen messzire merészkednie. Kegyelemre nem számíthatott, Abdullah király kijelentette, hogy személyes kihívásnak tekinti a terrorizmus elleni harcot, és aki mások személyes épsége ellen vét, az nem számíthat kíméletre.

Aztán elérkezett a január, és István, aki most a jól megérdemelt szabadságát élvezhette, minden pillanatát annak szentelte, hogy felesége terhességének utolsó heteit a lehető legkényelmesebbé tegye. Még mindig nehezen tudta elhinni, hogy apa lesz, és nem egyszer tréfálkozott Emesével azon, hogy milyen ügyesen hallgatta el a nagy eseményt. A nő megkönnyebbülten tapasztalta, hogy férje egyáltalán nem neheztel rá ezért.

- Pedig, ha tudnád, hányszor akartam elmondani - vallotta be. - És buta módon, minden alkalmat elszalasztottam, mert valami nagyon szépet akartam, kerestem a legfenségebb pillanatot, hogy elárulhassam Neked: apa leszel. De valami mindig közbejött.

- Sikerült, Csillagom - felelte gyengéden István. - Ennél szebb ajándékot nem kaphattam volna Karácsonyra. Köszönöm Neked... Köszönöm, hogy egyáltalán szóra méltattál azon az estén, amikor először beszélgettünk a chaten. Visszaadtad az életembe vetett hitemet. Azt a tudatot, hogy még fontos lehetek valakinek...

Emese könnyes szemmel nézett a férjére, és a karjaiba fészkelte magát. Megsimogatta a szakállas arcot, amely annyira beléivódott, hogy az ijedt várakozás heteiben maga előtt látta, mint egy fényképet.

- Te köszönöd? - kérdezte enyhe röstelkedéssel. - Nekem kell megköszönnöm. Nélküled talán alkoholista volnék, talán rossz asszony. István... Az életem értelme lettél...

Emese terhességének utolsó hónapja is ugyanúgy telt, mint az előző nyolc. Nem volt rosszul, és most, hogy élete párja mellette volt, egészen kivirult. Arca sugárzott a belső tűztől, amely fűtötte, és ahányszor kilépett az utcára, emberek fordultak meg utána. Még Kati, a sokat tapasztalt, kissé ironikus asszony is elismerte, hogy sohasem látott Emesénél szebb kismamát. Aztán, február első hetében, a fiatalasszony teljesen megváltozott.

Másodikán reggel még bement a rendelőbe, de nem bírta végig a teljes műszakot. Tizenegy tájban éles fájdalom hasított belé, és délben érezte, hogy elfolyik a magzatvize. Annyi ereje volt még, hogy két telefont lebonyolítson: az elsővel a férjét hívta, mert István kijelentette, hogy ott akar lenni a szülésnél. A másodikkal Katit riasztotta, mert mégis szüksége volt egy idősebb nőre, egy pótyanyára maga mellett. Közben a megszeppent nővér riadtan hívta a mentőket, akik beszállították Emesét a Jahn Ferenc Kórház szülészetre.

Ellentétben Tamás születésével, amikor majdnem semmi fájdalmat nem érzett, ez a vajúdás maga volt a megtestesült kín Emese számára. A fájdalmak közel tizenkét órán keresztül tartották görcsben elkínzott testét, és István szinte magánkívül volt ezek alatt az órák alatt. Aggódva leste imádott felesége arcának minden rándulását, és szerette volna átadni neki a saját erejét, ha lehetett volna, vagy átvállalni tőle a fájdalmat.

Lassan éjszaka lett, és a baba sehol sem volt. Aztán, éjfél felé, amikor már mindenki lemondott a természetes szülésről, és Dékány doktor azon töprengett, hogy kiadja az utasítást a császármetszésre, magától megindult a szülés. Félóra múlva felsírt a kisbaba. 2002 február harmadikán, éjjel egy órakor megszületett Kara Brigitta. Gyönyörű, egészséges kislány volt, csöpp kis arcán anyja és apja vonásainak a keverékével.

*_*_*

Február legvégén István két levelet kapott. Az egyikben Gergely Antal üzenete állt: a lábadozó főnök megvált a munkahelyétől, korengedményes nyugdíjba vonult, és Istvánt javasolta utódjául.

- Nálad jobbat nem tudnék találni erre a posztra - mondta a legutóbbi látogatáskor. - Benned nem csupán a valódi újságírói véna van meg, hanem a szervezői készség is. Tibor a te kezéd alatt nevelkedett, és most méltó utódod azon a forró vidéken. Sajnálom, ha valaha nehézségeket okoztam neked, István. Sohasem akartalak bántani, de én más korszakban nevelkedtem, és azt hittem, még mindig ugyanaz érvényes, mint akkor. Tévedtem. És most nem vagyok gyáva elismerni ezt. Átadom neked a stafétabotot. Vidd tovább becsülettel. - Elhallgatott, és hamiskás mosoly jelent meg az öreg férfi arcán. - Tettem egy ígéretet, most megtartom. A feleséged megkért, tartsalak itthon ezentúl. Maradj mellette, mert szüksége van rád.

A másik levél Kurtzól érkezett, Münchenből. Szerencsésen hazaérkezett, miután az ammani kórházban megmentették az életét. István csak most tudta meg, hogy a színleltnek vélt roham, amely elősegítette a szökését, annyira valódinak sikeredett, hogy a német riporter majdnem belehalt. És ez volt István szerencséje, mert Fayez emiatt nem követte. A maradék emberség szikrája egyetlen pillanatra még fellobbant benne, és talán megijedt, hogy eggyel több emberélet fog a lelkén száradni.

Február huszonhetedikén levél érkezett a Jahn Ferenc Délpesti Kórház titkárságáról is. Emese pályázatát elbírálták - végre - és osztályos főorvos-helyettesként alkalmazták a gyermekosztályon. Biztosították, hogy amint alkalmasnak érzi magát erre, elfoglalhatja az állását. Ő úgy tervezte, hogy a nyár elejéig marad itthon, aztán visszatér a hivatásához. A kórház közel volt, és bölcsőde is állt az alkalmazottak rendelkezésére.

Közben a kis Brigitta szépen megerősödött, és Emese büszke volt a lányára. István pedig úgy érezte, ő a legboldogabb férj és édesapa széles e világon. Tamás és a kis Brigi, de főleg Emese jelentették számára mindazt, amiért élni érdemes. Csak most tudatosult benne igazán, hogy hazaérkezett. Végleg.

*_*_*

*Heal the world, make it a better place
For you and for me and the entire human race
There are people dying, if you care enough for the living
Make it a better place for you and for me.*

Michael Jackson

Vége

Izrael, 2001 október - 2002 április